

Gatsby I Madh

F. Scott Fitzgerald

Gjuha: shqipe Titulli: Gatsby i Madh Autori: F. Scott Fitzgerald
Gatsby i Madh nga F. Scott Fitzgerald

Edhe njehere
te
Zelda

Pastaj vish kapelën e artë, nëse kjo do ta lëvizë; Nëse mund të kërcesh lartë, kërcë edhe për të, Derisa ajo të qajë “Dashnor, dashnor i urryer nga ari, me kërcim të lartë, Duhet të të kem! ”

Thomas Parke d’Invilliers

I

Në vitet e mia më të reja dhe më të prekshme, babai më dha disa këshilla se qysh atëherë jam kthyer në mendjen time.

“Kurdoherë që të pëlqen të kritikosh dikë,” më tha ai, “thjesht mos harroni se të gjithë njerëzit në këtë botë nuk kanë pasur përparësi që keni pasur. ”

Ai nuk tha më shumë, por ne gjithmonë kemi qenë jashtëzakonisht të komunikueshëm në një mënyrë të rezervuar dhe e kuptova se ai donte të thoshte shumë më tepër se kaq. Si pasojë, jam i prirur të rezervoj të gjitha gjykimet, a zakon që më ka hapur shumë natyra kurioze dhe gjithashtu më ka bërë viktimë e jo pak pijeve veteranë. Mendja anormale është e shpejtë për të të zbulojë dhe t’i bashkangjitet kësaj cilësie kur ajo shfaqet në një normale person, dhe kështu ndodhi që në kolegji u akuzova padrejtësisht duke qenë një politikan, sepse isha i fshehtë në hidhërimet e fshehta të egër, burra të panjohur. Shumica e besimeve ishin të pakërkua - shpesh i kam gjumë i shtirur, preokupim ose një mendjelehtësi armiqësore kur kuptova ndonjë shenjë e pagabueshme se një zbulim intim po dridhej horizonti; për zbulimet intime të të rinjve, ose të paktën termat në të cilët ato i shprehin ato, zakonisht

janë plagjariistike dhe dëmtuar nga shtypje të dukshme. Rezervimi i gjykimeve është çështje e shpresë e pafund. Ende kam pak frikë se mos humbas diçka nëse harroje atë, siç sugjeroi babai im me snobizëm, dhe unë me snobizëm përsëris, një ndjenjë e mirësjelljes themelore është zbërthyer në mënyrë të pabarabartë në lindje.

Dhe, pasi jam mburrur me këtë mënyrë të tolerancës sime, vij në pranim se ka një kufi. Sjellja mund të themelohet në shkëmbin e fortë kënetë të lagura, por pas një pike të caktuar nuk më intereson se çfarë është themeluar në Kur u ktheva nga Lindja vjeshtën e kaluar ndjeva se doja bota të jetë në uniformë dhe në një lloj vëmendjeje morale përgjithmonë; Une nuk donte më ekskursione trazirash me vështirime të privileguara në zemra e njeriut. Vetëm Gatsby, njeriu që i dha emrin këtij libri, ishte i përjashtuar nga reagimi im - Gatsby, i cili përfaqësonte gjithçka për të cilën unë kanë një përbuzje të paprekur. Nëse personaliteti është një seri e pandërprerë e gjeje të suksesshme, atëherë kishte diçka të mrekullueshme tek ai, disa ndjeshmëri e shtuar ndaj premtimeve të jetës, sikur të kishte lidhje tek një nga ato makineritë e ndërlikuara që regjistrojnë tërmete dhjetë mijë milje larg. Kjo reagim nuk kishte asnjë lidhje me këtë impresibiliteti i butë i cili është dinjitoz nën emrin e “Temperamenti krijues” - ishte një dhuratë e jashtëzakonshme për shpresë, a gatishmëri romantike siç nuk kam gjetur kurrë tek ndonjë person tjetër dhe të cilën nuk ka gjasa ta gjej përsëri. Jo - doli Gatsby në rregull në fund; është ajo që pushtoi Gatsby, çfarë pluhuri të ndyrë notoi në vazhden e ëndrrave të tij që mbyllën përkohësisht timen interesi për hidhërimet abortive dhe përhapja e shpejtë e burrave.

Familja ime ka qenë njerëz të shquar, të mirë-bërë në këtë Mes Qyteti perëndimor për tre breza. Carraways janë diçka e një klan, dhe ne kemi një traditë që kemi pasardhësit e Dukes të Buccleuch, por themeluesi aktual i linjës sime ishte i gjyshit tim vëllai, i cili erdhi këtu në pesëdhjetë e një, dërgoi një zëvendësues te Civil Lufta, dhe filloi biznesin e pajisjeve me shumicë që babai im vazhdon sot.

Unë kurrë nuk e kam parë këtë xhaxha të madh, por supozohet se do të dukem si ai - me të referencë e veçantë për pikturën mjaft të zier që varet zyra e babait. Unë u diplomova nga New Haven në 1915, vetëm një e katërta e një shekull pas babait tim, dhe pak më vonë mora pjesë në atë migrimi i vonuar teutonik i njohur si Lufta e Madhe. I gëzuar kundërsulm aq hollësisht sa që u ktheva i shqetësuar.

Në vend që të jetë qendra e ngrohtë e botës, Perëndimi i Mesëm tani dukej si Buzë e thyer e universit - kështu që vendosa të shkoj në Lindje dhe të mësoja lidhjen biznesi. Të gjithë që i njihja ishin në biznesin e obligacioneve, prandaj e mendoja mund të mbështeste edhe një burrë beqar. Të gjithë hallat dhe xhaxhallarët e mi e flisnin mbi sikur të ishin duke zgjedhur një shkollë parashkollore për mua, dhe më në fund thanë, “Pse — ju-es”, me fytyra shumë të rënda dhe hezituese. Babai pranoi të financonte mua për një vit, dhe pas vonesave të ndryshme erdha në Lindje, përgjithmonë, unë mendoj, në pranverën e njëzet e dy.

Gjëja praktike ishte të gjesh dhoma në qytet, por ishte e ngrohtë sezoni, dhe unë sapo kisha lënë një vend me lëndina të gjera dhe miqësore pemë, kështu që kur një i ri në zyrë na sugjeroi të merrnim një shtëpi së bashku në një qytet udhëtimi, dukej si një ide e shkëlqyer. Ai gjeti shtëpinë, një shtëpi njëkatëshe kartoni të rrahur nga moti në tetëdhjetë a muaj, por në minutën e fundit firma e urdhëroi atë në Uashington, dhe Unë dola në vend vetëm. Unë kisha një qen - të paktën e kisha për një disa ditë derisa ai iku - dhe një Dodge plakë dhe një grua finlandeze, e cila bëra shtratin tim dhe gatova mëngjesin dhe mërmëriti mençurinë finlandeze për të veten mbi sobën elektrike.

Ishte e vetmuar për një ditë apo më shumë derisa një mëngjes disa burra, më shumë sapo kam mbërritur se unë, më ndaloi në rrugë.

“Si arrini në fshatin West Egg?” - pyeti ai pa ndihme.

I thashë. Dhe ndërsa ecja isha i vetmuar më. Unë kam qenë një udhëzues, një udhëtar, një kolon origjinal. Ai më kishte dhënë rastësisht liria e lagjes.

Dhe kështu me rrezet e diellit dhe shpërthimet e mëdha të gjetheve që rriten në pemëve, ashtu si gjërat rriten në filma të shpejtë, e kisha atë të njohur bindja se jeta po fillonte përsëri me verën.

Kishte kaq shumë për të lexuar, për një gjë, dhe aq shumë shëndet të mirë të tërhiqet nga ajri i ri që jep frymë. Bleva një duzinë vëllimet në letrat me vlerë bankare dhe të kredisë dhe të investimeve, dhe ato qëndroi në raftin tim në të kuqe dhe ari si para të reja nga nenexhiku, duke premtuar të shpalosë sekretet e ndritshme që vetëm Midas dhe Morgan dhe Maecenas e dinte. Dhe unë kisha qëllimin e lartë të lexoja shumë të tjerë libra përveç. Unë isha më tepër letrar në kolegji - një vit shkrova një seri editorialesh shumë solemne dhe të dukshme për Yale News - dhe tani Unë do të ktheja të gjitha gjërat e tilla në jetën time dhe do të bëhesha përsëri ai më i kufizuar nga të gjithë specialistët, “njeriu i rrumbullakosur”. Kjo nuk është vetëm një epigram - jeta shikohet shumë më me sukses në fund të fundit nga një dritare e vetme.

Ishte çështje rastësie që unë duhej të kisha marrë me qira një shtëpi

në njërën prej tyre komunitetet më të çuditshme në Amerikën e Veriut. Ishte në atë të hollë ishull i trazuar që shtrihet vetë për shkak të lindjes së New York - dhe ku ka, midis kurioziteteve të tjera natyrore, dy formacione të pazakonta të tokë Njëzet milje larg qytetit një palë vezë të mëdha, identike në kontur dhe të ndara vetëm nga një gji mirësjellje, dal në më zbutur trupin e ujit të kripur në hemisferën perëndimore, e madhe kopsht i lagësht i Long Island Sound. Ato nuk janë ovale të përsosura - si ato vezë në historinë e Columbus, ata të dy janë grimcuar të rrafshët në kontakt fundi - por ngjashmëria e tyre fizike duhet të jetë një burim i përjetshëm mrekulli për pulëbardhat që fluturojnë sipër. Për pa krahë një më shumë dukuri interesante është mosgjashmëria e tyre në çdo veçanti përveç formës dhe madhësisë.

Unë jetoja në West Egg, sidoqoftë, më pak në modë ky është një etiketë më sipërfaqësore për të shprehur çuditshëm dhe jo pak kontrast i lig mes tyre. Shtëpia ime ishte në majë të lumit vezë, vetëm pesëdhjetë jardë nga Tingulli, dhe shtrydhur midis dy të mëdha vendet që merren me qira për dymbëdhjetë ose pesëmbëdhjetë mijë në sezon. Një në e drejta ime ishte një çështje kolosale për çdo standard - ishte një fakt imitim i disa H detel de Ville në Normandi, me një kullë në një anash, i rrahur nën një mjekër të hollë me dredhkë të papërpunuar dhe një mermer pishinë, dhe më shumë se dyzet hektarë lëndinë dhe kopsht. Ishte Rezidenca e Gatsby. Ose, më saktë, pasi nuk e njihja Z. Gatsby, ishte një rezidencë e banuar nga një zotëri me atë emër. Shtëpia ime ishte një sy, por ishte një sy i vogël dhe ishte anashkaluar, kështu që unë kishte një pamje të ujit, një pamje të pjesshme të lëndinës së fqinjit tim, dhe afërsia ngushëlluese e milionerëve - të gjitha për tetëdhjetë dollarë a muaj.

Nëpër gjirin e mirësjelljes pallatet e bardha të Lindjes vezë në modë shkëlqen përgjatë ujit dhe historia e verës fillon vërtet në mbrëmje kam çuar atje për të darkuar me Tomin Bukanë. Daisy ishte kushërira ime e dytë që u hoq një herë, dhe unë do ta njihja Tomin në kolegji. Dhe menjëherë pas luftës, kalova dy ditë me ta brenda Çikago

Burri i saj, midis arritjeve të ndryshme fizike, kishte qenë një nga skajet më të fuqishme që kanë luajtur ndonjëherë futboll në New Haven - a figura kombëtare në një farë mënyre, një nga ata burra që arrijnë një të tillë akut përsosmëri e kufizuar në njëzet e një që gjithçka më pas e shijon antiklimaks. Familja e tij ishte jashtëzakonisht e pasur - madje edhe në kolegji e tij liria me para ishte një çështje për qortim - por tani ai ishte larguar nga Çikago dhe eja në Lindje në një mënyrë që të merr frymën më tepër: për për shembull, ai do të kishte sjellë një varg ponish me mëngë nga Liqeni Pyll Ishte e vështirë të kuptoja që

një burrë në brezin tim ishte mjaft të pasur për ta bërë atë.

Pse erdhën në Lindje nuk e di. Ata kishin kaluar një vit në Francë për asnjë arsye të veçantë, dhe pastaj u zhvendos këtu dhe atje pa trazira kudo që njerëzit luanin polo dhe ishin të pasur së bashku. Kjo ishte një lëvizje e përhershme, tha Daisy përmes telefonit, por unë nuk besoja ajo — Unë nuk kisha shikim në zemrën e Daisy-t, por ndjeva që Tomi do të shkonte duke kërkuar përgjithmonë, pak me dëshirë, për turbulencën dramatike të ndonjë lojë e parikuperueshme futbollit.

Dhe kështu ndodhi që në një mbrëmje të ngrohtë me erë të shkova drejt Lindjes Veza për të parë dy miq të vjetër të cilët mezi i njihja fare. Shtëpia e tyre ishte edhe më i përpunuar nga sa prisja, një kuq e bardhë i gëzuar Rezidencë koloniale gjeorgjiane, me pamje nga gjiri. Lëndinë filloi në plazhi dhe vrapoi drejt derës së përparme për një çerek milje, duke kërcyer mbi diellin dhe shëtitjet me tulla dhe duke djegur kopshte - më në fund kur arriti te shtëpia duke u ngjitur anash në rrush të ndritshëm sikur nga vrulli i drejtimit të tij. Pjesa e përparme u thye nga një linjë franceze dritare, me ngjyra të ndezura tani me ar të pasqyruar dhe të hapura gjerë për të ngrohtë pasdite me erë, dhe Tom Buchanan me rroba hipur po qëndronte me të këmbët e tij veç në hyrjen e përparme.

Ai kishte ndryshuar që nga vitet e tij të New Haven. Tani ai ishte i guximshëm njeri me flokë kashte tridhjetë, me gojë mjaft të fortë dhe a menyre mbizotëruese. Dy sytë e shkëlqyeshëm arrogantë kishin vendosur dominimi mbi fytyrën e tij dhe i dha atij pamjen e gjithmonë të prirur në mënyrë agresive përpara. As fustanellë e shkëlqyer e hipur e tij rrobat mund ta fshihnin fuqinë e madhe të atij trupi - ai dukej se mbushej ato çizme vezulluese derisa të tendoste lidhësen e sipërme, dhe ju mundeni shihni një paketë të shkëlqyeshme të muskujve që zhvendoset kur shpatulla e tij lëviz nën të pallto e hollë. Ishte një trup i aftë për leva të mëdha - një trup mizor.

Zëri i tij duke folur, një tenor i ashpër i ashpër, shtoi përshtypjen e fraksionizmi që përcolli. Kishte një prekje përbuzjeje atërore në madje edhe ndaj njerëzve që i pëlqyen - dhe kishte njerëz në New Haven që i kishte urryer zorrët.

“Tani, mos mendoni se mendimi im për këto çështje është përfundimtar”, dukej ai thuaj, “vetëm sepse unë jam më i fortë dhe më shumë një burrë sesa ti”. Ne ishim në të njëjtën shoqëri të moshuar, dhe ndërsa ne kurrë nuk ishim intime gjithmonë kisha përshtypjen se ai më aprovonte dhe dëshironte që mua të më pëlqente atë me një vrull të tij të ashpër, sfidues.

Ne biseduam për disa minuta në hajatin me diell.

“Unë kam një vend të këndshëm këtu”, tha ai, me sytë e tij të ndezur pa pushim

Duke më kthyer nga një krah, ai lëvizi një dorë të gjerë të sheshtë përgjatë vista e përparme, duke përfshirë në spastrimin e saj një kopsht italian të fundosur, një gjysmë hektarë trëndafila të thellë dhe të mprehtë dhe një motobarkë me hundë të butë që përplasat batica në det të hapur.

“Ajo i përkiste Demaine, njeriu vajor”. Ai më ktheu përsëri, me mirësjellje dhe befas. “Ne do të hyjmë brenda.”

Ne ecëm nëpër një korridor të lartë në një hapësirë të ndritshme me ngjyrë rozë, i lidhur brishtë në shtëpi nga dritaret franceze në të dy skajet. dritaret ishin të hapura dhe të bardha shkëlqenin kundër barit të freskët jashtë që dukej se u rrit paksa në shtëpi. Një erë shpërtheu dhoma, frynte perdet në njërin skaj dhe dilte nga tjetra si të zbehtë flamuj, duke i shtrembëruar ata drejt tortës së dasmës së mbuluar me brymë tavan, dhe më pas u valëzua mbi qilimin me ngjyrë vere, duke bërë një hije mbi të siç bën era në det.

I vetmi objekt plotësisht i palëvizshëm në dhomë ishte i jashtëzakonshëm shtrat në të cilin ishin ngritur dy gra të reja sikur mbi një tullumbace e ankoruar. Ata ishin të dy në të bardhë, dhe veshjet e tyre ishin duke u valëzuar dhe duke u përplasur sikur sapo ishin rrahur përsëri pas një fluturim i shkurtër rreth shtëpisë. Unë duhet të kem qëndruar për disa çaste duke dëgjuar kamxhikun dhe kërcitjen e perdeve dhe rënkimin e një foto në mur. Pastaj pati një bum kur Tom Buchanan mbylli derën dritaret e pasme dhe era e kapur vdiqën në dhomë, dhe perdet dhe qilimat dhe dy gratë e reja u ngritën me balonë ngadalë në kati

I vogli nga të dy ishte i huaj për mua. Ajo u zgjat e plotë gjatësia në fundin e saj të divanit, plotësisht e palëvizshme dhe me të mjekra u ngrit pak, sikur të ishte duke ekuilibruar diçka mbi të cilën kishte mjaft të ngjarë të binte. Nëse ajo do të më shihte me cep të syve të saj ajo nuk dha asnjë aluzion për të - me të vërtetë, unë pothuajse u habita duke murmuritur një falje për shqetësimin e saj duke hyrë brenda.

Vajza tjetër, Daisy, bëri një përpjekje për t’u ngritur - ajo u përkul pak përpara me një shprehje të ndërgjegjshme - atëherë ajo qeshi, një absurde, qesh pak simpatik, dhe unë gjithashtu qeshi dhe erdha përpara në dhoma

“Unë jam paralizuar nga lumturia”.

Ajo qeshi përsëri, sikur të kishte thënë diçka shumë mendjempërhtë dhe mbajti timen dorën për një moment, duke kërkuar në fytyrën time, duke premtuar se nuk ishte askënd në botë që ajo aq shumë dëshironte

të shihte. Kjo ishte një mënyrë ajo kishte Ajo bëri me dije në një murmuritje se mbiemri i vajzës balancuese ishte Baker. (Kam dëgjuar të thuhet se murmurima e Daisy ishte vetëm për të bërë njerëz anoj drejt saj; një kritikë e parëndësishme që e bëri atë jo më pak simpatik.)

Sidoqoftë, buzët e Mis Bakerit u përplasën, ajo më tundi kokën gati në mënyrë të padukshme, dhe pastaj shpejt ktheu përsëri kokën përsëri - objektin ajo po ekuilibronte padyshim që kishte lëkundur pak dhe i kishte dhënë asaj diçka e një frike. Përsëri një lloj falje u ngrit në buzët e mia. Pothuajse çdo ekspozitë e vetë-mjaftueshmërisë së plotë tërheq një të habitur haraç nga unë.

Unë pashë kushërirën time, e cila filloi të më bënte pyetje në nivelin e saj të ulët, zë drithërues. Ishte lloji i zërit që veshi ndjek dhe poshtë, sikur secili fjalim të jetë një rregullim i shënimeve që nuk do të jenë kurrë luajtur përsëri. Fytyra e saj ishte e trishtuar dhe e bukur me gjëra të ndritshme në të, sy të ndritshëm dhe një gojë të ndritshme të pasionuar, por kishte një eksitim në zërin e saj që burrat që ishin kujdesur për të e kishin të vështirë ta harronin: një detyrim për të kënduar, një pëshpërimë “Dëgjo”, një premtim që ajo kishte bërë homoseksualë, gjëra emocionuese vetëm pak kohë që dhe se kishte homoseksualë, gjëra emocionuese që rri pezull në orën tjetër.

Unë i thashë asaj se si isha ndaluar në Çikago për një ditë në rrugën time drejt Lindjes, dhe si një duzinë njerëzish e kishin dërguar dashurinë e tyre përmes meje.

“A më mungon mua?” ajo qau në ekstazë.

“I gjithë qyteti është i shkretë. Të gjitha makinat kanë rrotën e pasme të majtë pikturuar e zezë si një kurorë zie, dhe ka një vajtim të vazhdueshëm të gjithë natën përgjatë bregut të veriut. ”

“Sa e mrekullueshme! Le të kthehemi, Tom. Nesër! ” Pastaj shtoi ajo në mënyrë të parëndësishme: “Ju duhet ta shihni foshnjën.”

“Unë do të doja të.”

“Ajo është në gjumë. Ajo është tre vjeç. A nuk e keni parë ndonjëherë? ”

“Asnjëherë.”

“Epo, ju duhet ta shihni. Ajo është - ”

Tom Buchanan, i cili po kalonte pezull në dhomë, ndaloi dhe mbështeti dorën në shpatullën time.

“Çfarë po bën, Nick?”

“Unë jam një njeri i lidhur”.

“Me kë?”

I thashë.

“Kurrë nuk kam dëgjuar për ta,” vërejti ai me vendosmëri.

Kjo më ka bezdisur.

“Do të bësh”, u përgjigja menjëherë. “Do të bëni nëse qëndroni në Lindje”.

“Oh, unë do të qëndroj në Lindje, mos u shqetëso”, tha ai, duke hedhur një vështrim nga Daisy dhe pastaj përsëri tek unë, sikur të ishte vigilent për diçka më shumë “Unë do të isha një budalla i mallkuar nga Zoti për të jetuar diku tjetër”.

Në këtë moment Mis Baker tha: “Absolutisht!” me kaq papritur sa që Unë fillova - ishte fjala e parë që ajo kishte thënë që kur unë hyra në dhoma Me sa duket, ajo e befasoi atë aq sa më bëri mua, sepse ajo mërzitej dhe me një seri lëvizjesh të shpejta dhe të shkathët u ngritën në dhomë.

“Jam e ngurtë”, u ankua ajo, “kam kohë që jam shtrirë në atë divan siç më kujtohet ”.

“Mos më shiko”, u përgjigj Daisy, “Unë kam qenë duke u përpjekur t’ju çoj New York gjithë pasdite. ”

“Jo, faleminderit”, tha Mis Baker për katër koktejet që nga hyrja qilar. “Jam absolutisht në trajnim”.

Mikpritësi i saj e shikoi me mosbesim.

“Ju jeni!” Ai e hoqi pijen e tij sikur të ishte një pikë në fund të një gote. “Si mund të bësh diçka, është përtej meje”.

Unë pashë Mis Baker, duke menduar se çfarë ishte ajo “mbaroi”. Une kënaqej duke e parë. Ajo ishte një vajzë e hollë, me gjoks të vogël, me një karrocë në ngritje, të cilën ajo e theksoi duke hedhur trupin e saj prapa në shpatulla si një kadet i ri. Sytë e saj gri të tendosur nga dielli dukeshin kthehu tek unë me një kuriozitet të ndërsjellë të sjellshëm nga një vrull, simpatik, fytyrë e pakënaqur. Tani më ra ndërmend që e kisha parë, ose a fotografia e saj, diku më parë.

“Ju jetoni në West Egg,” vërejti ajo me përcëimim. “Unë njoh dikë atje ”.

“Unë nuk di një të vetme -”

“Ju duhet ta njihni Gatsby.”

“Gatsby?” - kërkoi Daisy. “Çfarë Gatsby?”

Para se të mund të përgjigjesha se ai ishte fqinji im darka u njoftua; duke tundur krahun e tij të tensionuar nën timen, Tom Buchanan u detyrua mua nga dhoma sikur ai po lëvizte një damë në një shesh tjetër.

Butë, me ngadalësi, duart e tyre u vendosën lehtë në ijet, të dy gratë e reja na paraprinë në një hajat me ngjyrë rozë, të hapur drejt perëndimi i diellit, ku katër qirinj shkundnin në tryezë në era e zbehur.

“Pse qirinj?” kundërshtoi Daisy, duke vrenjtur fytyrën. Ajo i këputi

me vete gishtat. “Për dy javë do të jetë dita më e gjatë e vitit”. Ajo na shikoi të gjithë me shkëlqim. “A shikoni gjithmonë për ditën më të gjatë të vitit dhe pastaj të humbas? Unë gjithmonë shikoj për ditën më të gjatë në vitin dhe pastaj e humbas atë. ”

“Ne duhet të planifikojmë diçka,” mërziti Mis Baker, duke u ulur në tryezë sikur të ishte futur në shtrat.

“Në rregull”, tha Daisy. “Çfarë do të planifikojmë?” Ajo u kthye nga unë pa ndihmë: “Çfarë planifikojnë njerëzit?”

Para se t'i përgjigjesha syve të saj të ngulitur me një shprehje të tmerrshme mbi të gisht i vogël.

“Shikoni!” ajo u ankua; “Unë e lëndova atë.”

Ne të gjithë shikonim - nyja ishte e zezë dhe blu.

“Ti e bërë, Tom,” tha ajo me akuzë. “E di që nuk e kishe për qëllim, por ju e bëtë atë. Kjo është ajo që marr për martesën me një brutal të një burri, a ekzemplar i madh, i madh, hulking fizik i një - ”

“Unë e urrej atë fjalë” hulking “,” kundërshtoi Tom kryqëzisht, “madje edhe në bëj shaka ”.

“Hulking”, këmbënguli Daisy.

Ndonjëherë ajo dhe zonjusha Baker biseduan në të njëjtën kohë, pa vërejtje dhe me një shaka e pasojave që kurrë nuk ishte mjaft e folur, që ishte aq e ftohtë si veshjet e tyre të bardha dhe sytë e tyre pa personalitet në mungesë të të gjithëve dëshirë Ata ishin këtu dhe e pranuan Tomin dhe mua, duke bërë vetëm një përpjekje e sjellshme e këndshme për të argëtuar ose për t'u argëtuar. Ata e dinin që aktualisht darka do të mbarojë dhe pak më vonë edhe në mbrëmje do të mbaronte dhe do të hiqej rastësisht. Ishte krejt ndryshe nga Perëndim, ku një mbrëmje nxitohej nga faza në fazë drejt saj afër, në një pritje të zhgënjyer vazhdimisht ose përndryshe në dukje tmerrri nervor i vetë momentit.

“Ti më bën të ndjem e paqytetëruar, Daisy”, rrëfeva në gotën time të dytë prej klare tapë, por mjaft mbresëlënëse. “A nuk mund të flisni për të korrat ose diçka? ”

Unë nuk doja të thoja asgjë në veçanti nga kjo vërejtje, por ajo u mor parasysh një mënyrë e papritur.

“Qytetërimi po shkon në copa”, shpërtheu Tomi me dhunë. “Unë kam u bë një pesimist i tmerrshëm për gjërat. A e keni lexuar Ngritjen të Perandorive të Ngjyera nga ky njeri Goddard? ”

“Pse, jo”, u përgjigja, më tepër e befashuar nga toni i tij.

“Epo, është një libër i shkëlqyeshëm dhe të gjithë duhet ta lexojnë. Ideja është nëse nuk shohim se do të jetë raca e bardhë - do të jetë plotësisht i zhytur Të gjitha janë gjëra shkencore; është vërtetuar ”.

“Tomi po bëhet shumë i thellë”, tha Daisy, me një shprehje të trishtim i pamenduar. “Ai lexon libra të thellë me fjalë të gjata në ata Cila ishte ajo fjalë ne - ”

“Epo, këta libra janë të gjithë shkencorë”, këmbënguli Tomi duke i hedhur një vështrim asaj me padurim. “Ky shok ka përpunuar të gjithë çështjen. Upshtë deri në ne, që jemi raca mbizotëruese, për të parë apo këto gara të tjera do kanë kontrollin e gjërave. ”

“Duhet t’i rrahim”, pëshpëriti Daisy, duke shkelur syrin me egërsi drejt diellit të zjarrtë.

“Ju duhet të jetoni në Kaliforni -” filloi Mis Baker, por Tom e ndërpreu atë duke u zhvendosur rëndë në karrigen e tij.

“Kjo ide është që ne jemi nordikë. Unë jam, dhe ju jeni, dhe ju jeni, dhe— ”Pas një hezitimi pafundësisht të vogël ai përfshiu Daisy me një dremitje të lehtë, dhe ajo më bëri përsëri syri. “- Dhe ne kemi prodhuar të gjitha gjërat që shkojnë për të bërë civilizimin - oh, shkenca dhe arti, dhe të gjitha se A e shikon?”

Kishte diçka patetike në përqendrimin e tij, sikur e tij vetëkënaqësia, më e mprehtë se e vjetër, nuk i mjaftonte më. Kur, pothuajse menjëherë, zilja e telefonit brenda dhe kasapi u largua nga hyrja Daisy kapi ndërprerjen e çastit dhe u përkul drejt meje.

“Do t’ju tregoj një sekret familjar”, pëshpëriti ajo me entuziazëm. “Bëhet fjalë për hundën e butlerit. A doni të dëgjoni për shërbëtorin hunda? ”

“Kjo është arsyeja pse unë erdha sonte”

“Epo, ai nuk ishte gjithmonë një shërbëtor; ai dikur ishte lustrues argjendi për disa njerëz në New York që kishin një shërbim argjendi për dyqind njerëzit. Ai duhej ta lustronte atë nga mëngjesi deri në mbrëmje, derisa më në fund ta përfundonte filloi të ndikojë në hundën e tij - ”

“Gjërat shkuan nga e keqja në më keq”, sugjeroi zonjusha Baker.

“Po. Gjërat shkuan nga e keqja në më keq, derisa më në fund ai duhej të hiqte dorë pozicionin e tij. ”

Për një moment rrezet e diellit të fundit ranë mbi të me një dashuri romantike fytyrë e ndezur; zëri i saj më shtrëngoi përpara pa frymë si unë dëgjoj - atëherë shkëlqimi u shua, secila dritë e braktisi me vonesë keqardhje, si fëmijët që lënë një rrugë të këndshme në muzg.

Butler u kthye dhe murmuriti diçka afër veshit të Tomit, pas së cilës Tom u ngrysi, shtyu prapa karrigen e tij, dhe pa asnjë fjalë shkoi brenda Sikur mungesa e tij shpejtonte diçka brenda saj, Daisy u përkul përsëri përpara, zëri i saj shkëlqen dhe këndon.

“Më pëlqen të të shoh në tryezën time, Nick. Ju më kujtoni një -

të një trëndafili, një trëndafil absolut. Apo jo? ” Ajo iu drejtua zonjës Baker për konfirmim: “Një trëndafil absolut?”

Kjo ishte e pavërtetë. Unë nuk jam as dobët si një trëndafil. Ajo ishte vetëm ekstemporizuese, por një ngrohtësi trazuese rrodhi prej saj, sikur zemra e saj po përpiquej të dilte te ti i fshehur në një nga ata pa frymë, fjalë drithëruese. Pastaj papritmas ajo hodhi pecetën e saj në tryezë dhe u justifikua dhe hyri në shtëpi.

Miss Baker dhe unë shkëmbyem një shikim të shkurtër pa vetëdije kuptimi Unë isha gati të flisja kur ajo u ul me gatishmëri dhe tha “Sh!” me një zë paralajmërues. Një zhurmë e ndrojtur e përmbajtur ishte e dëgjueshme në dhomë përtej, dhe zonjusha Baker u përkul përpara pa turpëruar, duke u munduar degjoj Murmuritja dridhej në prag të koherencës, u fundos, montuar ngazëllyer, dhe pastaj pushoi krejt.

“Ky Z. Gatsby për të cilin keni folur është fqinji im -” fillova.

“Mos fol. Unë dua të dëgjoj se çfarë ndodh. ”

“A po ndodh diçka?” Unë u interesova pafajësisht.

“Do të thuash që nuk e di?” - tha Mis Baker, singërisht e befasuar.

“Mendova se të gjithë e dinin.”

“Un nuk.”

“Pse -” tha ajo me hezitim. “Tom ka një grua në New York”.

“Ke ndonjë grua?” E perserita bosh.

Mis Baker tundi kokën.

“Ajo mund të ketë mirësjellje që të mos e telefonojë atë në kohën e darkës. A nuk mendoni? ”

Pothuajse para se ta kisha kuptuar domethënien e saj kishte një lëkundje të një veshja dhe këpucët prej lëkure, dhe Tom dhe Daisy ishin përsëri në tavolina.

“Nuk mund të ndihmohej!” - thirri Daisy me një entuziazëm të tensionuar.

Ajo u ul, vështroi në kërkim Mis Baker dhe pastaj mua, dhe vazhdoi: “Unë pashë jashtë për një minutë, dhe është shumë romantike jashtë Nshtë një zog në lëndinë që mendoj se duhet të jetë a bilbili vjen në Cunard ose White Star Line. Ai po këndon larg - “Zëri i saj këndoi:” romanticisht romantike, apo jo, Tom? ”

“Shumë romantik”, tha ai, dhe më pas për mua fatkeqësisht: “Nëse është dritë mjaft pas darkës, dua të të zbres te stallat “.

Telefoni ranë brenda, befasues, dhe ndërsa Daisy tundi kokën me vendosmëri tek Tomi tema e stallave, në fakt të gjitha lëndët, u zhduk në ajër. Ndër fragmentet e thyera të pesë minutave të fundit në tryezë mbaj mend që qirinjtë janë ndezur përsëri, pa kuptim, dhe unë ishte i vetëdijshëm për dëshirën për të parë drejtpërdrejt të gjithë, dhe

akoma për të shmangni të gjithë sytë. Nuk mund ta merrja me mend se çfarë po mendonin Daisy dhe Tom, por Unë dyshoj nëse edhe zonjusha Baker, e cila dukej se kishte zotëruar një të caktuar skepticizëm i guximshëm, ishte në gjendje krejtësisht të vendoste dredhinë e këtij të ftuarit të pestë urgjenca metalike nga mendja. Për një temperament të caktuar situata mund të dukej intriguere - instikti im ishte të telefonoja menjëherë për policinë.

Kuajt, është e panevojshme të thuhet, nuk u përmendën përsëri. Tom dhe zonjusha Baker, me disa këmbë muzg mes tyre, shëtiti përsëri në biblioteka, si në një vigjilje pranë një trupi krejtësisht të preکشëm, ndërsa, duke u përpjekur të dukeshin e interesuar këndshëm dhe pak e shurdhër, e ndoqa Daisy rreth një zinxhiri verandash lidhëse me hajatin përpara. Në errësirën e saj të thellë u ulëm krah për krah në një zinxhir të thurur.

Daisy e mori fytyrën në duar sikur e ndjente formën e saj të bukur, dhe sytë e saj u zhvendosën gradualisht në muzgun prej kadifeje. Unë e pashë atë emocione të trazuara e pushtuan atë, kështu që unë pyeta se çfarë mendoja se do të ishte disa pyetje qetësuese për vajzën e saj të vogël.

“Ne nuk e njohim shumë mirë, Nik”, tha ajo papritmas. “Madje nëse jemi kushërinj. Ju nuk keni ardhur në dasmën time ”.

“Unë nuk u ktheva nga lufta.”

“Kjo është e vërtetë” Ajo hezitoi. “Epo, kam kaluar një kohë shumë të keqe, Nick, dhe unë jam shumë cinik për gjithçka. ”

Me sa duket ajo kishte arsye të ishte. Unë prita por ajo nuk më tha më, dhe pas një çasti, unë u ktheva me shumë kujdes në temën e saj vajza

“Unë mendoj se ajo flet, dhe - ha, dhe gjithçka.”

“Oh, po.” Ajo më shikoi në mungesë. “Dëgjo, Nick; më lejoni t’ju them çfarë thashë kur lindi. A do të dëshironit të dëgjoni? ”

“Shumë shumë.”

“Kjo do t’ju tregojë se si jam ndjerë për gjërat. Epo, ajo ishte më pak se një orë e vjetër dhe Tom ishte Zoti e di se ku. U zgjova nga eteria me një ndjenjë krejtësisht të braktisur dhe pyeti infermieren të drejtë larg nëse do ishte djalë apo vajzë. Ajo më tha se ishte një vajzë, dhe kështu edhe unë ktheu kokën dhe qau. ‘Në rregull,’ thashë, ‘Jam i lumtur që është një vajze. Dhe shpresoj se ajo do të jetë një budalla - kjo është gjëja më e mirë që një vajzë mund të jetë në këtë botë, një budalla i vogël i bukur. ’

“E shihni që unë mendoj se gjithçka është e tmerrshme gjithsesi”, vazhdoi ajo në një mënyrë e bindur. “Të gjithë mendojnë kështu -

njerëzit më të përparuar. Edhe une e di Unë kam qenë kudo dhe kam parë gjithçka dhe kam bërë gjithçka. ” Sytë e saj shkëlqyen rreth saj në një mënyrë sfiduese, më tepër si Tomi, dhe ajo qeshi me përbuzje drithëruese. “I sofistikuar - Zot, unë jam i sofistikuar!”

Në çast zëri i saj u prish, duke pushuar së tërhequr vëmendjen time, imja besimit, ndjeva singeritetin themelor të asaj që ajo kishte thënë. Më bëri e vështirë, sikur e gjithë mbrëmja të kishte qenë një hile e një lloji saktë një emocion kontribues nga unë. Kam pritur, dhe mjaft i sigurt, në një në moment ajo më shikoi me një buzëqeshje absolute në fytyrën e saj të bukur, si nëse ajo do të kishte pohuar anëtarësimin e saj në një sekret mjaft të dalluar shoqërisë së cilës i përkisnin ajo dhe Tomi.

Brenda, dhoma e kuqërremtë lulëzonte me dritë. Tom dhe zonjusha Baker u ulën në ose në fund të shtratit të gjatë dhe ajo i lexoi me zë të lartë nga Saturday Evening Post - fjalët, murmuritëse dhe të pasqyruara, që vrapojnë së bashku në një melodi qetësuese. Drita e llambës, e ndritshme në çizmet e tij dhe e shurdhër në të verdhën e gjethes së vjeshtës të flokëve të saj, e rrudhur përgjatë letrës si ajo ktheu një faqe me një përplasje të muskujve të hollë në krahët e saj.

Kur hymë brenda ajo na mbajti në heshtje për një moment me një dorë të ngritur.

“Për të vazhduar,” tha ajo, duke hedhur revistën në tryezë, “brenda numrin tonë të radhës. ”

Trupi i saj pohoi veten me një lëvizje të shqetësuar të gjurit të saj, dhe ajo qëndroi, rezistoi.

“Ora dhjetë”, vërejti ajo, me sa duket duke gjetur kohën në tavan “Koha që kjo vajzë e mirë të shkojë në shtrat”.

“Jordania do të luajë në turne nesër,” shpjegoi Daisy, “Gjatë në Westchester.”

“Oh - ti je Jordan Baker.”

E dija tani pse fytyra e saj ishte e njohur - përbuzëse e këndshme shprehja më kishte shikuar nga shumë fotografi rotogravure të jetën sportive në Asheville dhe Hot Springs dhe Palm Beach. Kisha degjuar një histori e saj gjithashtu, një histori kritike, e pakëndshme, por çfarë isha unë e kishte harruar shumë kohë më parë.

“Natën e mirë”, tha ajo butë. “Më zgjo në tetë, apo jo”

“Nëse do të ngrihesh”.

“Une do të. Natën e mirë, Z. Carraway. Shihemi anon. ”

“Sigurisht që do ta bësh”, konfirmoi Daisy. “Në fakt mendoj se do të rregulloj një martesë. Eja shpesh, Nick, dhe unë do të të bëj një lloj - oh - së bashku. Ju e dini - mbyllni ju rastësisht në dollapët prej liri dhe shtyjeni ju do të dilni në det me një varkë dhe të gjitha ato gjëra - ”

“Natën e mirë”, thirri Mis Baker nga shkallët. “Unë nuk kam dëgjuar një fjalën. ”

“Ajo është një vajzë e mirë”, tha Tom pas një çasti. “Ata nuk duhet të lejojnë ajo vrapon nëpër vend në këtë mënyrë. ”

“Kush nuk duhet të bëjë?” - pyeti Daisy ftohtë.

“Familja e saj.”

“Familja e saj është një teze rreth një mijë vjeç. Përveç kësaj, Nick’s do të kujdesesh për të, nuk je ti, Nick? Ajo do të shpenzojë shumë e fundjavave këtu këtë verë. Unë mendoj se ndikimi në shtëpi do të jetë shumë e mirë për të. ”

Daisy dhe Tom panë njëri-tjetrin për një moment në heshtje.

“A është ajo nga Nju Jorku?” Pyeta shpejt.

“Nga Louisville. Vajza jonë e bardhë u kalua së bashku atje. Tonë e bardhë e bukur - ”

“A i dhurove Nick-ut pak zemër në verandë?” pyeti Tom papritur.

“Po unë?” Ajo më shikoi. “Duket se nuk mund ta mbaj mend, por mendoj se ne foli për garën nordike. Po, jam i sigurt që e bëmë. Dikur u fut lart mbi ne dhe gjëja e parë që dini - ”

“Mos beso gjithçka që dëgjon, Nick”, më këshilloi ai.

Thashë lehtë se nuk kisha dëgjuar asgjë fare, dhe disa minuta më vonë u ngrita për të shkuar në shtëpi. Ata erdhën te dera me mua dhe qëndruan krah për krah në një shesh të gëzueshëm të dritës. Ndërsa fillova motorin tim Daisy me peremptorily thirri: “Prisni!”

“Kam harruar të të pyes diçka, dhe është e rëndësishme. Kemi dëgjuar se keni qenë fejuar me një vajzë jashtë West ”.

“Rightshtë e drejtë”, e vërtetoi Tomin me mirësi. “Ne kemi dëgjuar se keni qenë të fejuar ”.

“Ashtë një shpifje. Unë jam shumë i varfër. ”

“Por ne e dëgjuam atë”, këmbënguli Daisy, duke më befasuar duke u hapur përsëri në një mënyrë si lule. “Ne e kemi dëgjuar atë nga tre persona, kështu që duhet të jetë e vërtetë ”.

Sigurisht që e dija se për çfarë po referoheshin, por nuk isha madje fejesa e paqartë. Fakti që thashethemet kishin botuar banns ishte një nga arsyet që kisha ardhur në Lindje. Ju nuk mund të ndaloni së

shkuari me një të vjetër mik për shkak të thashethemeve, dhe nga ana tjetër nuk kisha qëllim të përfolur për martesë.

Interesimi i tyre më preku dhe i bëri ata më pak nga distanca i pasur - megjithatë, unë isha i hutuar dhe pak i neveritur ndërsa vozisja larg. Më dukej se gjëja për të bërë Daisy ishte të nxitonte jashtë të shtëpisë, fëmijë në krahë - por me sa duket nuk kishte të tillë synimet në kokën e saj. Ndërsa Tomi, fakti që ai «kishte ca grua në New York» ishte vërtet më pak befasuese se sa ai kishte qenë në depresion nga një libër. Diçka po e bënte që të gërryente buzë ide bajate sikur egotizmi i tij i guximshëm fizik nuk e ushqente më të tijin zemra peremptory.

Tashmë ishte verë e thellë në çatitë e rrugëve dhe para rrugës garazhe, ku pompat e reja të kuqe të benzinës ulen në pishinat e dritës, dhe kur arrita në pasurinë time në West Egg unë drejtova makinën nën derdhjen e saj dhe u ul për pak kohë në një rul të braktisur në oborr. Era kishte u hodh në erë, duke lënë një natë të fortë, të ndritshme, me krahë që rrihnin në pemët dhe një organ i qëndrueshëm tingëllojnë si shakullitë e plota të tokës shpërtheu bretkosat plot jetë. Silueta e një mace në lëvizje u lëkund përtej dritës së hënës dhe, duke e kthyer kokën për ta parë, pashë që unë nuk ishte vetëm - pesëdhjetë metra larg një figure kishte dalë nga hija e pallati i fqinjit tim dhe po qëndronte me duart në xhepa në lidhje me specin e argjendit të yjeve. Diçka në kohën e tij të lirë lëvizjet dhe pozicioni i sigurt i këmbëve të tij mbi lëndinën e sugjeruar se ishte vetë Z. Gatsby, dilni për të përcaktuar se çfarë ishte pjesa e tij nga qiejt tanë lokalë.

Vendosa ta telefonoj. Mis Baker e kishte përmendur atë në darkë, dhe që do të bënte për një hyrje. Por unë nuk e thirra, sepse ai dha një kërcënim të papritur se ai ishte i kënaqur që të ishte vetëm - ai u shtri larg krahëve të tij drejt ujit të errët në një mënyrë kurioze, dhe, aq sa isha prej tij, mund të isha betuar se po dridhej. Padashur vështrova bregdet - dhe nuk dalloj asgjë përveç një dritë të vetme jeshile, minutë dhe larg, ai mund të ketë qenë fundi i një doku. Kur shikova edhe një herë për Gatsby ai ishte zhdukur, dhe unë isha përsëri përsëri në errësirë e qetë.

II

Rreth gjysmës së rrugës midis West Egg dhe New York rruga automobilistike me ngut bashkohet me hekurudhën dhe vrapon pranë saj për një çerek milje, ashtu si të tkurret larg një zone të caktuar të shkretëtë të tokës. Kjo është një luginë e hirit-një fermë fantastike ku hiri rritet si gruri në kreshta dhe kodra dhe kopshte groteske; ku hiri merr format

e shtëpive dhe oxhaqet dhe tymi në rritje dhe, së fundmi, me një përpjekje transhendente, të burra me gri të hirit, të cilët lëvizin errësuar dhe tashmë thërrmohen përmes pluhurit ajri Herë pas here një linjë makinash gri zvarriten përgjatë një piste të padukshme, jep një kërcitje të kobshme, dhe vjen për të pushuar, dhe menjëherë burrat me gri të hirit grumbullohen me lopata plumbi dhe nxisin një të padepërtueshme re, e cila shfaq operacionet e tyre të errëta nga sytë tuaj.

Por mbi tokën gri dhe spazmat e pluhurit të zymtë që dridhen pafund mbi të, ti i percepton, pas një çasti, sytë e Doktor T. J. Eckleburg. Sytë e Doktor T. J. Eckleburg janë blu dhe gjigante - retinat e tyre janë një oborr të lartë. Ata nuk duken nga asnjë fytyrë, por, në vend të kësaj, nga një palë spektakle të mëdha të verdha që kalojnë mbi një hundë inekzistente. Me sa duket ndonjë wag e egër e një grupi okulist ata atje për të majmëruar praktikën e tij në rrethin e Queens, dhe pastaj u zhyt në një verbëri të përjetshme, ose i harroi ato dhe u zhvendos larg Por sytë e tij, u errësuan pak nga shumë ditë pa bojë, nën diell dhe shiu, pjellë mbi vendin e hedhjes solemne.

Lugina e hirit kufizohet nga njëra anë nga një lumë i vogël i ndyrë, dhe, kur ura e tërheqjes është gati të lejojë maune, pasagjerët vazhdojnë trenat në pritje mund të shikojnë në skenën e zymtë për aq kohë sa gjysma e gjysmës orë Atje ka gjithmonë një ndalesë të paktën një minutë, dhe ishte për shkak të kësaj unë u takova për herë të parë me zonjën e Tom Buchanan.

Fakti që ai kishte një të tillë u insistua kudo që ai njihej. Të tijat të njohurit e kundërshtuan faktin që ai u gjet në kafenetë e njohura me të dhe, duke e lënë atë në një tavolinë, rrethuar, duke biseduar me të këdo që dinte. Megjithëse isha kurioz ta shihja, nuk kisha dëshirë ta takoja - por e takova. Unë u ngjita në New York me Tomin në një tren pasdite, dhe kur u ndalëm nga grumbujt e hirit, ai u hodh në këmbë dhe, duke kapur bërrylin tim, fjalë për fjalë më detyroi të largohesha nga makina.

“Ne do të zbresim”, këmbënguli ai. “Unë dua që ju të takoni vajzën time.”

Unë mendoj se ai do të kishte arritur një marrëveshje të mirë në drekë dhe vendosmërinë e tij që kompania ime të kufizohet nga dhuna. Supozimi mbizotërues ishte se të dielën pasdite nuk kisha asgjë më të mirë për të bërë.

E ndoqa atë mbi një gardh hekurudhor të zbardhur të ulët dhe ecëm mbrapa njëqind jardë përgjatë rrugës nën Doctor Eckleburg vështrimi këmbëngulës E vetmja ndërtesë në sy ishte një bllok i vogël tulla e verdhë ulur në buzë të tokës së mbeturinave, një lloj kompakt Rrugë

kryesore duke i shërbyer asaj, dhe afërsisht asgjë. Një nga tre dyqanet që përmbante ishte me qira dhe një tjetër ishte një restorant gjithë natën, i afruar nga një shteg hiri; i treti ishte a garazh — Riparimet. George B. Wilson. Makinat blinin dhe shisnin. — dhe unë e ndoqa Tom brenda.

Brendësia ishte joproperuese dhe e zhveshur; e vetmja makinë e dukshme ishte rrënojat e një Fordi të mbuluar nga pluhuri që u përkul në një cep të zbehtë. Kishte më shkoi mendja se kjo hije e një garazhi duhet të jetë e verbër, dhe se apartamente të kushtueshme dhe romantike ishin fshehur lart, kur vetë pronari u shfaq në derën e një zyre, duke fshirë duart në një copë mbeturinash. Ai ishte një njeri biond, pa shpirt, anemik dhe dobët i pashëm. Kur na pa, një shkëlqim i lagësht shprehe shpërtheu në të tijën sy blu te lehte.

“Përhëndetje, Wilson, plak”, tha Tomi duke e goditur me shaka në të shpatulla “Si është biznesi?”

“Nuk mund të ankojem”, u përgjigj Wilson në mënyrë bindëse. “Kur jeni ju do të më shesësh atë makinë? ”

“Javen tjetër; Unë kam marrë njeriun tim duke punuar në të tani.”

“Punon mjaft ngadalë, apo jo?”

“Jo, ai nuk e bën”, tha Tom ftohtë. “Dhe nëse ndiheni kështu për këtë, mbase më mirë ta shisja diku tjetër në fund të fundit.”

“Nuk e kam fjalën”, shpjegoi shpejt Wilson. “Unë thjesht doja të thoja -”

Zëri i tij u shua dhe Tom vështroi me padurim rreth garazhit. Pastaj dëgjova hapa në një shkallë, dhe në një moment thelbësia figura e një gruaje bllokoi dritën nga dera e zyrës. Ajo ishte në mes të viteve tridhjetë, dhe dobët i fortë, por ajo mbante mishin e saj në mënyrë sensuale siç munden disa gra. Fytyra e saj, mbi një fustan të errët të ndotur krep blu, nuk përmban asnjë aspekt ose shkëlqim të bukurisë, por atje ishte një vitalitet menjëherë i dukshëm rreth saj sikur nervat e trupi i saj po digjej vazhdimisht. Ajo buzëqeshi ngadalë dhe, duke ecur përmes burrit të saj sikur të ishte një fantazmë, i dha dorën Tomit, duke e parë të skuqur në sy. Pastaj ajo lagi buzët e saj, dhe pa duke u kthyer i foli burrit të saj me një zë të butë dhe të ashpër:

“Merrni disa karrige, pse jo, kështu që dikush mund të ulet”.

“Oh, sigurisht”, u pajtua Wilson me nxitim dhe shkoi drejt së voglës zyrë, duke u përzier menjëherë me ngjyrën e çimentos të mureve. A pluhuri i hirit të bardhë e mbulonte kostumin e tij të errët dhe flokët e tij të zbehtë ndërsa mbanin gjithçka në afërsi - përveç gruas së tij, e cila u transferua afër Tomit.

“Unë dua të të shoh”, tha Tom me vëmendje. “Hipni në trenin tjetër”.

“Në rregull.”

“Unë do t’ju takoj pranë stendës së lajmeve në nivelin më të ulët.”

Ajo pohoi me kokë dhe u largua nga ai ashtu si u shfaq George Wilson dy karrige nga dera e zyrës së tij.

Ne e pritëm atë poshtë rrugës dhe larg syve të saj. Ishin disa ditë para Katër Korrikut, dhe një fëmijë gri, i dobët italian ishte vendosjen e silurëve me radhë përgjatë binarit të hekurudhës.

“Vend i tmerrshëm, apo jo”, tha Tom, duke shkëmbyer një vrenjtje me Doktorin Eckleburg.

“E tmerrshme”

“E bën mirë që të ikë”.

“A nuk kundërshton burri i saj?”

“Wilson? Ai mendon se ajo shkon për të parë motrën e saj në New York. Ai është kështu memec nuk e di që është gjallë ”.

Kështu që Tom Buchanan dhe vajza e tij u ngjitemë së bashku në Nju Jork - ose jo mjaft së bashku, për zonjën Wilson u ulën diskrete në një makinë tjetër. Tom shtyhet aq shumë për ndjeshmërinë e atyre Lindësve të Egërve që mund të bënin të jetë në tren.

Ajo e kishte ndërruar fustanin në një muslin me figura kafe, e cila shtrihej shtrënguar mbi ijet e saj mjaft të gjera ndërsa Tom e ndihmoi të hynte në platformë Nju Jork. Në stendën e lajmeve ajo bleu një kopje të Town Tattle dhe një revistë me fotografi, dhe në farmacinë e stacionit disa krem të ftohtë dhe një balonë të vogël parfumi. Lart, në makinën jehonë solemne ajo la katër taksistë të largoheshin përpara se të zgjidhte një të re, me ngjyrë livando me tapiceri gri, dhe në këtë ne rrëshqitëm nga masa e stacionit në rrezet e diellit me shkëlqim. Por menjëherë ajo u kthye ashpër nga dritarja dhe, duke u mbështetur përpara, trokiti mbi xham i përparmë.

“Unë dua të marr një nga ata qen”, tha ajo me zell. “Unë dua të marr një për apartamentin. Ata janë mirë të kenë - një qen “.

Ne u mbështetëm tek një plak gri që kishte një ngjashmëri absurde me Gjonin D. Rockefeller. Në një shportë të tundur nga qafa e tij u ndrojt një duzinë shumë këlyshë të fundit të një race të papërcaktuar.

“Çfarë lloj janë ata?” pyeti zonja Wilson me padurim, ndërsa ai erdhi në taksi-dritare.

“Të gjitha llojet. Çfarë lloji dëshiron, zonjë? ”

“Unë do të doja të merrja një nga ata qen policie; Unë nuk mendoj se keni atë lloj? ”

Njeriu vështroi me siguri në shportë, u zhyt në dorën e tij dhe tërhoqi një lart, duke u tundur, nga mbrapa qafës.

“Ky nuk është qen policie”, tha Tom.

“Jo, nuk është saktësisht një qen policie”, tha burri me zhgënjim në zërin e tij. “Moreshtë më shumë një Airedale.” Ai kaloi dorën e tij mbi larje kafe e një shpine. “Shikoni atë pallto. Disa pallto. Ky është një qen kjo kurrë nuk do t’ju shqetësojë me ftohjen “.

“Unë mendoj se është e lezetshme”, tha zonja Wilson me entuziazëm. “Sa është ajo? ”

“Ai qen?” Ai e shikoi me admirim. “Ai qen do t’ju kushtojë dhjetë dollarë ”.

Airedale - pa dyshim që kishte një Airedale të shqetësuar në të diku, megjithëse këmbët e tij ishin befasisht të bardha - ndryshuan duart dhe u vendos në prehrin e zonjës Wilson, ku ajo i pëlqeu pallto e papërshekueshme nga moti me rrëmbim.

“A është një djalë apo një vajzë?” - pyeti ajo me delikatesë.

“Ai qen? Ai qen është një djalë. ”

“Ashtë një kurvë”, tha Tom me vendosmëri. “Këtu janë paratë tua. Shkoni dhe blini dhjetë qen të tjerë me të. ”

Ne kemi çuar makinën për në Avenue e Pestë, të ngrohtë dhe të butë, pothuajse baritor, në e diela pasdite pasdite. Nuk do të isha befasuar të shihja një të mrekullueshëm tufa e deleve të bardha kthehet këndin.

“Mbaj,” i thashë, “duhet të të lë këtu”.

“Jo nuk e bën”, - ndërhyri shpejt Tom. “Myrtle do të lëndohet nëse ti mos u ngjit në banesë. A nuk do, Myrtle? ”

“Eja”, nxiti ajo. “Unë do të telefonoj motrën time Catherine. Ka thënë ajo të jetë shumë e bukur nga njerëzit që duhet të dinë. ”

“Epo, unë do të doja të, por -”

Ne vazhduam, duke u kthyer përsëri mbi Parkun drejt Qindra Perëndimit. Në Rrugën 158th taksi u ndal në një fetë në një tortë të gjatë të bardhë shtëpi apartamentesh. Hedhja e një shikimi mbretëror për në shtëpi përreth lagje, zonja Wilson mblodhi qenin e saj dhe tjetrin blerjet, dhe hyri me mburrje në.

“Unë do të bëj që McKees të dalin”, njoftoi ajo ndërsa u ngritëm ashensori. “Dhe, natyrisht, unë kam për të thirrur motrën time, gjithashtu.”

Apartamenti ishte në katin e fundit - një dhomë e vogël ndenjeje, një e vogël dhomë ngrenie, një dhomë gjumi të vogël dhe një banjë. Dhoma e ndenjes ishte e mbushur me njerëz te dyert me një sërë mobiljesh sixhade krejtësisht të mëdha për të ajo, kështu që për të lëvizur ishte për të penguar vazhdimisht mbi skenat e zonja që lëkundën në kopshtet e Versajës. E vetmja fotografi ishte një fotografi e zmadhuar, me sa duket

një pulë e ulur në një shkëmb të paqartë. Shikuar nga një distancë, sidoqoftë, pula u zgjidh vetë në një kapuç, dhe fytyra e një zonjë plake të shëndoshë rrezatohet poshtë në dhoma Disa kopje të vjetra të Town Tattle shtriheshin në tryezë së bashku me një kopje e Simon të quajtur Peter dhe disa prej revistave të vogla të skandalit të Broadway. Zonja Wilson u mor fillimisht me qenin. Një ngurrim djali i ashensorit shkoi për një kuti plot me kashtë dhe pak qumësht, tek e cila ai shtoi me iniciativën e tij një teneqe me biskota të mëdha, të qenve të fortë - një nga ato e cila u zbërtheu në mënyrë apatike në pjatancën e qumështit të gjitha pasdite Ndërkohë Tom nxori një shishe uiski nga një i mbyllur dera e byrosë.

Unë kam qenë i dehur vetëm dy herë në jetën time, dhe hera e dytë ishte ajo pasdite; kështu që gjithçka që ka ndodhur ka një hedhje të zbehtë, të mjegullt, megjithëse deri pas orës tetë apartamenti ishte plot gaz dielli Ulur në prehrin e Tom Zonja Wilson thirri disa njerëz në telefon; atëherë nuk kishte cigare, dhe unë dola për të blerë ca në farmacinë në cep. Kur u ktheva ata i kishin të dy u zhduk, kështu që unë u ula diskret në dhomën e ndenjes dhe lexova një kapitulli i Simon i quajtur Pjetër - ose ishin gjëra të tmerrshme ose uiski i shtrembëroi gjërat, sepse nuk kishte ndonjë kuptim për mua.

Ashtu siç thirrëm Tom dhe Myrtle (pas pijes së parë zonja Wilson dhe unë njëri me tjetrin me emrat tanë) u shfaqën përsëri, kompania filloi të mbërrinte te dera e banesës.

Motra, Catherine, ishte një vajzë e hollë, e kësaj bote, me rreth tridhjetë vjeç, me një lesh të ngurte dhe ngjites te flokeve të kuq, dhe një çehre të qumështit pluhur e bardhe Vetullat e saj ishin këputur dhe më pas ishin tërhequr përsëri kënd i ashpër, por përpjekjet e natyrës drejt restaurimit të Rreshtimi i vjetër i dha një ajër të paqartë fytyrës së saj. Kur ajo u zhvendos kishte një klikim të pandërprerë si byzylykë të panumërt jingled lart e poshtë mbi krahët e saj. Ajo hyri me një pronari të tillë nxitimi, dhe shikova përreth aq posesivisht mobiljet sa që unë pyeste veten nëse ajo jetonte këtu. Por kur e pyeta ajo qeshi në mënyrë të moderuar, përsëriti pyetjen time me zë të lartë, dhe më tha se ajo jetonte me një shoqe vajze në një hotel.

Z. McKee ishte një burrë i zbehtë, femëror nga banesa poshtë. Ai sapo kishte i rruar, sepse kishte një njollë të bardhë shkumash në mol-lëzën e tij, dhe ai ishte më i respektueshëm në përshëndetjen e tij për të gjithë në dhomë. Ai më informoi se ai ishte në “lojë artistike” dhe unë u mblodha më vonë se ai ishte një fotograf dhe kishte bërë zmadhimin e zbehtë të Nënës e zonjës Wilson e cila vërtitej si ektoplazmë në mur. Të tijat gruaja ishte e mprehtë, e lëngshme, e pashme dhe e

tmerrshme. Ajo më tha me krenari që burri i saj e kishte fotografuar njëqind e njëzet e shtatë herë që kur ishin martuar.

Zonja Wilson kishte ndryshuar kostumin e saj disa kohë më parë, dhe ishte tani i veshur me një fustan të hollësishëm pasdite me byrinxhyk me ngjyrë krem, e cila dha një shushurimë të vazhdueshme ndërsa ajo përfshte dhomën. Me ndikimi i veshjes që kishte pësuar edhe personaliteti i saj a ndryshimi Vitaliteti intensiv që kishte qenë kaq i jashtëzakonshëm në garazh u shndërrua në transportues mbresëlënës. E qeshura e saj, gjestet e saj, ajo pohimet u ndikuan më dhunshëm moment pas momenti, dhe ashtu si ajo u zgjerua dhoma u bë më e vogël rreth saj, derisa ajo dukej se ishte rrotullohen në një strumbullar të zhurmshëm, që kërcet nëpër ajrin e tymosur.

“E dashura ime,” i tha ajo motrës së saj me një britmë të lartë, të vogël, “shumica keto fellas do te mashtrojnë cdo here. E vetmja gjë që ata mendojnë është paraja. Une kishte një grua këtu javën e kaluar për të parë këmbët e mia, dhe kur ajo më dha faturën që do të mendonit se ajo kishte apandesititin tim jashtë “.

“Si ishte emri i gruas?” - pyeti zonja McKee.

“Zonja Eberhardt. Ajo shkon përreth duke parë këmbët e njerëzve në vete shtëpitë. ”

“Më pëlqen veshja jote,” vërejti zonja McKee, “Unë mendoj se është e adhureshme.”

Zonja Wilson refuzoi komplimentin duke ngritur vetullën me përbuzje.

“Justshtë thjesht një gjë e vjetër e çmendur”, tha ajo. “Thjesht e vë ndonjëherë kur nuk më intereson se si dukem. ”

“Por ju duket e mrekullueshme, nëse e dini se çfarë dua të them”, vazhdoi znj. McKee “Nëse Chester do të të fuste vetëm në atë pozë, unë mendoj se ai mund ta bënte bëj diçka prej saj. ”

Të gjithë e shikuan në heshtje zonjën Wilson, e cila hoqi një fije floku nga mbi sytë e saj dhe na ktheu me një buzëqeshje brilante. Zoti. McKee e shikoi me vëmendje me kokën në njërën anë dhe më pas u zhvendos dora e tij mbrapa dhe me radhë ngadalë përpara fytyrës së tij.

“Unë duhet ta ndryshoj dritën”, tha ai pas një çasti. “Unë do të doja të nxjerr modelimin e veçorive. Dhe do të përpiqesha ta kapja të gjitha flokët e pasmë ”.

“Nuk do të mendoja të ndryshoja dritën”, thirri zonja McKee. “Unë mendoj është - ”

Burri i saj tha “Sh!” dhe të gjithë e pamë përsëri temën, pas së cilës Tom Buchanan mërzi me zë dhe u ngrit në këmbë.

“Ju McKees keni diçka për të pirë”, tha ai. “Merni akull më shumë dhe ujë mineral, Myrtle, para se të gjithë të flenë. ”

“Unë i thashë atij djali për akullin.” Myrtle ngriti vetullat e dëshpëruara në zhvendosjen e rendeve më të ulëta. “Keta njerez! Ju duhet të mbaji vazhdimisht pas tyre. ”

Ajo më shikoi dhe qeshi pa kuptim. Pastaj ajo u hodh drejt qeni, e puthi me ekstazë dhe u fut në kuzhinë, duke nënkuptuar se një duzinë kuzhinierësh prisnin porositë e saj atje.

“Unë kam bërë disa gjëra të këndshme në Long Island”, pohoi z. McKee.

Tomi e shikoi bosh.

“Dy prej tyre i kemi përshtatur poshtë.”

“Dy çfarë?” kërkoi Tomi.

“Dy studime. Njëri prej tyre unë e quaj Montauk Point - Gulls, dhe të tjera unë e quaj Montauk Point - Deti “.

Motra Katerina u ul pranë meje në divan.

“A jetoni edhe ju në Long Island?” - pyeti ajo.

“Unë jetoj në West Egg.”

“Me të vërtetë? Isha atje poshtë në një aheng rreth një muaj më parë. Tek një njeri me emër Gatsby’s. A e njeh ate?”

“Unë jetoj në vendin fqinj me të.”

“Epo, ata thonë se ai është një nip ose kushëri i Kaiser Wilhelm. Kjo është nga vijnë të gjitha paratë e tij. ”

“Me të vërtetë?”

Ajo pohoi me kokë.

“Unë kam frikë prej tij. Unë do të urreja që ai të merrte diçka me mua. ”

Ky informacion thithës për fqinjin tim u ndërpre nga znj. McKee po tregon papritmas Katerinën:

“Chester, mendoj se mund të bësh diçka me të”, shpërtheu ajo, por Z. McKee vetëm pohoi me kokë në një mënyrë të mërzhitur dhe ia ktheu vëmendjen Tomit.

“Do të doja të bëja më shumë punë në Long Island, nëse do të mund të merrja pjesë. E tëra që kërkoj është që ata të më japin një fillim. ”

“Pyete Myrtle”, tha Tomi, duke shpërthyer në një britmë të shkurtër të qeshur si Zonja Wilson hyri me një tabaka. “Ajo do t’ju japë një letër të hyrje, nuk do, Myrtle? ”

“Cfare te bej?” - pyeti ajo e befasuar.

“Ju do t’i jepni McKee një letër prezantimi për burrin tuaj, kështu që ai mund të bëj disa studime për të. ” Buzët i lëvizën në heshtje

për një moment ndërsa ai shpikur, “George B. Wilson në Pompën e Benzinës”, apo diçka e ngjashme atë”.

Katerina u përkul afër meje dhe më pëshpëriti në vesh:

“Asnjë prej tyre nuk mund të qëndrojë me personin me të cilin janë martuar.”

“A nuk munden ata?”

“Nuk mund t’i duroj”. Ajo shikoi Myrtle dhe pastaj Tomin. “Çfarë them është, pse të vazhdojmë të jetojmë me ta nëse nuk i durojnë? Po të isha unë ata Do të divorcohesha dhe do martohesha menjëherë me njëri-tjetrin.”

“A nuk i pëlqen as ajo Wilson?”

Përgjigjja për këtë ishte e papritur. Vinte nga Myrtle, i cili kishte dëgjuar pyetjen, dhe ajo ishte e dhunshme dhe e turpshme.

“E shihni”, thirri triumfalisht Katerina. Ajo e uli zërin përsëri. “Reallyshtë me të vërtetë gruaja e tij që i mban larg. Ajo është një katolike, dhe ata nuk besojnë në divorc.”

Daisy nuk ishte një katolike, dhe unë isha pak i tronditur nga holësira e gënjeshtërsë.

“Kur ata martohen,” vazhdoi Katerina, “ata do të shkojnë në Perëndim për të jetuar për pak kohë derisa të fryhet.”

“Do të ishte më diskrete të shkoja në Evropë.”

“Oh, a ju pëlqen Evropa?” - thirri ajo çuditërisht. “Sapo u ktheva nga Monte Carlo.”

“Me të vërtetë”.

“Vetëm vitin e kaluar. Shkova atje me një vajzë tjetër.”

“Qëndro gjatë?”

“Jo, ne sapo shkuam në Monte Carlo dhe u kthyem. Ne shkuam me anë të Marsejës. Kishim mbi dymbëdhjetë dollarë kur filluam, por ne u përjashtua nga të gjitha brenda dy ditësh në dhomat private. Ne kishim një kohë e tmerrshme duke u kthyer, mund t’ju them. Zot, sa e urreva atë qytet!”

Qielli i pasdites së vonë lulëzoi në dritare për një moment si ai mjalti blu i Mesdheut - atëherë zëri i mprehtë i zonjës McKee më thirri përsëri në dhomë.

“Edhe unë pothuajse bëra një gabim,” deklaroi ajo me forcë. “Unë pothuajse u martua me një kike të vogël që më ndiqte me vite. E dija që ishte poshtë meje. Të gjithë më thoshin vazhdimisht: ‘Lucille, rruga e njeriut më poshtë ti!’ Por nëse nuk do ta kisha takuar Chesterin, ai do të më siguronte.”

“Po, por dëgjo”, tha Myrtle Wilson, duke tundur kokën lart e poshtë, “Të paktën nuk u martove me të”.

“E di që nuk e kam bërë.”

“Epo, unë u martova me të,” tha Myrtle, në mënyrë të paqartë. “Dhe kjo është ndryshimi midis çështjes tuaj dhe times. ”

“Pse e bërë, Myrtle?” kërkoi Katerina. “Askush nuk të detyroi të”. Myrtle konsiderohet.

“Unë u martova me të sepse mendoja se ishte një zotëri”, tha ajo me ne fund “Mendova se ai dinte diçka për shumimin, por ai nuk ishte i aftë të lëpijë këpucën time. ”

“Ju ishit çmendur për të për një kohë”, tha Catherine.

“I çmendur pas tij!” - thirri Myrtle pabesisht. “Kush tha që isha i çmendur për te? Unë kurrë nuk isha më e çmendur për të sesa isha për këtë njeri atje. ”

Ajo drejtoi papritur nga unë, dhe të gjithë më shikuan me akuzë. Une u përpoqa të tregoja me shprehjen time se nuk prisja asnjë dashuri.

“E vetmja çmenduri që isha ishte kur u martova me të. E dija menjëherë që bëra një gabim. Ai huazoi kostumin më të mirë të dikujt për t’u martuar, dhe kurrë nuk më tha madje për këtë, dhe burri erdhi pas tij një ditë kur ai ishte jashtë: ‘Oh, a është ajo padia juaj?’ i thashë. ‘Kjo është e para që kam ndonjëherë dëgjova për këtë. ’Por unë ia dhashë dhe pastaj u shtriva dhe bërtita mundi bandën gjithë pasditen. ”

“Ajo me të vërtetë duhet të largohej prej tij”, vazhdoi Katerina për mua. “Ata kanë jetuar mbi atë garazh për njëmbëdhjetë vjet. Dhe Tomi është ëmbëlsira e parë që ka pasur ndonjëherë. ”

Shishja e uiski - një e dyta - tani kërkohej vazhdimisht nga të gjithë e pranishme, përveç Katerinës, e cila “ndihej po aq mirë për asgjë të gjitha. ” Tomi i thirri rojtarit dhe e dërgoi për disa të festuar sanduiche, të cilat ishin një darkë e plotë në vetvete. Desha dilni dhe ecni drejt lindjes drejt parkut përmes muzgut të butë, por sa herë që përpiquesha të shkoja ngatërrohesha në ndonjë të egër, të ashpër argument i cili më tërhoqi përsëri, si me litarë, në karrigen time. Ende lart mbi qytet vija jonë e dritareve të verdha duhet të ketë kontribuar pjesa e tyre e sekretit njerëzor ndaj vrojtuesit të rastësishëm në errësirë rrugëve, dhe unë gjithashtu e pashë atë, duke kërkuar lart dhe pyesin veten. Unë isha brenda dhe pa, magjepsur njëkohësisht dhe sprapsur nga e pashtershëmja larmia e jetës.

Myrtle e tërhoqi karrigen e saj afër timen, dhe papritmas fryma e saj e ngrohtë derdhi mbi mua historinë e takimit të saj të parë me Tomin.

“Ishte në të dy vendet e vogla përballë njëra-tjetrës që janë gjithmonë ato të fundit të mbetura në tren. Po shkoja në New York për të

parë timen moter dhe kalo naten. Ai kishte veshur një kostum fustani dhe lëkurë të lustruar këpucë, dhe unë nuk mund t'i mbaja sytë nga ai, por sa herë që ai shikonte tek unë duhej të shtirja sikur po shikoja reklamën mbi të kokë Kur kemi hyrë në stacion ai ishte pranë meje, dhe i bardhi i tij këmisha u shtyp në krahun tim dhe kështu i thashë se do të duhet të telefonoja një polic, por ai e dinte që unë gënjeva. Isha aq i ngazëllyer sa që kur hyra brenda një taksi me të, mezi e dija që nuk po hyja në një metro tren E tëra për të cilën vazhdoja të mendoja, pa pushim, ishte 'Ju nuk mund të jetoni përgjithmonë; nuk mund të jetosh përgjithmonë. "

Ajo u kthye nga zonja McKee dhe dhoma ranë plot me atë artificial të qeshura

"E dashura ime", thirri ajo, "Unë do të ta jap këtë fustan sa më shpejt që të jem përmes me të. Unë kam për të marrë një tjetër nesër. Po shkoj bëj një listë të të gjitha gjërave që kam për të marrë. Një masazh dhe një valë, dhe një jakë për qenin, dhe një nga ato taqet e lezetshme të vogla ku ju prekni një pranverë dhe një kurorë me një hark mëndafshi të zi për nënën varr që do të zgjasë gjithë verën. Unë kam për të shkruar një listë kështu që unë nuk do të harro të gjitha gjërat që unë kam për të bërë. "

Ishte ora nëntë - pothuajse menjëherë pas kësaj shikova orën time dhe zbulova se ishte dhjetë. Z. McKee ishte duke fjetur në një karrige me grushta i shtrënguar në prehrin e tij, si një fotografi e një njeriu me veprim. Nxjerrja jashtë shaminë time unë fshiva nga faqja e tij njolla e shumës së thatë që më kishte shqetësuar gjithë pasditen.

Qeni i vogël ishte ulur në tavolinë duke parë me sy të verbër nëpër tym, dhe herë pas here rënkon dobët. Njerëzit u zhduk, u rishfaq, bëri plane për të shkuar diku, dhe pastaj humbi njëri-tjetrin, kërkuan njëri-tjetrin, gjetën njëri-tjetrin disa metra larg Disa kohë drejt mesnatës Tom Buchanan dhe zonja Wilson qëndruan ballë për ballë duke diskutuar, me zëra të pasionuar, nëse zonja Wilson kishte ndonjë të drejtë të përmendte emrin e Daisy.

"Daisy! Daisy! Daisy! " - bërtiti zonja Wilson. "Unë do ta them kur të jem dua të! Daisy! Dai— "

Duke bërë një lëvizje të shkurtër të shkathët, Tom Buchanan theu hundën me të tijën dorë e hapur.

Pastaj kishte peshqirë të përgjakur në dyshtet e banjës dhe ato të grave zërat që qortojnë, dhe lart mbi konfuzionin një vajtim të thyer prej kohësh dhimbje Z. McKee u zgjua nga dremitja e tij dhe filloi i mërzhitur drejt dera Kur ai kishte shkuar në gjysmë të rrugës, ai u kthye dhe vështroi me vështrim skena — grua e tij dhe Katerina duke

qortuar dhe ngushëlluar ndërsa pengoheshin këtu dhe atje në mes të mobiljeve të mbushura me artikuj të ndihmës, dhe figura e dëshpëruar në divan, duke gjakosur rrjedhshëm dhe duke u përpjekur përhap një kopje të qytetit Tattle mbi skenat e sixhade të Versajës. Pastaj z. McKee u kthye dhe vazhdoi jashtë derës. Duke marrë kapelën nga llambadari, unë ndoqa.

“Ejani në drekë disa ditë,” sugjeroi ai, ndërsa ne rënkonim në ashensor

“Ku?”

“Kudo”.

“Mbani duart larg levës”, këput djali i ashensorit.

“Unë të fal,” tha Z. McKee me dinjitet, “Unë nuk e dija se isha duke e prekur atë. ”

“Në rregull,” pranova, “do të jem i lumtur.”

... Unë isha duke qëndruar pranë shtratit të tij dhe ai ishte ulur lart midis çarçafë, të veshur me të brendshme, me një portofol të shkëlqyeshëm në duar.

“Bukuroshja dhe bisha... vetmia... kali i vjetër i ushqimeve... Brook’n Urë ...”

Pastaj isha shtrirë gjysmë i fjetur në nivelin e ulët të ftohtë të Stacioni i Pensilvanisë, duke shikuar në Tribunën e mëngjesit dhe duke prituri trenin në orës katër.

III

Kishte muzikë nga shtëpia e fqinjit tim gjatë netëve të verës. Në kopshet e tij blu burra dhe vajza vinin e shkonin si tenja midis pëshpëritjet dhe shampanjën dhe yjet. Në baticë të lartë në pasdite pashë mysafirët e tij duke u zhytur nga kulla e trapit të tij, ose duke marrë diellin në rërën e nxehtë të plazhit të tij ndërsa dy motobarkat e tij çaj ujërat e Zërit, duke tërhequr aeroplanë mbi kataraktet e shkumë Në fundjavë Rolls-Royce i tij u bë një omnibus, duke mbajtur parti për dhe nga qyteti midis nëntë në mëngjes dhe të kaluarën e gjatë mesnatë, ndërsa kamionçina e tij u përpoq si një bug i verdhë i shpejtë plotësoni të gjitha trenat. Dhe të hënën tetë shërbëtorë, përfshirë një shtesë kopshitar, i munduar tërë ditën me pastrime dhe furça pastrimi dhe çekiçë dhe gërshërë të mëdha kopshtesh, duke riparuar shkatërrimet e një nate më parë.

Çdo të premtë mbërrinin pesë arka portokall dhe limon nga një frutore në Nju Jork - çdo të hënë lanë të njëjtat portokalle dhe limona dera e tij e pasme në një piramidë të gjysmave pa pulpë. Kishte një makinë

brenda kuzhina e cila mund të nxjerrë lëngun e dyqind portokajve në gjysmë ore nëse një buton i vogël shtypet dyqind herë nga a gishti i madh i butlerit.

Të paktën një herë në dy javë një trupë ushqimesh zbriti me disa njëqind metra kanavacë dhe drita me ngjyra të mjaftueshme për të bërë një Krishtlindje pema e kopshtit të madh të Gatsby. Në tavolina shuplakë, të zbukuruar me shkëlqim i hors-d'oeuvre, proshutat e pjekura me erëza të mbushura me sallata të modelet e arlekinit dhe ëmbëlsirat derrat dhe gjelat e detit magjepsur në një errësirë ari Në sallën kryesore u vendos një shirit me një hekurudhë prej bronzi të vërtetë, dhe të furnizuar me xhinë dhe pije alkoolike dhe me kardiak kaq të harruar që shumica e mysafirëve të tij femra ishin shumë të reja për të njohur njëra nga tjetra.

Deri në orën shtatë orkestra ka mbërritur, asnjë çështje e hollë me pesë pjesë, por një tërbim i tërë oboesh dhe trombonesh dhe saksofonësh dhe violësh dhe korneta dhe pikkola, dhe bateri të ulëta dhe të larta. Notarët e fundit kanë vijnë nga plazhi tani dhe po vishen lart; makinat nga New York janë parkuar pesë thellë në makinë, dhe tashmë sallat dhe Sallone dhe veranda janë të shndritshme me ngjyra primare, dhe flokët gërvishtur mënyra të reja të çuditshme dhe shalle përtej ëndrrave të Castile. Lokali është në aktivitet të plotë, dhe raundet lundruese të koktejeve përshkojnë kopshtin jashtë, derisa ajri të jetë gjallë me llafe dhe të qeshura, dhe rastësor intuiti dhe prezantimet e harruara në vend, dhe entuziastë takime midis grave që nuk i dinin kurrë emrat e njëra-tjetrës.

Dritat bëhen më të ndritshme ndërsa toka largohet nga dielli, dhe tani orkestra është duke luajtur muzikë të verdhë koktej, dhe opera e zërat ngrenë një çelës më lart. E qeshura është më e lehtë minutë pas minute, i derdhur me bollëk, u dha me një fjalë të gëzuar. Grupet ndryshoni më shpejt, fryheni me të sapoardhurit, shpërndaheni dhe formoni në fryma e njëjtë; tashmë ka endacakë, vajza të sigurta që endin këtu dhe atje midis stouter dhe më të qëndrueshme, të bëhet për një të mprehtë, moment i gëzueshëm qendra e një grupi, dhe më pas, i ngazëllyer me triumf, rrëshqas përmes ndryshimit të detit të fytyrave dhe zërave dhe ngjyrës nën drita që ndryshon vazhdimisht.

Papritmas një nga këta ciganë, në një opal të dridhur, kap një koktej nga ajri, e hedh poshtë për guxim dhe, duke lëvizur duart si Frisco, kërcen vetëm në platformën e kanavacës. Një heshtje momentale; të udhëheqësi i orkestrës ndryshon ritmin e tij detyrimisht për të, dhe ekziston një shpërthimi i muhabetit ndërsa lajmi i gabuar qarkullon se ajo është Gilda Nën studimi i Grey nga Follies. Festa ka filluar.

Besoj se natën e parë që shkova në shtëpinë e Gatsby isha një nga të paktët mysafirë që ishin ftuar në të vërtetë. Njerëzit nuk ishin të ftuar - ata shkuan atje. Ata hipën në automobila që i lodhën në Long Island, dhe disa ata përfunduan në derën e Gatsby. Pasi atje ato u prezantuan nga dikush që e njihte Gatsby, dhe pas kësaj ata kryen vetë sipas rregullave të sjelljes të shoqëruara me një park zbavitës. Ndonjëherë vinin e shkonin pa pasur takoi Gatsby fare, erdhi për festë me një thjeshtësi zemre që ishte bileta e vet e pranimit.

Unë në fakt isha i ftuar. Një shofer në një uniformë të vezës robin blu kaloi lëndinë time herët atë mëngjes të shtunën me një çudi shënim zyrtar nga punëdhënësi i tij: nderi do të ishte tërësisht i Gatsby, tha, nëse do të merrja pjesë në “ahengun e tij të vogël” atë natë. Ai kishte parë mua disa herë, dhe kisha ndërmend të më thërriste shumë më parë, por a një kombinim i veçantë i rrethanave e kishte parandaluar atë - nënshkroi Jay Gatsby, në një dorë madhështore.

I veshur me fanella të bardha, unë shkova te lëndina e tij pak më vonë shtatë, dhe endeshin rreth e rrotull mjaft të sëmurë në mes të vorbullave dhe vorbullave të njerëzve që nuk i njihja - megjithëse këtu dhe atje ishte një fytyrë që kisha vërejtur në trenin e udhëtimit. Unë menjëherë u habita nga numri i anglezët e rinj diskutuan rreth; të gjithë të veshur mirë, të gjithë duken pak të uritur, dhe të gjithë flasin me zëra të ulët, të zellshëm për të fortë dhe të begatë Amerikanët. Isha i sigurt se ata po shisnin diçka: bono ose sigurime ose automobila. Ata ishin të paktën në mënyrë agonizuese të vetëdijshëm për para të lehta në afërsi dhe i bindur se ishin të tyre për disa fjalët në tastin e duhur.

Sapo mbërrita bëra një përpjekje për të gjetur mikpritësin tim, por të dy ose tre njerëz nga të cilët pyeta vendndodhjen e tij më shikuan në një të tillë mënyrë e habitur dhe mohoi me aq forcë çdo njohuri të lëvizjeve të tij, që u zhvendosa në drejtim të tryezës së koktejeve - vendi i vetëm në kopshtin ku një njeri i vetëm mund të rrinte pa shikuar pa qëllim dhe i vetëm.

Unë isha në rrugën time për t'u dehur duke u dehur nga sikleti i plotë kur Jordan Baker doli nga shtëpia dhe qëndroi në krye të mermerit hapa, duke u mbështetur pak prapa dhe duke parë me përbuzje interes në kopsht.

Mirësevini apo jo, e pashë të domosdoshme që të lidhesha me dikë para se të filloj t'u drejtohem vërejtjeve të përzemërta kalimtarëve.

“Përshëndetje!” Unë gjëmovja, duke përparuar drejt saj. Zëri im dukej i panatyrshëm me zë të lartë nëpër kopsht.

“Mendova se mund të ishe këtu”, u përgjigj ajo në mungesë ndërsa unë erdha. “Unë kujtova që ke jetuar në vendin fqinj -”

Ajo më mbajti dorën në mënyrë të pandershme, si një premtim që ajo do të kujdesej për mua në një minutë, dhe u dha vesh dy vajzave me fustane të verdhë binjake, të cilët ndaloi rrëzë shkallëve.

“Përhëndetje!” ata qanë së bashku. “Na vjen keq që nuk fituat.”

Kjo ishte për turneun e golfit. Ajo kishte humbur në finale të javës para.

“Ju nuk e dini kush jemi,” tha njëra nga vajzat me të verdha, “por ne u takova këtu rreth një muaj më parë. ”

“Që atëherë i keni lyer flokët”, u shpreh Jordan dhe unë fillova, por vajzat kishin lëvizur rastësisht dhe vërejtjes së saj iu drejtua hëna e parakohshme, e prodhuar si darka, pa dyshim, nga a shporta e furnizuesit të ushqimit. Me krahun e hollë të artë të Jordanit që pushon në timen, ne zbriti shkallët dhe lundroi përreth kopshtit. Një tabaka e kokteje notuan tek ne përmes muzgut, dhe ne u ulëm në një tryezë me dy vajzat në të verdhë dhe tre burra, secila e prezantuar tek ne si Z. Mumble.

“A vini shpesh në këto festa?” - pyeti Jordania për vajzën pranë saj.

“E fundit ishte ajo në të cilën ju takova”, u përgjigj vajza, në një zë vigjilent i sigurt. Ajo iu kthye shoqëruesit të saj: “A nuk ishte për të ti, Lucille? ”

Ishte edhe për Lucille.

“Më pëlqen të vij”, tha Lucille. “Asnjëherë nuk më intereson se çfarë bëj, kështu që gjithmonë kalofshi mire Kur isha këtu e fundit, grisa fustanin në një karrige dhe ai më pyeti emrin dhe adresën time - brenda një jave mora një pako Croirier’s me një fustan të ri mbrëmjeje në të. ”

“A e mbajtët atë?” - pyeti Jordania.

“Sigurisht që e kam bërë. Unë do të vishja atë sonte, por ishte shumë e madhe në busti dhe duhej ndryshuar. Ishte blu me gaz me rruaza livandoje. Dy njëqind e gjashtëdhjetë e pesë dollarë. ”

“Ka diçka qesharake për një shok që do të bëjë një gjë të tillë”,

- tha vajza tjetër me padurim. “Ai nuk dëshiron ndonjë problem me të askush ”.

“Kush jo?” Unë pyeta.

“Gatsby. Dikush më tha-”

Të dy vajzat dhe Jordan u përkulën së bashku në mënyrë konfidenciale.

“Dikush më tha se ata menduan se ai vrau një njeri një herë.”

Një tronditje kaloi mbi të gjithë ne. Të tre Z. Mumbles u përkulën përpara dhe degjoi me padurim.

“Unë nuk mendoj se është kaq shumë”, argumentoi Lucille në mënyrë skeptike; “Shtë më shumë se ai ishte një spiun gjerman gjatë luftës. ”

Njëri nga burrat pohoi me kokë në konfirmim.

“Kam dëgjuar që nga një njeri që dinte gjithçka për të, u rrit me të në Gjermania, ”na siguroi ai pozitivisht.

“Oh, jo”, tha vajza e parë, “nuk mund të jetë kështu, sepse ai ishte brenda ushtria amerikane gjatë luftës. ” Ndërsa besueshmëria jonë u kthye përsëri në ajo u përkul përpara me entuziazëm. “Ju e shikoni ndonjëherë kur mendon se askush nuk po e shikon. Do të vë bast se ai vrau një njeri. ”

Ajo ngushtoi sytë dhe u drodh. Lucille u drodh. Të gjithë u kthyem dhe shikoi përreth Gatsby. Ishte dëshmi e romantikut spekulimet që ai frymëzoi se kishte pëshpërima për të nga ato i cili kishte gjetur pak se ishte e nevojshme për të pëshpëritur në këtë botë.

Darka e parë - do të ishte një tjetër pas mesnatës - ishte tani duke u shërbyer, dhe Jordan më ftoi të bashkohesha në partinë e saj, të cilët ishin u përhap rreth një tavoline në anën tjetër të kopshtit. Ka pasur tre çifte të martuar dhe shoqërimi i Jordanisë, një student i vazhdueshëm dhënë në inunend të dhunshëm, dhe padyshim nën përshtypjen se herët a vonë Jordan do të dorëzonte atë personin e saj në një shkallë më e madhe ose më e vogël. Në vend të gjëmimit, kjo parti kishte ruajti një homogjenitet dinjitoz dhe mori vetë funksionin e përfaqësimit të fisnikërisë së shquar të fshatit - East Veza duke zbritur në West Veza dhe duke u kujdesur me kujdes ndaj saj lavdia spektroskopike.

“Le të dalim”, pëshpëriti Jordan, pas një farë mënyre kot dhe gjysmë ore e papërshtatshme; “Kjo është shumë e sjellshme për mua”.

U ngritëm dhe ajo shpjegoi se do të gjenim nikoqirin: Unë nuk e kishte takuar kurrë, tha ajo dhe kjo po më bënte të shqetësohesha. universitare tundi kokën në një mënyrë cinike, melankolike.

Lokali, ku hodhëm një vështrim të parë, ishte i mbushur me njerëz, por Gatsby nuk ishte atje Ajo nuk mund ta gjente atë nga maja e shkallëve dhe ai nuk ishte në verandë. Në një rast kemi provuar një derë me pamje të rëndësishme, dhe hyri në një bibliotekë të lartë gotike, të mbështjellë me lis të anglisht të gdhendur, dhe ndoshta është transportuar i plotë nga disa gërmadha jashtë shtetit.

Ishte një burrë i fortë, i moshës mesatare, me spektakle të mëdha me sy bufi ulur disi i dehur në buzë të një tavoline të shkëlqyeshme, duke ngulur sytë me të përqendrim i paqëndrueshëm në raftet e librave. Ndërsa hymë në të me rrota i ngazëllyer përreth dhe ekzaminoi Jordanin

nga koka te këmbët.

“Çfarë mendoni?” ai kërkoi pa vrell.

“Për çfarë?”

Ai tundi dorën drejt rafteve të librave.

“Ne lidhje me ate. Në fakt ju nuk duhet të shqetësoheni për të konstatuar. Une konstatohet. Ata janë të vërtetë ”.

“Librat?”

Ai pohoi me kokë.

“Absolutisht reale - keni faqe dhe gjithçka. Mendova se do të ishin të këndshëm karton i qëndrueshëm. Në fakt, ato janë absolutisht reale. Faqet dhe këtu! Lemme të tregoj. ”

Duke e marrë si të mirëqenë skepticizmin tonë, ai u turr drejt librarive dhe u kthye me Vëllimin Një të Leksioneve Stoddard.

“Shiko!” ai qau triumfalisht. “Shtë një pjesë e shtypur me mirëbesim çështje. Më mashtroi. Kjo fella është një Belasco e rregullt. Është një triumfi. Çfarë thellësie! Çfarë realizmi! E dinte kur të ndalet, gjithashtu — nuk i prenë faqet. Por çfarë doni? Çfarë pret? ”

Ai më rrëmbeu librin dhe e zëvendësoi me nxitim në raftin e tij, duke mërmëritur se nëse hiqej një tullë, e gjithë biblioteka ishte përgjegjëse të shembet.

“Kush të solli?” ai kërkoi. “Apo sapo erdhe? Unë u solla. Shumica e njerëzve u sollën. ”

Jordan e shikoi me kujdes, me gëzim, pa u përgjigjur.

“Unë u solla nga një grua me emrin Roosevelt,” vazhdoi ai. “Zonja Klod Ruzvelt. A e njihni atë? Unë e takova diku natën e kaluar. Kam qenë i dehur për rreth një javë tani, dhe mendova se mund të më kthjellë të ulem në një bibliotekë. ”

“E ka?”

“Pak, mendoj. Nuk mund ta them akoma. Unë kam qenë këtu vetëm një orë. A ju tregova për librat? Ata janë të vërtetë. Ata janë—”

“Ju na thatë.”

Ne i dhamë dorën me të rëndë dhe u kthyem përjashta.

Tani ishte duke kërcyer në kanavacë në kopsht; burrat e moshuar që shtyhen vajza të reja të prapambetura në qarqe të përjetshme pa hir, çifte superiore duke mbajtur njëri-tjetrin në mënyrë torturuese, në modë dhe duke mbajtur në kënde - dhe një numër i madh i vajzave beqare që kërcejnë individualisht ose duke lehtësuar orkestrën për një moment të barrës së bandos ose kurthe. Nga mesnata lumturia ishte rritur. Një tenor i famshëm kishte kënduar në italisht, dhe një kontralto famëkeq kishte kënduar në xhaz, dhe mes numrave që njerëzit

bënin “marifete” në të gjithë kopshtin, ndërsa të lumtur, breshëri të qeshura bosh u ngritën drejt qiellit të verës. A çifti binjakësh skenë, të cilët rezultuan se ishin vajzat me të verdha, bënë një fëmija vepron me kostum dhe shampanja shërbehej në gota më të mëdha se tas me gishta. Hëna ishte ngritur më lart, dhe lundronte në Tingull ishte një trekëndësh me luspa argjendi, duke u dridhur paksa i ngurtë, i imët pikoje banjoes në lëndinë.

Unë isha akoma me Jordan Baker. Ne ishim ulur në një tavolinë me një burrë e rreth moshës sime dhe një vajzë e vogël e zhurmshme, e cila lëshoi vendin provokimi më i vogël për të qeshur të pakontrollueshme. Po shijoja veten time tani Kisha marrë dy tasa me shampanjë dhe skenën ishte ndryshuar para syve të mi në diçka domethënëse, thelbësore dhe i thellë

Në një qetësi në argëtim burri më shikoi dhe buzëqeshi.

“Fytyra juaj është e njohur”, tha ai me mirësjellje. “A nuk ishit në të Parën Ndarja gjatë luftës? ”

“Pse po. Isha në këmbësorinë e njëzet e tetë. ”

“Unë isha në Gjashtëmbëdhjetë deri në Qershor nëntëmbëdhjetë e tetëmbëdhjetë. E dija që kisha parë ti diku më parë. ”

Ne biseduam për një moment për disa fshatra të lagësht, gri në Francë. Me sa duket, ai jetonte në këtë afërsi, sepse ai më tha se kishte bërë vetëm bleu një hidroplan dhe do ta provoja në mëngjes.

“Dëshiron të shkosh me mua, sport i vjetër? Pranë bregut përgjatë Tingullit. ”

“Në çfarë ore?”

“Çdo herë që ju përshtatet më shumë.”

Ishte në majë të gjuhës time për të pyetur emrin e tij kur shikoi Jordan përreth dhe buzëqeshi.

“Keni një kohë homoseksuale tani?” - pyeti ajo.

“Shumë më mirë.” U ktheva përsëri te njohja ime e re. “Kjo është një festa e pazakontë për mua. Unë nuk e kam parë as nikoqirin. Unë jetoj gjatë atje - “Unë tunda dorën në mbrojtjen e padukshme në distancë,” dhe këtë njeri Gatsby e dërgoi shoferin e tij me një ftesë. ”

Për një moment ai më shikoi sikur nuk arrinte ta kuptonte.

“Unë jam Gatsby”, tha ai papritmas.

“Çfarë!” Bërtita unë. “Oh, të lutem të fal.”

“Mendova se e dinit, sport i vjetër. Kam frikë se nuk jam një nikoqir shumë i mirë. ”

Ai buzëqeshi mirëkuptueshëm - shumë më tepër sesa kuptueshëm. Ishte një e atyre buzëqeshjeve të rralla me një cilësi sigurie të përjetshme në të, që ju mund të hasni katër ose pesë herë në jetë. Ajo u përball - ose

dukej sikur fytyra - e gjithë bota e përjetshme për një çast, dhe pastaj u përqendrua në ju me një paragjykim të parezistueshëm në favorin tuaj. Ju kuptoi vetëm aq sa keni dashur të kuptoheni, besoni në ju si ju do të dëshiroja të besoja në veten tënde dhe të sigurova se kishte pikërisht përshtypja për ju që, në rastin tuaj më të mirë, shpresonit përcjellë. Pikërisht në atë pikë ajo u zhduk - dhe unë po shikoja një Qafë elegante e re elegante, një vit ose dy mbi tridhjetë, të hollësishme formaliteti i të folurit thjesht humbi të qenit absurd. Disa kohë para tij prezantoi veten Unë kisha një përshtypje të fortë se ai po zgjidhte të tijin fjalët me kujdes.

Pothuajse në momentin kur Z. Gatsby e identifikoi veten një shërbëtor nxitoi drejt tij me informacionin që Çikago po e thërriste në tel. Ai u justifikua me një hark të vogël që përfshinte secilën prej tyre ne me radhë.

“Nëse doni ndonjë gjë, thjesht kërkoni atë, sport i vjetër,” më thirri ai. “Më falni. Unë do të bashkohem me ty më vonë. ”

Kur ai u largua, unë u ktheva menjëherë në Jordan - i detyruar ta siguroja ajo e befasia ime. Unë e kisha pritur që Z. Gatsby do të ishte një lumë dhe person korpulent në vitet e tij të mesme.

“Kush është ai?” Kërkova. “A e dini?”

“Ai është thjesht një njeri me emrin Gatsby.”

“Nga është, dua të them? Dhe çfarë bën ai? ”

“Tani keni filluar me këtë temë”, u përgjigj ajo me një buzëqeshje të hidhur. “Epo, ai më tha një herë se ishte një njeri i Oksfordit.”

Një sfond i zbehtë filloi të merrte formë pas tij, por tek ajo tjetër vërejtje se u shua.

“Megjithatë, unë nuk e besoj atë.”

“Pse jo?”

“Unë nuk e di,” këmbënguli ajo, “Unë thjesht nuk mendoj se ai shkoi atje.”

Diçka në tonin e saj më kujtoi vajzën tjetër “Unë mendoj se ai vrau një burrë”, dhe kishte efekt të stimulonte kuriozitetin tim. Do te doja kanë pranuar pa diskutim informacionin nga ka dalë Gatsby kënetat e Luizianës ose nga pjesa e poshtme East Side e New York. Kjo ishte e kuptueshme. Por të rinjtë nuk e bënë - të paktën në provincën time papërvojë unë besoja se ata nuk shkuan - ftohtë nga askund dhe blini një pallat në Long Island Sound.

“Sidoqoftë, ai jep parti të mëdha”, tha Jordan, duke ndryshuar temën me një neveri urbane për betonin. “Dhe mua më pëlqejnë partitë e mëdha. Ata janë kaq intim. Në ahengje të vogla nuk ka ndonjë privatësi. ”

Kishte bum një daulle bas, dhe zëri i orkestrës udhëheqësi kumboi papritmas mbi ekolalinë e kopshtit.

“Zonja dhe zotërinj”, thirri ai. “Me kërkesë të Z. Gatsby ne jemi do të luajë për ju punën e fundit të z. Vladimir Tostoff, e cila tërhoqi kaq shumë vëmendje në Carnegie Hall majin e kaluar. Nëse e lexoni letra që e dini se kishte një ndjesi të madhe. ” Ai buzëqeshi me gaz zemërim, dhe shtoi: “Disa ndjesi!” Pas kësaj të gjithë qeshi

“Pjesa është e njohur,” përfundoi ai me ëndje, “si‘ Vladimir Tostoff Historia e Xhazit e Botës! ”

Natyra e përbërjes së Z. Tostoff më shpëtoi, sepse ashtu si ajo filluan sytë e mi drejt Gatsby, duke qëndruar vetëm në shkallët prej mermeri dhe duke parë nga një grup në tjetrin me sy aprovues. Lëkura e tij e nxirë ishte tërhequr në mënyrë tërheqëse në fytyrën e tij dhe flokët e tij të shkurtër dukeshin si megjithëse shkurtohej çdo ditë. Nuk mund të shihja asgjë ogurzezë atij. Pyesja veten nëse ndihmon fakti që ai nuk pinte pi për ta vendosur atë larg nga të ftuarit e tij, sepse më dukej se ai u bë më korrekt si u rrit hilariteti vëllazëror. Kur “Historia Jazz e Botës” kishte mbaruar, vajzat po vinin kokën në supet e burrave në një mënyrë kone, shoqërore, vajzat po zhyteshin prapa me shaka krahët e burrave, madje edhe në grupe, duke e ditur se dikush do t'i arrestonte ata bie - por askush nuk u tërhoq prapa në Gatsby dhe asnjë bob francez nuk e preku Shpatulla e Gatsby, dhe asnjë kuartet këndimi nuk u formua me Gatsby drejtohuni për një lidhje.

“Ju lutem më falni.”

Butler i Gatsby-it papritmas po qëndronte pranë nesh.

“Mis Baker?” ai pyeti. “Të fal, por Z. Gatsby do ta bënte më pëlqen të flas vetëm me ty. ”

“Me mua?” - thirri ajo e befasuar.

“Po, zonjë.”

Ajo u ngrit ngadalë, duke ngritur vetullat e mia me habi dhe ndoqi shërbëtorin drejt shtëpisë. Vura re që ajo e vishte fustani i mbrëmjes, të gjitha veshjet e saj, si rrobat sportive - kishte një gëzim për lëvizjet e saj sikur të kishte mësuar së pari të ecte në kurset e golfit në mëngjes të pastër dhe të freskët.

Isha vetëm dhe ishin gati dy. Për disa kohë i hutuar dhe tinguj intrigues kishin lëshuar nga një dhomë e gjatë, me shumë dritare e cila mbingarkuar tarracën. Përrjashtuar nga studimet universitare të Jordanisë, i cili ishte tani u angazhua në një bisedë obstetrike me dy vajza kor, dhe kush iu luta të bashkohesha me të, hyra brenda.

Dhoma e madhe ishte plot me njerëz. Njëra nga vajzat me të verdha ishte duke luajtur në piano, dhe pranë saj qëndronte një zonjë e re e

gjatë, me flokë të kuqe nga një kor i famshëm, i angazhuar në këngë. Ajo kishte pirë një sasi prej shampanjë dhe gjatë këngës së saj ajo kishte vendosur, në mënyrë të pahijshme, që gjithçka ishte shumë, shumë e trishtuar - ajo jo vetëm që këndonte, por edhe ishte duke qarë gjithashtu. Kurdoherë që kishte një pauzë në këngë ajo e plotësonte atë duke gulçuar, psherëtima të thyera dhe më pas e morën përsëri lirikën në një lëkundje soprano Lotët i binin faqeve - megjithatë jo lirisht kur ata ranë në kontakt me qerpikët e saj me rruaza shumë morën një ngjyrë të ngjyrosur dhe vazhduan pjesën tjetër të rrugës së tyre në mënyrë të ngadaltë përçarje të zeza. U bë një sugjerim me humor që ajo të këndonte notat në fytyrën e saj, pas së cilës ajo hodhi duart, u zhyt në një karrike dhe shkoi në një gjumë të thellë të poshtër.

“Ajo u përlesh me një burrë që thotë se është burri i saj”, shpjegoi a vajza ne bërryl tim.

Pashë përreth. Shumica e grave të mbetura tani po luftonin me burra që thuhet se janë burrat e tyre. Edhe partia e Jordanisë, kuarteti nga East Egg, u morën me qira nga përçarja. Njëri nga burrat ishte duke folur me intensitet kurioz me një aktore të re, dhe gruan e tij, pasi duke u përpjekur të qesh me situatën në një mënyrë dinjitoze dhe indiferente mënyrë, u prish plotësisht dhe iu drejtua sulmeve anësore - në intervale ajo u shfaq befaz pranë tij si një diamant i zemëruar dhe fërshtëlleu: “Ju premtuat!” në veshin e tij.

Ngurrimi për të shkuar në shtëpi nuk ishte i kufizuar tek burrat e pabesë. Salla aktualisht ishte i pushtuar nga dy burra të trishtueshëm dhe shumë të matur gratë e indinjua. Gratë po simpatizonin njëra-tjetrën në zërat paksa të ngritur.

“Sa herë që ai e sheh se po kaloj mirë ai dëshiron të shkojë në shtëpi.”

“Asnjëherë nuk kam dëgjuar diçka kaq egoiste në jetën time.”

“Ne jemi gjithmonë të parët që largohemi.”

“Kështu jemi edhe ne.”

“Epo, ne jemi pothuajse të fundit sonte”, tha një nga burrat në mënyrë të turpshme. “Orkestra u largua gjysmë ore më parë.”

Përkundër marrëveshjes së grave se një keqdashje e tillë ishte përtej besueshmëria, mosmarrëveshja përfundoi në një luftë të shkurtër, dhe të dy gratë u ngritën, duke shkelmuar, brenda natës.

Ndërsa prisja kapelën time në sallë u hap dera e bibliotekës dhe Jordan Baker dhe Gatsby dolën së bashku. Ai po thoshte disa të fundit fjala për të, por padurimi në mënyrën e tij u shtrëngua papritmas në formalitet ndërsa disa njerëz iu afruan për t'i dhënë lamtumirën.

Partia e Jordanit po i thërriste me padurim nga hyrja, por ajo u

vonua për një moment për të shtrënguar duart.

“Sapo kam dëgjuar gjënë më të mahnitshme”, pëshpëriti ajo. “Sa gjatë ishim atje? ”

“Pse, rreth një orë.”

“Ishte ... thjesht mahnitëse”, përsëriti ajo abstrakte. “Por unë u betova nuk do ta tregoja dhe këtu po të tantalizoj. ” Ajo yawaw hijshëm në fytyrën time. “Ju lutem ejani të më shihni book Libri i telefonit... Nën emrin e Zonja Sigourney Howard a Halla ime... ”Ajo po nxitonte ndërsa ishte bisedoi - dora e saj kafe bëri një përshëndetje të gëzueshme ndërsa ajo u shkri në të aheng në derë.

Përkundrazi i turpëruar që në paraqitjen time të parë kisha qëndruar kaq vonë, unë u bashkua me të ftuarit e fundit të Gatsby, të cilët ishin grumbulluar rreth tij. Une donte të shpjegonte se unë do ta gjuaja atë herët në mbrëmje dhe të kërkoj falje që nuk e kam njohur në kopsht.

“Mos e përmend”, - më urdhëroi ai me padurim. “Mos i jepni një tjetër mendim, sport i vjetër. ” Shprehja e njohur nuk mbante më familjaritet sesa dora e cila më lau me siguri shpatullën. “Dhe mos harrojmë se do të ngjitemi në aeroplan nesër në mëngjes, në nëntë ora ”.

Pastaj shërbëtori, pas shpatullës së tij:

“Filadelfia ju do në telefon, zotëri.”

“Në rregull, për një minutë. Thuaju se do të jem aty... Natën e mirë. ”

“Naten e mire.”

“Naten e mire.” Ai buzëqeshi - dhe papritmas u duk se ishte një e këndshme domethënie për të qenë ndër të fundit për të shkuar, sikur të kishte dashur gjatë gjithë kohës. “Natën e mirë, sport i vjetër ... Natën e mirë”

Por ndërsa shkoja poshtë shkallëve pashë që mbrëmja nuk ishte aq e mirë mbi Pesëdhjetë metra larg derës ndriçuan një duzinë fenerësh a skenë e çuditshme dhe e trazuar. Në hendek pranë rrugës, në anën e djathtë lart, por i prerë me dhunë nga një rrotë, mbështetej një kupë e re që kishte u largua nga makina e Gatsby jo dy minuta më parë. Jut i mprehtë i një muri llogariten për shkëputjen e timonit, e cila tani po merrte vëmendje të konsiderueshme nga gjysmë duzinë shoferësh kuri-ozë. Megjithatë, ndërsa ata i kishin lënë makinat e tyre duke bllokuar rrugën, një zhurmë e ashpër dhe e paqëndrueshme nga ata që ishin në pjesën e pasme ishin dëgjuar për ca kohë dhe u shtuan konfuzioni tashmë i dhunshëm i skenës.

Një burrë me një pluhur të gjatë ishte zbritur nga rrënoja dhe tani

qëndroi brenda në mes të rrugës, duke parë nga makina në gomë dhe nga gomoni vëzhguesit në një mënyrë të këndshme dhe të çuditur.

“Shiko!” shpjegoi ai. “Shkoi në hendek”.

Fakti ishte jashtëzakonisht i habitshëm për të, dhe unë njoha së pari atë cilësi e pazakontë e çudisë, dhe pastaj njeriu - ishte mbrojtësi i vonë i Biblioteka e Gatsby.

“Si do të ndodhte?”

Ai ngriti supet.

“Unë nuk di asgjë për mekanikën,” tha ai vendosmërisht.

“Por si ndodhi? A keni vrapuar në mur? ”

“Mos më pyet”, tha Owl Eyes, duke larë duart nga e tëra çështje.

“Unë di shumë pak për ngasjen - asgjë. Ajo ndodhi dhe kjo është gjithçka që di ”.

“Epo, nëse jeni një shofer i dobët nuk duhet të provoni të vozisni natën.”

“Por unë as nuk po provoja,” shpjegoi ai i indinjuar, “Unë nuk isha madje duke u përpjekur. ”

Një turmë e tmerrshme ra mbi kalimtarët.

“A doni të bëni vetëvrasje?”

“Ju jeni me fat që ishte vetëm një rrotë! Një shofer i keq dhe as duke u përpjekur! ”

“Ju nuk e kuptoni”, shpjegoi krimineli. “Unë nuk po vozisja. ‘Shtë një tjetër burrë në makinë ”.

Tronditja që pasoi këtë deklaratë e gjeti zërin në një të qëndrueshme “Ah-h-h!” ndërsa dera e kupës hapet ngadalë. Turma - ishte tani një turmë — u tërhoq prapa në mënyrë të pavullnetshme dhe kur dera ishte hapur gjerë kishte një pauzë fantazmë. Pastaj, shumë gradualisht, pjesë-pjesë, a një individ i zbehtë dhe i varur doli nga rrënoja, duke lënë peng paraprakisht në tokë me një këpucë të madhe vallëzimi të pasigurt.

I verbuar nga shkëlqimi i dritave të dritave dhe i hutuar nga pandërprerja duke rënkuar në brirë, shfaqja qëndronte e tundur për një moment para se ta perceptonte njeriun në pluhur.

“Çështja e Wha?” ai pyeti i qete. “A kemi mbaruar benzinë?”

“Shikoni!”

Gjysmë duzinë gishtërinjsh drejtuan tek rrota e prerë - ai e shikoi me ngulm për një moment, dhe pastaj shikoi lart sikur ai dyshonte se ajo kishte rënë nga qielli.

“Ajo erdhi jashtë,” shpjegoi dikush.

Ai pohoi me kokë.

“Në fillim unë vë re se do të ndaleshim.”

Një pauzë. Pastaj, duke marrë një frymë të gjatë dhe duke ndrequr shpatullat, ai vërejti me një zë të vendosur:

“Wonder’ff më thua j ku ka një stacion karburanti?”

Të paktën një duzinë burrash, disa prej tyre pak më mirë se ai, i shpjegoi atij se timoni dhe makina nuk bashkoheshin më nga askush lidhje fizike.

“Kthehu”, sugjeroi ai pas një çasti. “Vendoseni atë në të kundërt”.

“Por rrota është jashtë!”

Ai hezitoi.

“Nuk ka dëm në përpjekje,” tha ai.

Brirët e katervallimit kishin arritur një kreshendo dhe unë u ktheva dhe prerë nëpër lëndinë drejt shtëpisë. Unë hodha një vështrim mbrapa. Një meshë e një hëna po shkëlqente mbi shtëpinë e Gatsby, duke e bërë natën mirë si më parë, dhe duke i mbijetuar të qeshurave dhe tingujve të kopshtit të tij ende me shkëlqim. Një zbrazëti e papritur dukej sikur rrodhi tani nga dritaret dhe e madhja dyert, duke pajisur me izolim të plotë figurën e nikoqirit, i cili qëndroi në hajat, dora e tij ishte ngritur në një gjest zyrtar lamtumire.

Duke lexuar ato që kam shkruar deri më tani, shoh se i kam dhënë përshtypja se ngjarjet në tre netë me disa javë larg ishin gjithçka që më përthithi. Përkundrazi, ato ishin thjesht ngjarje të rastësishme në një verë të mbushur me njerëz, dhe, deri shumë më vonë, ata më zhytën pafundësisht më pak se punët e mia personale.

Shumicën e kohës kam punuar. Në mëngjes herët dielli hodhi timen hije drejt perëndimit ndërsa nxitoja poshtë gropave të bardha të Nju Jorkut të poshtëm te Besimi i Provimit. Unë i njihja nëpunësit e tjerë dhe shitësit e rinj të bonove me emrat e tyre të parë, dhe dreka me ta në errësirë, të mbushur me njerëz restorante me salcice të vogla derri dhe pure patatesh dhe kafeje. Une madje kishte një lidhje të shkurtër me një vajzë që jetonte në Jersey City dhe punonte në departamentin e kontabilitetit, por vëllai i saj filloi të hidhte do të thotë shikime në drejtimin tim, kështu që kur ajo shkoi me pushime në korrik unë le të fryjë në heshtje larg.

Kam marrë darkë zakonisht në Yale Club - për disa arsye ishte Ngjarja më e zyrtë e ditës sime - dhe pastaj u ngjita lart në bibliotekë dhe studiuar investimet dhe letrat me vlerë për një orë të ndërjegjshme. Atje ishin përgjithësisht disa protestues përreth, por ata kurrë nuk erdhën në bibliotekë, kështu që ishte një vend i mirë për të punuar. Pas

kësaj, nëse do të ishte nata i butë, unë shëtita nëpër Madison Avenue pranë hotelit të vjetër Murray Hill, dhe mbi Rrugën e 33-të deri në Stacionin e Pensilvanisë.

Fillova të më pëlqente Nju Jorku, ndjenja e egër, aventureske e tij gjatë natës, dhe kënaqësinë që dridhja e vazhdueshme e burrave dhe grave dhe makineritë i japin syrit të shqetësuar. Më pëlqente të ecja deri në Avenue e Pestë dhe zgjidh gra romantike nga turma dhe imagjinoni se në disa minuta do të hyja në jetën e tyre, dhe askush nuk do ta bënte kurrë di ose mos e aprovoj. Ndonjëherë, në mendjen time, unë i ndoqa ata për të tyre apartamente në cepat e rrugëve të fshehura, dhe ata u kthyen dhe më buzëqeshi përsëri para se të zbeheshin nga një derë në të ngrohtë errësirë Në muzgun e magjepsur metropolitane ndjeva një përhumbe vetmia ndonjëherë, dhe e ndjeu atë tek të tjerët - nëpunës të rinj të varfër që rrëshqiste përpara dritareve duke pritur derisa të vinte koha për një të vetmuar darkë restoranti - nëpunës të rinj në muzg, duke humbur më pikantin momentet e natës dhe të jetës.

Përsëri në orën tetë, kur linjat e errëta të Dyzetave ishin të rreshtuara pesë thellë me taksi të rrahur, drejtuar për në rrethin e teatrit, I ndjeva një fundosje në zemrën time. Formularët përkuleshin së bashku në taksitë ashtu si ato priti, dhe zërat kënduan, dhe kishte të qeshura nga shakatë e padëgjua, dhe cigaret e ndezura bënë qarqe të pakuptueshme brenda. Duke imagjinuar se edhe unë po nxitoja drejt gëzimit dhe duke ndarë intimin e tyre eksitim, i urova mire.

Për një kohë e humba shikimin nga Jordan Baker, dhe pastaj në mes të verës I e gjeti përsëri. Në fillim u kënaqa të shkoja vende me të, sepse ajo ishte një kampione golfi, dhe të gjithë e dinin emrin e saj. Atëherë ishte dicka me shume Në të vërtetë nuk isha i dashuruar, por ndjeva një lloj kuriozitet i butë. Fytyra e mërzhitur krenare që ajo ia ktheu botës fshehur diçka - shumica e ndikimeve fshehin diçka përfundimisht, edhe pse nuk e bëjnë në fillim - dhe një ditë e gjeta atë që ishte ishte Kur ishim në një aheng në shtëpi së bashku në Warwick, ajo la një huazoi makinën jashtë në shi me majën poshtë, dhe pastaj gënjeu ajo - dhe papritmas m'u kujtua historia për të që më kishte shpëtuar atë natë në Daisy's. Në turneun e saj të parë të madh të golfit ka pasur një rresht që gati arriti në gazeta - një sugjerim që ajo kishte lëvizur topi i saj nga një gënjeshtër e keqe në raundin gjysmëfinal. Gjëra u afrua përmasat e një skandali - pastaj vdiq larg. Një kadi tërhoqi të tijin deklarata, dhe i vetmi dëshmitar tjetër pranoi se ai mund të ketë qenë gabim Incidenti dhe emri kishin mbetur së bashku në mendjen time.

Jordan Baker instiktivisht shmangu burrat e zgjuar, mendjemprehtë dhe tani unë pashë se kjo ishte për shkak se ajo ndihej më e sigurt në

një aeroplan ku kishte ndonjë divergjencë nga një kod do të mendohej e pamundur. Ajo ishte e pandershme e pandershme. Ajo nuk ishte në gjendje të duronte duke qenë në disavantazh dhe, duke pasur parasysh këtë mosdashja, supozoj se ajo kishte filluar të merrej me nënfytyra kur ajo ishte shumë i ri në mënyrë që të ruante atë buzëqeshje të ftohtë dhe të pafytyrë bota dhe megjithatë të plotësojë kërkesat e trupit të saj të fortë dhe të lumtur.

Nuk bëri asnjë ndryshim për mua. Pandershmëria në një grua është një gjë që ju kurrë mos fajëso thellë - më erdhi keq rastësisht, dhe pastaj harrova. Ishte ndezur po ajo shtëpi-festa që patëm një bisedë kurioze për ngarjen e makinës një makinë. Filloi sepse ajo kaloi aq afër disa punëtorëve sa që e jona parafango goditi një buton në pallton e një njeriu.

“Ju jeni një shofer i kalbur”, protestova. “Ose duhet të jesh më shumë të kujdesshëm, ose nuk duhet të vozisni fare”.

“Unë jam i kujdesshëm.”

“Jo ju nuk jeni.”

“Epo, njerëzit e tjerë janë”, tha ajo lehtë.

“Çfarë lidhje ka me të?”

“Ata do të mbajnë larg rrugën time”, këmbënguli ajo. “Duhet dy për të bërë një aksident”.

“Supozoni se keni takuar dikë po aq të pakujdesshëm sa veten tuaj.”

“Shpresoj se nuk do ta bëj kurrë”, u përgjigj ajo. “Unë i urrej njerëzit e pakujdesshëm. Kjo është pse me pelqen ti”.

Sytë e saj gri, të tendosur nga dielli, ngulën sytë drejt, por ajo e kishte qëllimisht i zhvendosi marrëdhëniet tona, dhe për një moment mendova se i doja asaj Por unë jam i ngadalshëm në mendime dhe plot rregulla të brendshme që veprojnë si frenoj dëshirat e mia dhe e dija se së pari duhej të merrja veten patjetër nga ajo lëmsh në shtëpi. Unë kam qenë duke shkruar letra një herë një javë dhe nënshkrimi i tyre: “Dashuri, Nik”, dhe gjithçka që mund të mendoja ishte si, kur ajo vajzë e caktuar luante tenis, një mustaqe e zbehtë e djersa u shfaq në buzën e sipërme të saj. Sidoqoftë kishte një paqartësi mirëkuptimi që duhej prishur me takt para se të lirohesha i lirë.

Gjithkush dyshon në vetvete për të paktën një nga virtytet themelore, dhe kjo është e imja: Unë jam një nga të paktët njerëz të ndershëm që kam pasur ndonjëherë i njohur

jatë bregut, bota dhe zonja e saj u kthyen në shtëpinë e Gatsby dhe u vezulluan në mënyrë gazmore në lëndinë e tij.

“Ai është një plaçkitës”, thanë zonjat e reja, duke lëvizur diku midis koktejet e tij dhe lulet e tij. “Një herë ai vrau një njeri që kishte gjetur nga se ishte nipi i Von Hindenburgut dhe kushëriri i dytë i djall. Më afro një trëndafil, mjalte, dhe më derdh një pikë të fundit atje gotë kristali. ”

Pasi shkruaja në hapësirat boshe të një orari emrat e ata që erdhën në shtëpinë e Gatsby atë verë. Isshtë një orar i vjetër tani, duke u shpërbërë në vathët e tij, dhe drejtoi “Ky planifikim në fuqi 5 korrik 1922. ” Por unë ende mund të lexoj emrat gri, dhe ata do të lexojnë të jap një përshtypje më të mirë se gjeneralitetet e mia për ata që pranoi mikpritjen e Gatsby dhe i dha atij nderimin e hollë të duke mos ditur asgjë për të.

Nga East Egg, pra, erdhën Chester Beckers and the Leeches, dhe a njeri me emrin Bunsen, të cilin unë e njihja në Yale, dhe Doktor Webster Civet, i cili u mbyt verën e kaluar në Maine. Dhe Hornbeams dhe Willie Volterët dhe një klan i tërë me emrin Blackbuck, i cili gjithmonë mbledh në një cep dhe rrotulluan hundët si dhinë tek kushdo që vinte afër Dhe Ismays dhe Chrysties (ose më mirë Hubert Auerbach dhe Gruaja e Z. Chrystie), dhe Edgar Beaver, flokët e të cilëve, thonë ata, u kthyen pambuku-bardhë një pasdite dimri pa ndonjë arsye të mirë.

Clarence Endive ishte nga East Egg, siç më kujtohet. Ai erdhi vetëm një herë, në knickerbockers bardhë, dhe kishte një luftë me një skllav me emrin Etty në kopsht Nga larg në ishull erdhën Cheadles dhe O. R. P. Schraeders, dhe Stonewall Jackson Abrams të Gjeorgjisë, dhe Ruajtësit e peshkut dhe Ripley Snells. Snell ishte atje tre ditë para tij shkoi në burg, aq i dehur në zhavorr sa që Automjeti i zonjës Ulysses Swett kaloi mbi dorën e tij të djathtë. Zanat erdhi gjithashtu, dhe S. B. Whitebait, i cili ishte mbi të gjashtëdhjetat, dhe Maurice A. Flink, dhe Hammerheads, dhe Beluga importuesi i duhanit, dhe Vajzat e Beluga-s.

Nga West Egg erdhën Polakët dhe Mulready dhe Cecil Roebuck dhe Cecil Schoen dhe Gulick senatori i Shtetit dhe Newton Orchid, i cili kontrolluar Filmat Par Excellence, dhe Eckhaust dhe Clyde Cohen dhe Don S. Schwartz (djali) dhe Arthur McCarty, të gjithë të lidhur me filma në një mënyrë apo në një tjetër. Dhe Catlips dhe Bembergs dhe G. Earl Muldoon, vëllai i atij Muldoon i cili më pas e mbyti të tijën grua Da Fontano, promovuesi erdhi atje, dhe Ed Legros dhe James B. (“Rot-Gut”) Ferret dhe De Jongs dhe Ernest Lilly - ata erdhën bixhoz, dhe kur Ferret u end në kopsht do të thoshte se ai ishte pastruar dhe Associated Traction do të duhet të luhaten me fitim ditën tjetër.

Një burrë me emrin Klipspringer ishte atje aq shpesh sa u bë i njohur si “Konvikti” - Unë dyshoj nëse ai kishte ndonjë shtëpi tjetër. E njerëzve teatralë ishin Gus Waize dhe Horace O'Donovan dhe Lester Myer dhe George Duckweed dhe Francis Bull. Gjithashtu nga New York ishin Chromes dhe Backhyssons dhe Dennickers dhe Russel Betty dhe Corrigan dhe Kellehers dhe Dewars dhe Scullys dhe S. W. Belcher dhe Smirkes dhe Quinns të rinj, të divorcuar tani, dhe Henry L. Palmetto, i cili vrau veten duke u hedhur para një treni të metrosë në Times Square.

Benny McClenahan mbërriti gjithmonë me katër vajza. Ata kurrë nuk ishin mjaft të njëjtat në personin fizik, por ato ishin aq identike me një një tjetër që pashmangshëm dukej se kishin qenë atje më parë. une kam harruan emrat e tyre - Jaqueline, mendoj unë, ose ndryshe Consuela, ose Gloria ose Judy ose June, dhe mbiemrat e tyre ishin ose emra melodioz me lule dhe muaj apo ato më të rrepta të amerikanit të madh kapitalistë kushërinjtë e të cilëve, nëse shtypen, ata do të rrëfeshin vetë te behesh.

Përveç gjithë këtyre unë mund të kujtoj se erdhi Faustina O'Brien atje të paktën një herë dhe vajzat Baedeker dhe të rinjtë Brewer, të cilët kishin hunda e tij u pushua në luftë, dhe Z. Albrucksburger dhe Miss Haag, e fejuara e tij, dhe Ardita Fitz-Peters dhe Z. P. Jewett, dikur kreu i Legjioni Amerikan, dhe Mis Claudia Hip, me një njeri me reputacion të jetë shoferi i saj, dhe një princ i diçkaje, të cilin ne e quajtëm Duka, dhe emrin e të cilit, nëse e dija ndonjëherë, e kam harruar.

Të gjithë këta njerëz erdhën në shtëpinë e Gatsby në verë.

Në orën nëntë, një mëngjes vonë në korrik, makina e mrekullueshme e Gatsby fshihej me makinë shkëmbore në derën time dhe dha një shpërthim të melodisë nga briri i tij me tre shënime.

Ishte hera e parë që ai më thirri, megjithëse kisha shkuar në dy partitë e tij, të montuara në aeroplanin e tij dhe, me ftesën e tij urgjente, bëri përdorimin e shpeshtë të plazhit të tij.

“Mirëmëngjesi, sport i vjetër. Ju sot po drekoni me mua dhe unë mendova se do të hipnim së bashku. ”

Ai po ekuilibronte veten në pultin e makinës së tij me atë shkathtësia e lëvizjes që është veçanërisht e veçantë amerikane - që vjen, Unë mendoj, me mungesën e punës ngritëse tek të rinjtë dhe, madje edhe më

shumë, me hirin pa formë të lojërave tona nervoze, sporadike. Kjo cilësi vazhdimisht po thyente mënyrën e tij të përpiktë në formë e shqetësimit. Ai kurrë nuk ishte mjaft i qetë; gjithmonë kishte një përgjim këmbë diku ose hapje dhe mbyllje e paduruar e një dore.

Ai më pa duke parë me admirim makinën e tij.

“Prettyishtë bukur, apo jo, sport i vjetër?” Ai u hodh për të më dhënë një më të mirë pamje. “A nuk e keni parë ndonjëherë më parë?”

E kisha parë. Të gjithë e kishin parë. Ishte një ngjyrë e pasur krem, e ndritshme me nikel, i fryrë këtu e atje në gjatësinë e tij monstruoze me kuti triumfuese dhe kuti darke dhe kuti mjetesh, dhe me tarraca me një labirint i xhamave që pasqyrojnë një duzinë dielli. Ulur poshtë pas shumë shtresave të xhamit në një lloj konservatori të lëkurës së gjelbër, kemi filluar për në qytet.

Unë kisha biseduar me të ndoshta gjysmë duzinë herë në muajin e kaluar dhe zbuloi, për zhgënjimin tim, se ai kishte pak për të thënë. Pra e para ime përshtypja, se ai ishte një person me ndonjë pasojë të papërcaktuar, kishte gradualisht u zbeh dhe ai ishte bërë thjesht pronari i një shtëpi e hollësishme e rrugës ngjitur.

Dhe pastaj erdhi ajo udhëtim shqetësues. Ne nuk kishim arritur West Veza fshat para se Gatsby të fillonte të linte fjalitë e tij elegante të papërfunduara dhe duke goditur veten e tij në mënyrë të pavendosur në gju e ngjyrës së tij karamel kostum

“Shikoni këtu, sport i vjetër,” shpërtheu ai çuditërisht, “çfarë keni mendimi për mua, sidoqoftë? ”

Pak i mbingarkuar, fillova evazionet e përgjithësuara të cilat pyetja meriton.

“Epo, unë do të të tregoj diçka për jetën time,” e ndërpreu ai. “Unë nuk dua që ju të merrni një ide të gabuar për mua nga të gjitha këto histori ju dëgjoj. ”

Pra, ai ishte në dijeni të akuzave të çuditshme që i jepnin aromë bisedës në sallat e tij.

“Unë do t’ju tregoj të vërtetën e Zotit”. Dora e tij e djathtë urdhëroi papritur hyjnore ndëshkim për të qëndruar pranë. “Unë jam djali i disa njerëzve të pasur Perëndimi i Mesëm - të gjithë të vdekur tani. Unë jam rritur në Amerikë, por jam shkolluar në Oksford, sepse të gjithë paraardhësit e mi janë shkolluar atje për shumë vjet Shtë një traditë familjare. ”

Ai më shikoi anash - dhe unë e dija pse Jordan Baker kishte besuar atë ishte duke genjyer. Ai nxitoi frazën “i shkolluar në Oksford”, ose e gëlltiti atë, ose e mbyti në të, sikur ta kishte shqetësuar më parë. Dhe me këtë dyshim, e tërë deklarata e tij ra në copa, dhe unë pyeta nëse

në fund të fundit nuk kishte diçka pak të keqe për të.

“Cila pjesë e Perëndimit të Mesëm?” Unë u interesova rastësisht.

“San Francisco”.

“I shoh.”

“Familja ime vdiq të gjithë dhe unë hyra në një shumë të madhe parash”.

Zëri i tij ishte solemn, sikur kujtimi i asaj zhdukje të papritur të aklani e ndiqte akoma. Për një moment dyshova se po tërhiqej këmba ime, por një shikim i tij më bindi të kundërtën.

“Pas kësaj unë jetova si një rajah i ri në të gjitha kryeqytetet e Evropës - Parisi, Venecia, Roma - duke mbledhur bizhuteritë, kryesisht rubinët, gujetinë lojë të madhe, pikturimi pak, gjërat vetëm për veten time, dhe duke u përpjekur për të harro diçka shumë të trishtuar që më kishte ndodhur kohë më parë. ”

Me një përpjekje arrita të mbaj të qeshurën time të pabesueshme. Vetë frazat ishin të veshura aq të pakta, sa që nuk ngjallnin asnjë imazh përveç kësaj të një “karakteri” të turbulluar që dilte tallash në çdo pore ndërsa ndiqte një tigër përmes Bois de Boulogne.

“Pastaj erdhi lufta, sporti i vjetër. Ishte një lehtësim i madh dhe unë u përpoqa shumë e vështirë për të vdekur, por unë dukej të mbaj një jetë të magjepsur. Unë pranova një komision si toger i parë kur filloi. Në Pyllin e Argonit I mori eshtrat e batalionit tim mitraloz aq përpara që atje ishte një hendek gjysmë milje në të dy anët e nesh ku këmbësoria nuk mundej avancojë Ne qëndruam atje dy ditë e dy netë, njëqind e tridhjetë burra me gjashtëmbëdhjetë armë Lewis, dhe kur këmbësoria doli më në fund ata gjetën shenjat e tre divizioneve gjermane midis grumbujve të i vdekur Unë u promovova si një major dhe çdo qeveri aleate dha mua një dekoratë - edhe Mali i Zi, Mali i Zi i vogël poshtë në Deti Adriatik! ”

Mal i Zi! Ai ngrii fjalët dhe tundi me kokë drejt tyre - me të tijat buzeqesh Buzëqeshja kuptoi historinë e trazuar të Malit të Zi dhe simpatizoi lufrat e guximshme të popullit malazez. Ajo vlerësoi plotësisht zinxhirin e rrethanave kombëtare që kishin nxori këtë haraç nga zemra e vogël e ngrohtë e Malit të Zi. E imja mosbesimi ishte zhytur në magjepsje tani; ishte si skimimi me ngut nëpër një duzinë revistash.

Ai zgjati dorën në xhep, dhe një copë metal, të hyrë në një fjongo, më ra në pëllëmbë.

“Ky është ai nga Mali i Zi.”

Për habinë time, gjëja kishte një pamje autentike. “Orderi i Danilo”, drejtoi legjendën rrethore, “Mali i Zi, Nicolas Rex”.

“Kthejeni atë.”

“Majori Jay Gatsby”, lexova, “Për Valor të Jashtëzakonshëm”.

“Këtu është një gjë tjetër që unë gjithmonë mbaj. Një suvenir i ditëve të Oksfordit. Ajo u mor në Trinity Quad - njeriu në të majtën time është tani Earl of Doncaster. ”

Ishte një fotografi e gjysmë duzinë burrash të rinj me xhakete sportive që lëviznin në një hark përmes të cilit ishin të dukshme një mori spires. Nuk ishte Gatsby, dukej pak, jo shumë, më i ri - me një shkop kriket në dorë.

Atëherë ishte e gjitha e vërtetë. Unë pashë lëkurat e tigrave që flakëronin në pallatin e tij në Kanalin e Madh; Unë e pashë atë duke hapur një gjoks me rubinë për t'u lehtësuar, me thellësitë e tyre të ndezura të kuqërremtë, brejtjet e zemrës së tij të thyer.

“Unë do të të bëj një kërkesë të madhe sot”, tha ai, duke ia futur xhepin suvenire me kënaqësi, “kështu që mendova se duhet të dini diçka Rreth meje. Nuk doja që të mendonit se isha thjesht askush. E shikon, Zakonisht e gjej veten midis të huajve, sepse largohem andej-këtej duke u përpjekur të harroj gjërat e trishtueshme që më kanë ndodhur ”. Ai hezitoi. “Ju do të dëgjoni për këtë këtë pasdite.”

“Ne dreke?”

“Jo, këtë pasdite. Më ka rastisur të zbuloj që po e merr Miss-in Baker në çaj. ”

“A do të thuash që je dashuruar me Mis Baker?”

“Jo, sport i vjetër, nuk jam. Por Mis Baker me mirësi ka pranuar të flasë për ju në lidhje me këtë çështje. ”

Nuk e kisha idenë më të zbehtë se çfarë ishte “kjo çështje”, por isha më shumë i mërzhitur sesa i interesuar. Unë nuk i kisha kërkuar Jordanit çaj në mënyrë që të diskutoni z. Jay Gatsby. Isha i sigurt se kërkesa do të ishte diçka krejt fantastike dhe për një moment u pendova që kisha shkelur ndonjëherë lëndina e tij e mbipopulluar.

Ai nuk do të thoshte asnjë fjalë tjetër. Korrektësia e tij u rrit mbi të ndërsa ne ishim afër Qyteti. Kaluam Port Roosevelt, ku kishte një paraqitje të shkurtër anije oceangoing me rrip të kuq dhe shpejtuar përgjatë një lagje të varfër me kalldrëm të veshur me të sallonet e errëta dhe të paqëndrueshme të nëntëmbëdhjetë qindrave të venitura. Pastaj lugina e hirit u hap në të dy anët tona, dhe unë kisha një paraqitje e shkurtër e zonjës Wilson duke u lodhur në pompën e garazhit me gulçimë gjallëri ndërsa kalonim.

Me mbrojtësat e përhapur si krahë, ne shpërndamë dritën përgjysmë Astoria - vetëm gjysma, pasi ndërsa përdredheshim mes shtyllave të të ngriturve Kam dëgjuar “enën e enës!” e një motoçikletë dhe e tërbuar

polici hipi përkrah.

“Në rregull, sport i vjetër”, quhet Gatsby. Ne ngadalësuam. Duke marrë një të bardhë kartolinë nga portofoli i tij, ai e tundi atë para syve të burrit.

“E drejta je”, pranoi polici, duke hequr kapakun. “Njohuni tjetër koha, Z. Gatsby. Më falni! ”

“Çfarë ishte ajo?” Unë pyeta. “Pamja e Oksfordit?”

“Unë kam qenë në gjendje t’i bëj një nder komisionerit një herë dhe ai më dërgon një Kartolina e Krishtlindjes çdo vit. ”

Mbi urën e madhe, me rrezet e diellit përmes trarëve që bëjnë një dridhje e vazhdueshme mbi makinat në lëvizje, me qytetin që ngrihet përtej lumi në grumbuj të bardhë dhe gunga sheqeri të gjitha të ndër-tuara me një dëshirë nga para jolofktoriale. Qyteti i parë nga Ura e Queensboro është gjithmonë qyteti parë për herë të parë, në premtimin e tij të parë të egër të të gjithë misteri dhe bukuria ne bote.

Një burrë i vdekur na kaloi në një hekurishte të mbushur me lule, të ndjekur nga dy karrocat me blinds tërhequr, dhe nga karroca më të gëzuar për shokët Miqtë na shikuan me sy tragjik dhe të shkurtër buzët e sipërme të Evropës Juglindore, dhe unë isha i lumtur që pamja e Makina e shkëlqyer e Gatsby u përfshi në festën e tyre të zymtë. Si ne kaloi në ishullin Blackwell, një limuzinë na kaloi, e drejtuar nga një e bardhë shofer, në të cilin ishin ulur tre zezakë modë, dy dollarë dhe një vajzë. Une qeshi me të madhe ndërsa të verdhat e kokërrave të syve u rrokullisën drejt nesh rivalitet fodull.

“Çdo gjë mund të ndodhë tani që ne kemi rrëshqitur mbi këtë urë”, mendova; “Gjithçka fare ...”

Edhe Gatsby mund të ndodhte, pa ndonjë çudi të veçantë.

Mesditë e zhurmshme. Në një bodrum të Rugës Dyzet e dytë të mirë-ndezur takova Gatsby për drekë. Duke ndriçuar shkëlqimin e rrugës jashtë, sytë e mi e zgjodhi atë në mënyrë të paqartë në paradhomë, duke biseduar me një burrë tjetër.

“Zoti. Carraway, ky është shoku im Z. Wolfshiem. ”

Një hebre i vogël me hundë të sheshtë ngriti kokën e madhe dhe më pa me dy rritje të imëta të flokëve të cilat luksojnë në të dy vrimat e hundës. Pas një në moment zbulova sytë e tij të vegjël në gjysmë errësirë.

“- Kështu që unë e hodha një vështrim në të,” tha Z. Wolfshiem, duke më dhënë dorën me zell, “dhe çfarë mendoni se bëra?”

“Çfarë?” Unë u interesova me mirësjellje.

Por me sa duket ai nuk po më drejtohej mua, sepse ai më ra dorën dhe e mbuloi Gatsby me hundën e tij shprehëse.

“Unë ia dhashë paratë Katspaugh dhe i thashë: ‘Në rregull, Katspaugh, mos i paguaj asnjë qindarkë derisa të mbyllë gojën. ’Ai e mbylli atëherë dhe atje ”.

Gatsby mori një krah të secilit prej nesh dhe lëvizi përpara në restorant, me ç’rast z. Wolfshiem gëlltiti një fjali të re që ishte duke filluar dhe kaluar në një abstraksion somnambulator.

“Topat e lartë?” - pyeti kryepar kamerieri.

“Ky është një restorant i këndshëm këtu”, tha Z. Wolfshiem, duke shikuar në nimfat presbiteriane në tavan. “Por më pëlqen matanë rrugës më mirë! ”

“Po, topa të larta,” u pajtua Gatsby dhe më pas z. Wolfshiem: “tooshtë gjithashtu nxehtë atje. ”

“E nxehtë dhe e vogël - po,” tha Z. Wolfshiem, “por plot kujtime.”

“Çfarë vendi është ai?” Unë pyeta.

“Metropoli i vjetër”.

“Metropoli i vjetër”, brohoriti me zymtësi Z. Wolfshiem. “Mbushur me fytyra të vdekura dhe të zhdukura. Mbushur me miq të zhdukur tani përgjithmonë. Nuk mundem harro për sa kohë që unë jetoj natën kur ata qëlluan Rosy Rosenthal atje. Ajo ishim gjashtë prej nesh në tryezë dhe Rosy kishte ngrënë dhe kishte pirë shumë të gjithë mbrëmje Kur ishte gati në mëngjes kamarieri iu afrua me një vështrim qesharak dhe thotë se dikush dëshiron të flasë me të jashtë. ‘Të gjitha apo jo, ’thotë Rosy dhe fillon të ngrihet, dhe unë e tërhoqa poshtë në të tijën karrige

“ ‘Lërimi bastardët të hyjnë këtu nëse ju duan, Rosy, por mos e bëni ti, kështu që më ndihmo, të lëviz jashtë kësaj dhome. ’

“Ishte ora katër e mëngjesit atëherë, dhe nëse do ta ngrinin blinds ne do të shihnim dritën e ditës. ”

“A shkoi ai?” Pyeta pafajësisht.

“Sigurisht që ai shkoi.” Hunda e z. Wolfshiem më ndezi e indinjuar. “Ai u kthye në derë dhe tha: ‘Mos e lini që kamarieri të marrë me vete kafeja ime! ’Pastaj ai doli në trotuar dhe ata e qëlluan tre herë në barkun e tij të plotë dhe u largua “.

“Katër prej tyre u goditën me rrymë elektrike,” thashë, duke kujtuar.

“Pesë, me Becker.” Vrimat e hundës u kthyen nga unë në një mënyrë të interesuar. “E kuptoj që jeni duke kërkuar një gonnegtion biznesi.”

Përballja e këtyre dy vërejtjeve ishte befasuese. Gatsby u përgjigj për mua:

“Oh, jo”, thirri ai, “ky nuk është njeriu”.

“Jo?” Z. Wolfshiem dukej i zhgënjyer.

“Ky është thjesht një mik. Unë ju thashë se do të flasim për atë ndonjë tjetër koha. ”

“Unë të fal,” tha Z. Wolfshiem, “Unë kisha një burrë të gabuar.”

Një hash i shijshëm mbërriti dhe z. Wolfshiem, duke harruar më shumë atmosfera sentimentale e Metropolit të vjetër, filloi të hante me delikatesë e egër. Sytë e tij, ndërkohë, vërtiteshin shumë ngadalë përreth dhoma — ai e përfundoi harkun duke u kthyer për të inspektuar njerëzit direkt pas. Unë mendoj se, përveç pranisë sime, ai do të kishte hodhi një shikim të shkurtër nën tryezën tonë.

“Shikoni këtu, sport i vjetër,” tha Gatsby, duke u përkulur drejt meje, “Kam frikë se mos ju bëri pak inat këtë mëngjes në makinë. ”

Kishte buzëqeshje përsëri, por këtë herë e mbajta kundër.

“Nuk më pëlqejnë misteret”, u përgjigja unë, “dhe nuk e kuptoj pse ti nuk do të dalë singërisht dhe më thuaj çfarë dëshiron. Pse i ka marrë të gjitha të vijë përmes zonjushës Baker? ”

“Oh, nuk është asgjë e fshehtë”, më siguroi ai. “Miss Baker është një e shkëlqyeshme sportiste, e dini, dhe ajo kurrë nuk do të bënte asgjë që nuk ishte e gjitha e drejtë. ”

Papritmas ai shikoi orën e tij, u hodh dhe nxitoi nga dhoma, duke më lënë me zotin Wolfshiem në tryezë.

“Ai duhet të telefonojë”, tha Z. Wolfshiem, duke e ndjekur me të sytë “Shok i mirë, apo jo? I bukur për tu parë dhe perfekt zotëri ”.

“Po.”

“Ai është një njeri Oggsford”.

“Oh!”

“Ai shkoi në Kolegjin Oggsford në Angli. Ti e njeh kolegjin Oggsford? ”

“Unë kam dëgjuar për të.”

“Oneshtë një nga kolegjet më të famshëm në botë”.

“A e njihni Gatsby për një kohë të gjatë?” Unë pyeta.

“Disa vjet”, u përgjigj ai në një mënyrë të kënaqur. “Unë bëra kënaqësinë të njohjes së tij menjëherë pas luftës. Por e dija që kisha zbuluar një njeri i racës së mirë pasi bisedova me të një orë. I thashë vetvetja: ‘theshtë lloji i burrit që do të dëshironit ta merrnit në shtëpi dhe ta prezantonit nënës dhe motrës suaj. ’” Ai bëri një pauzë. “E shoh që po shikon timen butonat e prangave. ”

Unë nuk i kisha shikuar, por e bëra tani. Ata ishin të përbërë nga çuditërisht pjesë të fildishtë të njohura.

“Mostrat më të mira të molarëve të njeriut”, më informoi ai.

“Epo!” I inspektova. “Kjo është një ide shumë interesante.”

“Po” Ai hapi mëngët lart nën pallto. “Po, Gatsby është shumë të kujdesshëm për gratë. Ai kurrë nuk do të shikonte aq shumë të një shoku gruaja ”.

Kur subjekti i këtij besimi instiktiv u kthye në tryezë dhe u ul zoti Wolfshiem piu kafën e tij me një hov dhe shkoi tek e tij këmbët

“Unë e kam shijuar drekën time,” tha ai, “dhe unë do të iki nga ti dy të rinj para se ta kaloj mirëpritjen time. ”

“Mos e nxito Meyer”, tha Gatsby, pa entuziazëm. Z. Wolfshiem ngriti dorën në një lloj bekimi.

“Ju jeni shumë i sjellshëm, por unë i përkas një brezi tjetër,” njoftoi ai solemnisht. “Ju uleni këtu dhe diskutoni për sportet tuaja dhe zonjat tuaja të reja dhe tuaj— ”Ai siguroi një emër imagjinar me një valë tjetër të tij dorë “Sa për mua, unë jam pesëdhjetë vjeç dhe nuk do të imponohem ju më gjatë. ”

Ndërsa ai shtrëngoi duart dhe u kthye nga hunda e tij tragjike po dridhej. Une mendoja nëse kisha thënë diçka për ta ofenduar.

“Ai bëhet shumë sentimental ndonjëherë,” shpjegoi Gatsby. “Kjo është një nga ditët e tij sentimentale. Ai është mjaft personazh rreth New York-ut denizen i Broadway ”.

“Kush është ai, gjithsesi, një aktor?”

“Jo”

“Nje dentist?”

“Meyer Wolfshiem? Jo, ai është një lojtar bixhozi. ” Gatsby hezitoi, pastaj shtoi, me qetësi: “Ai është njeriu që rregulloi Serinë e Botës përsëri në 1919.”

“Fiksoi Serinë e Botës?” E perserita.

Ideja më tronditi. Mbaj mend, natyrisht, se e Botës Seritë ishin rregulluar në vitin 1919, por nëse do ta kisha menduar fare unë do ta kishte menduar atë si një gjë që ndodhi thjesht, fundin e disa zinxhirë të pashmangshëm. Asnjëherë nuk më ka shkuar në mendje që një njeri mundet filloni të luani me besimin e pesëdhjetë milion njerëzve - me mendje e vetme e një hajduti që fryn një kasafortë.

“Si ndodhi që e bëri atë?” Pyeta pas nje minute.

“Ai sapo e pa mundësinë.”

“Pse nuk është ai në burg?”

“Ata nuk mund ta marrin atë, sport i vjetër. Ai është një njeri i zgjuar ”.

Unë insistova të paguaja çekun. Ndërsa kamarieri solli ndryshimin tim kapi shikimin e Tom Buchanan nëpër dhomën e mbushur me njerëz.

“Eja bashkë me mua për një minutë”, thashë; “Unë kam për t’i thënë përshëndetje dikush”.

Kur na pa Tom u hodh lart dhe bëri gjysmë duzinë hapash në tonën drejtimi.

“Ku keni qenë?” ai kërkoi me padurim. “Daisy është e tërbuar sepse ti nuk janë thirrur”.

“Ky është Z. Gatsby, Z. Buchanan.”

Ata shtrënguan duart për pak, dhe një vështrim i tendosur, i panjohur sikleti erdhi në fytyrën e Gatsby.

“Si keni qenë, sidoqoftë?” kërkoi Tomi nga unë. “Si do të të ndodhte dilni deri këtu për të ngrënë?”

“Unë kam qenë duke drekuar me Z. Gatsby.”

U ktheva drejt Z. Gatsby, por ai nuk ishte më atje.

Një ditë tetori në nëntëmbëdhjetë e shtatëmbëdhjetë -

(tha Jordan Baker atë pasdite, ulur shumë drejt në një karrige e drejtë në kopshtin e çajit në Hotel Plaza)

- Po ecja nga një vend në tjetrin, gjysma në trotuare dhe gjysma në lëndina. Isha më i lumtur në lëndinat sepse kisha këpucë nga Anglia me pulla gome në thembra që futeshin në tokë e butë. Unë kisha në një skaj të ri plaid gjithashtu që fryu pak në era, dhe sa herë që kjo të ndodhte, banderola të kuqe, të bardhë dhe blu përpara të gjitha shtëpive të shtrira të ngurta dhe tha tut-tut-tut-tut, në një mënyrë mosmiratuese.

Parulla më e madhe dhe lëndina më e madhe i përkiste Shtëpia e Daisy Fay. Ajo ishte vetëm tetëmbëdhjetë, dy vjet më e madhe se unë, dhe deri tani më e popullarizuara nga të gjitha vajzat e reja në Louisville. Ajo i veshur me të bardha, dhe kishte një rrugicë të vogël të bardhë, dhe gjatë gjithë ditës telefoni ra në shtëpinë e saj dhe emocionoi oficerët e rinj nga Kampi Taylor kërkoi privilegjin e monopolizimit të saj se natën “Sidoqoftë, për një orë!”

Kur erdha përballë shtëpisë së saj atë mëngjes ishte autobusi i saj i bardhë pranë bordurës, dhe ajo ishte ulur në të me një toger që kisha kurrë më parë. Ata ishin aq të zhytur në njëri-tjetrin sa ajo nuk më pa derisa isha pesë metra larg.

“Përsëhendetje, Jordan”, thirri ajo papritur. “Te lutem eja ketu.”

Unë u lajkatoja që ajo donte të fliste me mua, për shkak të të gjitha gjërave vajzat më të mëdha e admiroja më shumë. Ajo më pyeti nëse po shkoja te Kuqja Kryqi për të bërë fasho. Isha. Epo, atëherë, a do t’u tregoja atyre se ajo nuk mund të vinte atë ditë? Oficeri shikoi Daisy-in ndërsa ajo ishte duke folur, në një mënyrë që çdo vajzë e re dëshiron të shikohet diku, dhe sepse më dukej romantike më është kujtuar që nga ajo kohë. Ai quhej Jay Gatsby dhe unë nuk i vura sytë atë përsëri për më shumë se katër vjet - edhe pasi ta kisha takuar në Long Island I nuk e kuptoi se ishte i njëjti njeri.

Kjo ishte nëntëmbëdhjetë e shtatëmbëdhjetë. Deri në vitin e ardhshëm kisha disa bukuroshe vetë, dhe fillova të luaja në turne, kështu që nuk e pashë Daisy shumë shpesh. Ajo shkoi me një turmë pak më të moshuar - kur shkonte me këdo fare Thashethemet e egra po qarkullonin rreth saj - si kishte nëna e saj e gjeti atë duke mbushur çantën një natë dimri për të shkuar në New York dhe për të thënë lamtumirë një ushtari që po shkonte përtej detit. Ajo ishte në mënyrë efektive parandaluar, por ajo nuk ishte në gjendje të fliste me familjen e saj për të disa javë. Pas kësaj ajo nuk luajti asnjë me ushtarët më shumë, por vetëm me disa të rinj këmbëngulës, dritëshkurtër në qytet, i cili nuk mund të hynte fare në ushtri.

Në vjeshtën tjetër ajo ishte përsëri homoseksuale, homoseksuale si kurrë më parë. Ajo kishte një debut pas armëpushimit, dhe në shkurt ajo me sa duket ishte fejuar me një njeri nga New Orleans. Në qershor ajo u martua me Tom Buchanan të Çikagos, me më shumë pompozitet dhe rrethanë se Louisville dinte ndonjëherë më parë. Ai zbriti me njëqind njerëz në katër vetura private dhe punësoi një i gjithë kati i hotelit Muhlbach, dhe një ditë para dasmës ai i dha asaj një tel margaritarësh me vlerë treqind e pesëdhjetë mijë dollarë.

Unë kam qenë shoqëruese e nuses. Unë hyra në dhomën e saj gjysmë ore para darkë martese, dhe e gjeti të shtrirë në shtratin e saj po aq të bukur sa qershori natën me veshjen e saj të lulëzuar - dhe e dehur si një majmun. Ajo kishte një shishe të Sauterne në njëren dorë dhe një letër në tjetrën.

“Më falëndero”, mërmëriti ajo. “Asnjëherë nuk piva një pije më parë, por si Unë vërtet e shijoj atë. ”

“Çfarë është çështja, Daisy?”

Unë kam qenë i frikësuar, unë mund t’ju them; Unë kurrë nuk kam parë një vajzë të tillë më parë.

“Këtu, të dashur.” Ajo u rrotullua në një shportë mbeturinash që kishte me vete në shtrat dhe nxori telin e perlave. “Merrni ato

poshtë dhe ia ktheni kujtdo që i përkasin. Tregojani të gjitha Daisy's ndryshoj 'timen. Thua: change Ndryshimi i Daisy 'e imja!' ”

Ajo filloi të qajë - ajo qau dhe qau. Unë nxitua jashtë dhe e gjeta atë shërbëtorja e nënës dhe ne e mbyllëm derën dhe e futëm në një banjë të ftohtë. Ajo nuk e lëshoi letrën. Ajo e mori atë në vaskë me të dhe e shtrydhi atë në një top të lagur, dhe vetëm më lër ta lë atë në pjatë sapuni kur pa që po bëhej copë-copë si bora.

Por ajo nuk tha asnjë fjalë tjetër. Ne i dhamë asaj shpirtrat e amoniakut dhe vuri akull në ballë dhe e futi përsëri në fustanin e saj, dhe gjysmën një orë më vonë, kur dolëm nga dhoma, perlat ishin përreth qafa e saj dhe incidenti kishte mbaruar. Ditën tjetër në orën pesë ajo u martua me Tom Buchanan pa dridhje, dhe filloi në një udhëtim tre mujor në detet e Jugut.

I pashë në Santa Barbara kur u kthyen dhe mendova se do ta kisha kurrë nuk kam parë një vajzë kaq të çmendur për burrin e saj. Nëse ai do të largohej nga dhoma për një minutë ajo do të shikonte përreth me shqetësim dhe të thoshte: “Ku ka shkuar Tom?” dhe veshin shprehjen më abstrakte derisa e pa atë duke ardhur në dera Ajo ulej në rërë me kokën në prehrin e saj nga orë, duke i fërkuar gishtat mbi sytë e tij dhe duke e parë me të kënaqësi e pallogaritshme. Ishte prekëse t'i shihje së bashku - të bëri ty qesh në një mënyrë të heshtur, të magjepsur. Kjo ishte në gusht. Një javë pasi unë u largua nga Santa Barbara Tom u përplas me një kamionçinë në rrugën Ventura një natë, dhe grisi një rrotë të përparme nga makina e tij. Vajza që ishte me të mori në letra, gjithashtu, sepse krahu i saj ishte thyer - ajo ishte një nga ato shërbyeset e dhomës në hotelin Santa Barbara.

Prillin tjetër Daisy kishte vajzën e saj të vogël dhe ata shkuan në Francë për të një vit. I pashë një pranverë në Kanë, dhe më vonë në Deauville, dhe pastaj ata u kthyen në Çikago për t'u vendosur. Daisy ishte e njohur në Çikago, siç e dini. Ata lëvizën me një turmë të shpejtë, të gjithë të rinj dhe e pasur dhe e egër, por ajo doli me një absolutisht të përsosur reputacioni Mbase sepse ajo nuk pi. Ashtë një avantazh i madh për të mos pirë në mes të njerëzve që pinë shumë. Ju mund të mbani gjuhën tuaj dhe, për më tepër, ju mund të koha për ndonjë parregullsi të vogël tuaj në mënyrë që të gjithë të tjerët janë kaq të verbër sa nuk shohin dhe nuk interesohen. Mbase Daisy kurrë nuk u fut për amour fare - dhe megjithatë ka diçka në atë zë e saj

Epo, rreth gjashtë javë më parë, ajo e dëgjoi emrin Gatsby për të parën koha në vite. Ishte kur të pyeta - a të kujtohet? - nëse e dije Gatsby në West Egg. Pasi të kishe shkuar në shtëpi, ajo hyri në dhomën time dhe më zgjoi dhe më tha: “Çfarë Gatsby?” dhe kur e përshkrova

- isha gjysmë në gjumë - tha ajo me zërin më të çuditshëm se duhet të jetë burri ajo e dinte. Vetëm atëherë e lidha këtë Gatsby me oficerin në makinën e saj të bardhë.

Kur Jordan Baker mbaroi së treguari gjithë këtë, ne ishim larguar nga Plaza për gjysmë ore dhe po vozisnin në një Victoria përmes Central Park. Dielli kishte përfunduar pas apartamenteve të larta të yjeve të filmit në vitet pesëdhjetë të perëndimit dhe zërat e qartë të fëmijëve, tashmë të mbledhur si criket mbi bar, u ngritën në muzgun e nxehtë:

“Unë jam Sheiku i Araby. Dashuria jote më përket mua. Natën kur ti je duke fjetur në çadrën tënde unë do të zvarritem - ”

“Ishte një rastësi e çuditshme”, thashë.

“Por nuk ishte aspak një rastësi”.

“Pse jo?”

“Gatsby bleu atë shtëpi në mënyrë që Daisy të ishte pikërisht përtej gjirit.”

Atëherë nuk kishin qenë thjesht yjet për të cilët ai kishte aspiruar për këtë Natën e qershorit. Ai u bë i gjallë tek unë, i çliruar papritmas nga barku i shkëlqimit të tij të paqëllimtë.

“Ai dëshiron të dijë,” vazhdoi Jordan, “nëse e ftoni Daisy në tuajin shtëpi disa pasdite dhe pastaj lere që të vijë. ”

Modestia e kërkesës më tronditi. Ai kishte pritur pesë vjet dhe bleu një rezidencë ku shpërndau dritën e yjeve te tenja rastësore - në mënyrë që ai mund të “vinte” disa pasdite në kopshtin e një të huaji.

“A duhej t’i dija të gjitha këto para se ai të pyeste një gjë kaq të vogël?”

“Ai ka frikë, ai ka pritur kaq gjatë. Ai mendoi se mund të ishte i ofenduar E shihni, ai është rregullisht i ashpër nën të gjitha ”.

Diçka më shqetësoi.

“Pse nuk ju kërkoi të rregulloni një takim?”

“Ai dëshiron që ajo të shohë shtëpinë e tij,” shpjegoi ajo. “Dhe shtëpia juaj është mu në vendin fqinj ”.

“Oh!”

“Mendoj se ai gjysma e tij priste që të endej në një nga partitë e tij, disa natën, “shkoi në Jordan,” por ajo kurrë nuk e bëri. Pastaj ai filloi të pyeste njerëzit rastësisht nëse e njihnin atë, dhe unë isha i pari që gjeti. Ajo ishte atë natë që ai më thirri në vallëzimin e tij, dhe ju duhet ta kishit dëgjuar mënyrën e përpunuar që ai punoi deri në

atë. Sigurisht, unë menjëherë sugjeroi një drekë në New York - dhe unë mendova se do të çmendej:

“‘ Unë nuk dua të bëj asgjë nga rruga! ‘, Ai vazhdonte të thoshte. ‘Unë duan ta shohin atë në vendin fqinj. ’

“Kur thashë që ishte një mik i veçantë i Tomit, ai filloi të braktisin të gjithë idenë. Ai nuk di shumë për Tomin, megjithëse ai thotë se ai ka lexuar një letër të Çikagos për vite me rradhë në mundësinë e duke parë një vështrim të shpejtë të emrit të Daisy. ”

Tani ishte errësirë dhe ndërsa ishim zhytur nën një urë të vogël unë vura krahun rreth shpatullës së artë të Jordanit dhe e tërhoqi drejt meje dhe e pyeti në darkë. Papritmas nuk po mendoja më Daisy dhe Gatsby, por i këtij personi të pastër, të fortë, të kufizuar, i cili merrej me universale skepticizmi, dhe kush u mbështet mbrapa me kujdes vetëm brenda rrethit tim krah Një frazë filloi të më rrihte në veshët me një lloj marramendëse eksitim: «Ka vetëm të ndjekurit, të ndjekurit, të zënë dhe të lodhurit ”.

“Dhe Daisy duhet të kishte diçka në jetën e saj”, murmuriti Jordan une

“A dëshiron ajo të shohë Gatsby?”

“Ajo nuk duhet të dijë për këtë. Gatsby nuk dëshiron që ajo ta dijë. Ju jeni thjesht supozohet ta ftojë atë në çaj. ”

Ne kaluam një barrierë me pemë të errëta, dhe pastaj fasadën e Fifty-Ninth Rruga, një blok me dritë delikate të zbehtë, rrezatohet në park. Ndryshe nga Gatsby dhe Tom Buchanan, unë nuk kisha asnjë vajzë, fytyra e të cilit nuk ishte trupore notoi përgjatë kornizave të errëta dhe shenjave verbuese, dhe kështu unë u tërhoqa vajza pranë meje, duke më shtrënguar krahët. Goja e saj e përbuzur buzëqeshi dhe kështu e tërhoqa përsëri, këtë herë në fytyrën time.

V

Kur erdha në shtëpi në West Egg atë natë u frikësova për një moment se shtëpia ime po digjej. Ora dy dhe i gjithë cepi i gadishulli po flakëronte nga drita, e cila ra joreale në shkurre dhe bëri shkëlqim të hollë zgjatues mbi telat buzë rrugës. Duke u kthyer një qoshe, pashë se ishte shtëpia e Gatsby, e ndezur nga kulla në bodrum.

Në fillim mendova se ishte një parti tjetër, një rrugë e egër që ishte zgjidhur në vetvete në “fshih-dhe-shko-kërko” ose “sardele-në-kuti” me të gjitha shtëpia e hedhur e hapur për lojë. Por nuk kishte një tingull. Vetëm era brenda pemët, të cilat i frynë telat dhe bënë që dritat të fikeshin e të ndizeshin përsëri sikur shtëpia të kishte shkelur errësirën.

Ndërsa taksia ime rënkonte larg pashë Gatsby duke ecur drejt meje nëpër lëndinë e tij.

“Vendi juaj duket si Panairi Botëror”, thashë.

“E bën atë?” Ai i ktheu sytë drejt tij në mungesë. “Unë kam qene duke hedhur një vështrim në disa nga dhomat. Le të shkojmë në Coney Island, i vjetër sport Në makinën time ”.

“Eshte shume vone.”

“Epo, supozoni se ne zhyteni në pishinën e notit? Unë nuk kam bërë përdorimin e tij gjatë gjithë verës. ”

“Unë kam për të shkuar në shtrat”.

“Në rregull.”

Ai priti, duke më parë me padurim të shtypur.

“Unë fola me zonjën Baker”, thashë pas një çasti. “Unë do të telefonoj ngrije Daisy nesër dhe ftoje atë këtu për të pirë çaj. ”

“Oh, kjo është në rregull”, tha ai me pakujdesi. “Unë nuk dua të të vë ndaj ndonjë telashe. ”

“Cila ditë do të të përshtatej?”

“Cila ditë do të të përshtatej?” më korrigjoi shpejt. “Nuk dua ju vë në ndonjë telashe, e shihni. ”

“Po pasnesër?”

Ai e konsideroi për një moment. Pastaj, me ngurrim: “Unë dua të marr prerë barin ”, tha ai.

Të dy shikuam barin - atje ishte një vijë e mprehtë lëndinë e rreckosur përfundoi dhe hapësira e tij më e errët dhe e mbajtur mirë filloi. Une dyshoi se ai donte të thoshte barin tim.

“Ka edhe një gjë të vogël”, tha ai i pasigurt dhe hezitoi.

“A preferoni ta shtyni për disa ditë?” Unë pyeta.

“Oh, nuk ka të bëjë me këtë. Të paktën - ”Ai ngatërroi me një seri të fillimet “Pse, mendova - pse, shiko këtu, sport i vjetër, nuk bën shumë para, apo jo? ”

“Jo shumë.”

Kjo sikur e siguroi dhe ai vazhdoi më me besim.

“Mendova se nuk e bërë, nëse do të më falësh - po e sheh, unë vazhdoj një pak biznes anash, një lloj linje anësore, e kupton. Dhe Mendova se nëse nuk bën shumë - po shet bono, nuk je ti, sport i vjetër? ”

“Duke u përpyetur të.”

“Epo, kjo do t’ju interesonte. Nuk do të merrte shumë nga koha juaj dhe mund të marrësh para të këndshme. Ndodh të jetë më tepër lloj konfidencial i gjërave. ”

E kuptoj tani që në rrethana të ndryshme ajo bisedë mund të ketë qenë një nga krizat e jetës sime. Por, sepse oferta ishte padyshim dhe pa takt për një shërbim që do të bëhej, unë nuk kisha nr zgjedhje përveç për ta prerë atje.

“Unë i kam duart plotë”, thashë. “Jam shumë i detyruar por nuk munda merrni përsipër ndonjë punë më shumë. ”

“Ju nuk do të keni për të bërë ndonjë biznes me Wolfshiem.” Me sa duket ai mendova se po largohesha nga “gonnegtioni” i përmendur në drekë, por e sigurova se kishte gabuar. Ai priti një moment më gjatë, duke shpresuar se do të filloja një bisedë, por isha shumë i zhytur në tokë i përgjegjshëm, kështu që ai shkoi pa dëshirë në shtëpi.

Mbrëmja më kishte bërë mendjelehtë dhe të lumtur; Unë mendoj se kam ecur në një gjumë i thellë ndërsa hyra në derën time. Kështu që nuk e di nëse apo jo Gatsby shkoi në Coney Island, ose për sa orë ai “hodhi një vështtrim dhoma ”ndërsa shtëpia e tij flakëronte me zhurmë. Unë thirra Daisy nga në zyrë mëngjesin tjetër, dhe e ftoi atë të vinte në çaj.

“Mos e sill Tomin”, e paralajmërova atë.

“Çfarë?”

“Mos e sill Tomin.”

“Kush është ‘Tom’?” - pyeti ajo pafajesisht.

Dita për të cilën u dakordua po binte një shi. Në orën njëmbëdhjetë një burrë në një mushama, duke tërhequr një makinë prerëse, më trokiti në derën e përparme dhe e tha atë Z. Gatsby e kishte dërguar për të prerë barin tim. Kjo më kujtoi se unë kishte harruar t’i thoshte finlandezit tim që të kthehej, kështu që unë u futa në West Egg Fshat për ta kërkuar atë nëpër rrugica të lagura të zbardhura dhe për të blerë disa gota dhe limona dhe lule.

Lulet ishin të panevojshme, sepse në orën dy mbërriti një serë nga Gatsby, me enë të panumërta për ta përmbajtur. Nje ore më vonë dera e përparme u hap me nervozizëm, dhe Gatsby në një fanellë të bardhë kostum, këmishë argjendi dhe kravatë me ngjyrë ari, nxituan. Ai ishte i zbehtë, dhe kishte shenja të errëta të pagjumësisë poshtë syve të tij.

“A është gjithçka në rregull?” - pyeti menjëherë.

“Bari duket mirë, nëse e keni fjalën për këtë”.

“Çfarë bari?” - pyeti ai bosh. “Oh, bari në oborr.” Ai e shikova nga dritarja, por, duke gjykuar nga shprehja e tij, unë nuk e bëj besoj se ai pa një gjë.

“Duket shumë mirë,” vërejti ai paqartë. “Një nga gazetatat i tha ata mendoi se shiu do të ndalet rreth katër. Unë mendoj se ishte Ditari A keni gjithçka që ju nevojitet në formën e çajit? ”

E çova në qilar, ku ai shikoi pak me fyerje finlandezi. Së bashku kemi kontrolluar dymbëdhjetë ëmbëlsira me limon nga dyqan delikatesash.

“A do të bëjnë ata?” Unë pyeta.

“Sigurisht, natyrisht! Ata janë mirë! ” dhe ai shtoi në mënyrë të zbrazët, “... i vjetër sport ”.

Shiu u ftoh rreth tre e gjysmë në një mjegull të lagur, përmes së cilës pika të hollë të rastit notonin si vesa. Gatsby shikoi me sy të zbrazët përmes një kopje të Ekonomisë së Clay, duke filluar nga shkelja finlandeze që tronditi dyshtemenë e kuzhinës dhe duke u parë drejt dritareve të zhurmshme nga kohë pas kohe sikur të ishin një seri ngjarjesh të padukshme, por alarmante që ndodhin jashtë. Më në fund ai u ngrit dhe më informoi, në një zë i pasigurt, se po shkonte në shtëpi.

“Pse kështu?”

“Askush nuk po vjen në çaj. Eshte shume vonel!” Ai shikoi orën e tij sikur kishte një kërkesë të ngutshme për kohën e tij diku tjetër. “Unë nuk mund të pres gjithë ditën.”

“Mos u bë budalla; janë vetëm dy minuta në katër ”.

Ai u ul mjerisht, sikur ta kisha shtyrë atë, dhe njëkohësisht ishte tingulli i një motori që kthehej në korsinë time. Të dy u hodhëm lart, dhe, pak i hidhëruar, dola në oborr.

Nën pemët jargavan të zhveshur po dilte një makinë e madhe e hapur ngas U ndal. Fytyra e Daisy-t, e majtë anash nën a kapelë livando me tre qoshe, më shikoi me një ekstazë të ndritshme buzeqesh

“A është kjo absolutisht aty ku jetoni, më i dashuri im?”

Valëzimi ngazëllyes i zërit të saj ishte një tonik i egër në shi. Une duhej ta ndiqja tingullin e tij për një moment, lart e poshtë, me veshin tim vetëm, para se të vinin ndonjë fjalë. Një varg i lagur flokësh shtrihej si një vija e ngjyrës blu nëpër faqe dhe dora e saj ishte e lagur me të pika vezulluese ndërsa e mora për ta ndihmuar nga makina.

“A je e dashuruar me mua,” tha ajo ulët në veshin tim, “ose pse pata të vijë vetëm? ”

“Ky është sekreti i Castle Rackrent. Thuaji shoferit tënd të shkojë larg larg dhe kaloni një orë. ”

“Kthehu pas një ore, Ferdie.” Pastaj në një murmuritje të rëndë: “Emri i tij është Ferdie. ”

“A ndikon benzina në hundën e tij?”

“Unë nuk mendoj kështu”, tha ajo pafajësisht. “Pse?”

U futëm brenda. Për habinë time të madhe, dhoma e ndenjes ishte e shkretë.

“Epo, kjo është qesharake”, thirra unë.

“Çfarë është qesharake?”

Ajo ktheu kokën ndërsa kishte një trokitje të lehtë dhe dinjitoze në dera e përparme. Dola dhe e hapa. Gatsby, i zbehtë si vdekja, me të tijin duart u zhytën si pesha në xhepat e palltos, po qëndronte në një pellgu i ujit më shndrit në mënyrë tragjike në sy.

Me duart ende në xhepat e palltos, ai u përpoq nga unë në salla, u kthye ashpër sikur të ishte në një tel dhe u zhdruk në sallon. Nuk ishte pak qesharake. I vetëdijshëm për rrahjet me zë të lartë të tim zemrën e vet ia tërhoqa derën kundër shiut që shtoej.

Për gjysmë minutë nuk kishte asnjë tingull. Pastaj nga dhoma e ndenjes I dëgjoi një lloj murmuritje mbytëse dhe një pjesë të një të qeshuri, e ndjekur nga Zëri i Daisy në një shënim të qartë artificial:

“Unë me siguri jam jashtëzakonisht i lumtur t’ju shoh përsëri.”

Një pauzë; duroi tmerrshëm. Unë nuk kisha asgjë për të bërë në sallë, kështu që unë hyri ne dhome.

Gatsby, duart e tij ende në xhepa, ishte mbështetur kundër mantel-piece në një falsifikim të tendosur me lehtësi të përsosur, madje edhe të mërzia. Koka e tij u përkul aq larg, sa që mbështetej në fytyrë të një ore të papastër të mantelit, dhe nga ky pozicion shqetësimi i tij sytë ia ngulën sytë Daisy, e cila ishte ulur, e frikësuar, por e hijshme, në buzë të një karrike të ngurtë.

“Ne jemi takuar më parë”, mermëriti Gatsby. Sytë e tij i hodhën një çast shikimit mua, dhe buzët e tij u ndanë me një përpjekje abortive për të qeshur. Për fat të mirë ora e mori këtë moment për të anuar rrezikshëm nga presioni i tij kokën, pas së cilës ai u kthye dhe e kapi atë me gishta që dridheshin, dhe vendoseni përsëri në vend. Pastaj ai u ul, në mënyrë të ngurtë, me bërrylin në krah të divanit dhe mjekrës në dorë.

“Më vjen keq për orën”, tha ai.

Fytyra ime tani kishte marrë një djegie të thellë tropikale. Nuk mund të grumbullohesha një gjë e zakonshme e vetme nga një mijë në kokën time.

“Anshtë një orë e vjetër”, u thashë atyre në mënyrë idiotike.

Mendoj se të gjithë besuam për një moment se ajo ishte copëtuar dysHEMEJA.

“Ne nuk jemi takuar për shumë vite”, tha Daisy, zëri i saj çështje-e-fakt si ajo mund të jetë ndonjëherë.

“Pesë vjet nëntorin e ardhshëm.”

Cilësia automatike e përgjigjes së Gatsby na ktheu të gjithëve të paktën një minutë tjetër. Të dy i kisha në këmbë me të dëshpëruarën sugjerim që ata të më ndihmojnë të bëj çaj në kuzhinë kur demoniaku Finn e solli atë në një tabaka.

Mes konfuzionit të mirëpritur të gotave dhe ëmbëlsirave një farë fizike mirësjellja u vendos vetë. Gatsby u fut në një hije dhe, ndërsa Daisy dhe unë biseduam, dukeshim me ndërgjegje nga njëra te tjetra prej nesh me sy të tensionuar, të pakënaqur. Sidoqoftë, pasi qetësia nuk ishte një fund në vetë, unë bëra një justifikim në momentin e parë të mundshëm dhe arrita tek imi këmbët

“Ku po shkon?” kërkoi Gatsby në alarm të menjëhershëm.

“Do të kthehem.”

“Unë kam për të të folur për diçka para se të shkosh”.

Ai më ndoqi egër në kuzhinë, mbylli derën dhe pëshpëriti: “Oh, Zot!” në një mënyrë të mjerueshme.

“Per Cfarë bëhet fjalë?”

“Ky është një gabim i tmerrshëm”, tha ai, duke tundur kokën nga njëra anë në tjetrën anash, “një gabim i tmerrshëm, i tmerrshëm”. “Thjesht ke siklet, kjo është e gjitha”, dhe për fat të mirë shtova: “Daisy’s gjithashtu i turpëruar”.

“Ajo është në siklet?” - përsëriti ai me mosbesim.

“Po aq sa je.”

“Mos flisni aq me zë të lartë”

“Po veproni si një djalë i vogël”, shpërtheva me padurim. “Jo vetem kjo, por ti je i pasjellshëm. Daisy është ulur aty vetëm.”

Ai ngriti dorën për të ndaluar fjalët e mia, më shikoi me të paharueshëm fyerje, dhe, duke hapur derën me kujdes, u kthye në tjetrën dhoma

Unë dola nga rruga mbrapa - ashtu si Gatsby kur kishte bërë të tijën qark nervor i shtëpisë gjysmë ore para - dhe vrapoi për një të madhe pemë e zezë me nyje, gjethet e grumbulluara të së cilës bënë një pëlhurë kundër shi Edhe një herë ishte duke derdhur, dhe lëndinën time të parregullt, të rruar mirë nga Kopshtari i Gatsby, ishte i mbushur me kënetat të vogla me baltë dhe parahistorike kënetat. Nuk kishte asgjë për të parë nga poshtë pemës përveç Shtëpia e madhe e Gatsby, kështu që unë e shikoja me të, si Kant në kishën e tij pjerrta, për gjysmë ore. Një birrës e kishte ndërtuar në fillim të “periudhës” një çmenduri, një dekadë më parë, dhe kishte një histori që ai kishte rënë dakord të paguante taksat e pesë viteve në të gjitha shtëpitë fqinje nëse pronarët do të donin kanë kulmet e tyre me kashtë. Ndoshta refuzimi i tyre mori zemra e planit të tij për të Gjetur një Familje - ai shkoi menjëherë rënie Fëmijët e tij e shitën shtëpinë e tij me kurorën e zezë akoma të mbyllur dera. Amerikanët, megjithëse janë të gatshëm, madje të etur, të jenë sklevër, kanë gjithmonë kanë qenë kokëfortë për të qenë fshatarësi.

Pas gjysmë ore, dielli ndriçoi përsëri dhe automobili i bakallit rrum-

bullakosi makinën e Gatsby me lëndën e parë për shërbëtorët e tij darkë-u ndjeva i sigurt se ai nuk do të hante një lugë. Një shërbëtores filloi të hapet dritaret e sipërme të shtëpisë së tij, u shfaqën menjëherë në secilën, dhe, duke u mbështetur nga gjiri i madh qendror, pështyu me meditim në kopsht. Ishte koha që u ktheva. Ndërsa shiu vazhdonte e kishte dukej si murmuritje e zërave të tyre, që ngriheshin dhe fryheshin pak herë pas here me shpërthime emocionesh. Por në heshtjen e re e ndjeva atë heshtja kishte rënë edhe brenda shtëpisë.

Unë hyra brenda - pasi bëra çdo zhurmë të mundshme në kuzhinë, e shkurtër duke shtyrë mbi sobë - por nuk besoj se kanë dëgjuar një tingull. Ata ishin ulur në të dy skajet e shtratit, duke parë njëri-tjetrin sikur disa pyetje ishin bërë, ose ishte në ajër, dhe çdo gjurmë të sikleti ishte zhdukur. Fytyra e Daisy ishte e ndotur me lot, dhe kur Unë hyra brenda ajo u hodh dhe filloi ta fshijë me shaminë e saj para një pasqyre. Por kishte një ndryshim në Gatsby që ishte thjesht ngatërrues. Ai shkëlqente fjalë për fjalë; pa asnjë fjalë apo gjest të ngazëllimi një mirëqenie e re rrezatonte prej tij dhe mbushte pak dhoma.

“Oh, përshëndetje, sport i vjetër”, tha ai, sikur të mos më kishte parë për vite me radhë. Une mendoi për një moment se do të shtrëngonte duart.

“Stoppedshtë ndalur shiu”.

“E ka?” Kur ai e kuptoi se për çfarë po flisja, se kishte vezët e diellit në dhomë, ai buzëqeshi si një njeri i motit, si një mbrojtës ekstatik i dritës përsëritëse, dhe përsëriti lajmet për të Daisy “Çfarë mendoni për këtë? Stoppedshtë ndalur shiu ”.

“Unë jam i lumtur, Jay.” Gryka e saj, plot me bukuri të dhembshme, të pikëlluar, i tha vetëm nga gëzimi i saj i papritur.

“Unë dua që ti dhe Daisy të vini në shtëpinë time”, tha ai, “unë do të doja tregoji rreth e rrotull. ”

“Je i sigurt që dëshiron që të vij?”

“Absolutisht, sport i vjetër”.

Daisy u ngjiti lart për të larë fytyrën e saj - mendova shumë vonë poshtërimi i peshqirëve të mi - ndërsa Gatsby dhe unë prisnim në lëndinë.

“Shtëpia ime duket mirë, apo jo?” ai kërkoi. “Shikoni si e tërë para tij kap dritën. ”

Pajtova që ishte e shkëlqyer.

“Po.” Sytë e tij i kaluan, çdo derë e harkuar dhe kulla katrore. “Ajo m’u deshën vetëm tre vjet për të fituar paratë që i bleu ato. ”

“Mendova se i ke trashëguar paratë e tua”.

“Unë bëra, sport i vjetër,” tha ai automatikisht, “por unë humba

pjesën më të madhe të tij gjatë paniku i madh - paniku i luftës. ”

Mendoj se ai mezi e dinte se çfarë po thoshte, sepse kur e pyeta se çfarë biznesi ku ishte në të ai u përgjigj: “Kjo është çështja ime”, para se ta kuptonte se nuk ishte një përgjigje e përshtatshme.

“Oh, unë kam qenë në disa gjëra”, korrigjoi ai vetë. “Unë isha në biznesi i drogës dhe atëherë isha në biznesin e naftës. Por unë nuk jam në ose një tani. ” Ai më shikoi me më shumë vëmendje. “Do te thuash keni menduar se çfarë kam propozuar natën tjetër? ”

Para se të mund të përgjigjesha, Daisy doli nga shtëpia dhe dy radhë butonat prej bronzi në veshjen e saj shkëlqenin në dritën e diellit.

“Ai vend i madh atje?” ajo qau duke treguar.

“A te pelqen?”

“Unë e dua atë, por nuk shoh se si jeton atje i vetëm”.

“E mbaj gjithmonë plot me njerëz interesantë, natën dhe ditën. Njerëzit të cilët bëjnë gjëra interesante. Njerëz të festuar. ”

Në vend që të merrnim shkurtoren përgjatë Tingullit, ne zbritëm në rrugë dhe hyri nga pasteri i madh. Me murmuritje magjepsëse Daisy admironte këtë aspekt ose atë të siluetit feudal kundër qiellit, admironin kopshtet, aromën e gazuar të jonquils dhe shkumës aroma e murrizit dhe lulet e kumbullës dhe aroma e artë e zbehtë e më puth-në-portë. Ishte e çuditshme të arrije shkallët prej mermeri dhe të gjente asnjë lëvizje me fustane të ndritshëm brenda dhe jashtë derës, dhe nuk dëgjoj asnjë tingull por zërat e zogjve në pemë.

Dhe brenda, ndërsa endeshim nëpër dhomat e muzikës Marie Antoinette dhe Sallone restaurimi, ndjeva se kishte mysafirë të fshehur pas çdo shtrat dhe tryezë, nën urdhër të heshtim pa frymë derisa të jemi ne kishte kaluar nëpër. Ndërsa Gatsby mbylli derën e “Kolegjit Merton Biblioteka ”Mund të isha betuar se dëgjova njeriun me sy owl e qeshura fantazmë.

Ne u ngjitëm lart, nëpër dhoma gjumi të periudhës, të mbushura me trëndafil dhe livando mëndafshi dhe i gjallë me lule të reja, nëpër dhomat e zhveshjes dhe pishinat, dhe banjot me banja të fundosura - që futen në një dhomë ku a njeri i çrregulluar me pizhame po bënte ushtrime të mëlçisë në dysHEME. Ajo ishte z. Klipspringer, “konviktori”. E kisha parë duke bredhur uritur për plazhin atë mëngjes. Më në fund erdhëm te vetë Gatsby apartament, një dhomë gjumi dhe një banjë dhe një studim i Adamit, ku u ulëm poshtë dhe piu një gotë me disa Chartreuse që ai mori nga një dollap brenda murin.

Ai nuk kishte pushuar njëherë së shikuari Daisy, dhe mendoj se e rivlerësoi gjithçka në shtëpinë e tij sipas masës së përgjigjes që tërhoqi nga sytë e saj të dashur. Ndonjëherë gjithashtu, ai vështronte rreth

tij zotërimet në një mënyrë të trullosur, sikur në ato të vërteta dhe befasese prania asnjë prej tyre nuk ishte më reale. Pasi ai gati sapo rrëzoi një varg shkallaresh.

Dhoma e tij e gjumit ishte dhoma më e thjeshtë nga të gjitha - përveç vendit ku ishte komodia zbuluar me një tualet prej ari të pastër të shurdhër. Daisy mori furçën me kënaqësi, dhe zbuti flokët e saj, pas së cilës Gatsby u ul dhe i errësoi sytë dhe filloi të qeshte.

“Thingshtë gjëja më qesharake, sporti i vjetër”, tha ai në mënyrë të qeshur. “Unë nuk mundem - Kur të përiquem - ”

Ai kishte kaluar dukshëm nëpër dy shtete dhe po hynte në a e treta Pas sikletit dhe gëzimit të tij të paarsyeshëm ai u konsumua me çudi për praninë e saj. Ai kishte qenë plot me idenë kaq gjatë, e ëndërroi atë deri në fund, priti me dhëmbët e vendosur, kështu që flasin, me një intensitet të pakonceptueshëm. Tani, në reagim, ai po vraponte poshtë si një orë e mbingarkuar.

Duke e rikuperuar veten në një minutë ai hapi për ne dy patentat hulking dollapët që mbanin kostumet e tij masive dhe fustanet e veshjeve dhe kravatat, dhe këmishat e tij, të grumbulluara si tulla në pirgje me një duzinë të lartë.

“Kam një burrë në Angli që më blen rroba. Ai dërgon mbi një zgjedhja e gjërave në fillim të çdo sezoni, pranverë dhe vjeshtë. ”

Ai nxori një grumbull këmishash dhe filloi t'i hidhte, një nga një, para nesh, këmisha prej liri të pastër dhe mëndafshi të trashë dhe fanellë të hollë, të cilat humbën palosjet e tyre ndërsa binin dhe mbulonin tryezën brenda çrregullim me shumë ngjyra. Ndërsa ne admironim ai solli më shumë dhe butë grumbull i pasur i montuar më lart - këmisha me vija dhe fletushka dhe plaide jeshile koralesh dhe molle dhe livando dhe portokalli e dobët, me monograme të blu indiane. Papritmas, me një tingull të tendosur, Daisy përkuli kokën bluzat dhe filluan të qajnë stuhishëm.

“Ata janë këmisha aq të bukura”, ngau ajo, me zërin e saj të mbytur në palosjet e trasha. “Më trishton sepse nuk kam parë kurrë të tillë - të tillë këmisha të bukura më parë. ”

Pas shtëpisë, ne do të shihnim terrenet dhe pishinën, dhe hidroplani dhe lulet e mesit të verës - por jashtë dritares së Gatsby filloi të binte shi përsëri, kështu që ne qëndruam në një rresht duke shikuar të valëzuar sipërfaqja e Tingullit.

“Nëse nuk do të ishte për mjegull, ne mund të shihnim shtëpinë tuaj përtej gjirit”, tha Gatsby. “Ju gjithmonë keni një dritë jeshile që digjet gjatë gjithë natës fundi i dokut tënd”.

Daisy vuri krahun papritmas, por ai dukej i zhytur në atë ai sapo kishte thënë. Ndoshta i kishte shkuar në mendje se kolosale domethënia e asaj drite tani ishte zhdukur përgjithmonë. Krahauar me largësia e madhe që e kishte ndarë nga Daisy ishte dukur shumë afër saj, pothuajse duke e prekur. Ishte dukur aq afër sa një yll Hena. Tani ishte përsëri një dritë jeshile në një bankën e të akuzuarve. Numërimi i tij i objektet e magjepsura ishin zvogëluar nga një.

Fillova të eci nëpër dhomë, duke shqyrtuar objekte të ndryshme të pacaktuara në gjysmën e errësirës. Një fotografi e madhe e një burri të moshuar në jaht kostumi më tërhoqi, i varur në mur mbi tavolinën e tij.

“Kush është?”

“Kjo? Ky është Z. Dan Cody, sport i vjetër”.

Emri tingëllonte dobët i njohur.

“Ai ka vdekur tani. Ai ka qenë shoku im më i mirë vite më parë.”

Kishte një fotografi të vogël të Gatsby, gjithashtu me kostum jahtesh, në byroja - Gatsby me kokën të hedhur prapa në mënyrë defintive - marrë me sa duket kur ai ishte rreth tetëmbëdhjetë.

“Unë e adhuroj atë,” bërtiti Daisy. “Pompadour! Asnjëherë nuk më ke thënë kishte një pompadour - ose një jaht”.

“Shikoni këtë,” tha Gatsby shpejt. “Këtu ka shumë copa - rreth ti.”

Ata qëndruan krah për krah duke e shqyrtuar atë. Unë isha duke shkuar për të kërkuar për të parë rubinët kur bie telefoni dhe Gatsby mori marrësin.

“Po ... Epo, nuk mund të flas tani ... Nuk mund të flas tani, sport i vjetër ... Thashë a qytet i vogël... Ai duhet të dijë se çfarë është një qytet i vogël... Epo, ai nuk është kot ne nëse Detroit është ideja e tij për një qytet të vogël...”

Ai ra jashtë.

“Eja këtu shpejt!” - thirri Daisy në dritare.

Shiu ende binte, por errësira ishte ndarë në perëndim, dhe mbi det ishte një surrat rozë dhe i artë me re të shumëzuara.

“Shikoje atë”, pëshpëriti ajo dhe pastaj pas një çasti: “Unë do të doja të thjesht merrni një nga ato retë rozë dhe ju fusin në të dhe ju shtyjnë përreth.”

U përpoqa të shkoja atëherë, por ata nuk do të dëgjonin për këtë; mbase prania ime i bëri ata të ndjehen më kënaqshëm vetëm.

“Unë e di se çfarë do të bëjmë,” tha Gatsby, “ne do të kemi Klipspringer të luajë piano”.

Ai doli nga dhoma duke thirrur “Ewing!” dhe u kthye për disa minuta shoqëruar nga një i ri i turpëruar, pak i veshur, me syzet me buzë lëkure dhe flokët e pakët bjond. Tani ishte i denjë veshur me një “këmishë sportive”, të hapur në qafë, atlete dhe rosë pantallona të një ngjyre mjegullore.

“A e kemi ndërprerë ushtrimin tuaj?” pyeti Daisy me mirësjellje.

“Unë isha në gjumë”, thirri z. Klipspringer, në një vull sikleti. “Kjo do të thotë, unë kam qenë në gjumë. Pastaj u ngrita...”

“Klipspringer luan në piano”, tha Gatsby, duke e prerë atë. “Mos ti, Ewing, sport i vjetër?”

“Unë nuk luaj mirë. Nuk e bëj - vështirë se luaj fare. Të gjithë jam jashtë praktikës -”

“Ne do të zbresim poshtë”, ndërpreu Gatsby. Ai hapi një çelës. dritaret gri u zhdukën ndërsa shtëpia shkëlqeu plot dritë.

Në dhomën e muzikës Gatsby ndezi një llambë të vetmuar pranë pianos. Ai ndezi cigaren e Daisy nga një ndeshje që dridhej dhe u ul me të në një divan larg përtej dhomës, ku nuk kishte dritë përveç asaj dyshemeja me shkëlqim u kthye nga salla.

Kur Klipspringer kishte luajtur “Foleja e Dashurisë”, ai u kthye stol dhe kërkoi pa lumtur Gatsby në errësirë.

“Unë jam jashtë praktikës, e shihni. Unë të thashë që nuk mund të luaja. Unë jam gjithçka jashtë praktikës -”

“Mos fol aq shumë, sport i vjetër”, urdhëroi Gatsby. “Luaj!”

“Në mëngjes, në mbrëmje, nuk jemi argëtuar -”

Jashtë erës ishte e fortë dhe së bashku kishte një rrjedhë të dobët bubullimesh Zëri. Të gjitha dritat po ndizeshin në West Egg tani; elektrike trenat, që transportonin njerëz, po zhyteshin në shtëpi përmes shiut nga New York Ishte ora e një ndryshimi të thellë njerëzor dhe ngazëllimi ishte duke gjeneruar në ajër.

“Një gjë është e sigurt dhe asgjë nuk është më e sigurt Pasanikët bëhen më të pasur dhe të varfër marrin - fëmijë. Në ndërkohë, në mes të kohës -”

Ndërsa shkova për të thënë lamtumirë pashë se shprehja e hutimi ishte kthyer përsëri në fytyrën e Gatsby, sikur një dyshim i zbehtë i kishte shkuar në mendje për cilësinë e lumturisë së tij të tanishme. Pothuajse pese vite! Duhet të ketë pasur momente edhe atë pasdite kur Daisy ra nga ëndrrat e tij - jo për fajin e saj, por për shkak të vitalitetit kolosal të iluzionit të tij. Kishte shkuar përtej e saj, përtej gjithçkaje. Ai e kishte hedhur veten në të me një krijues pasion, duke e

shtuar atë gjatë gjithë kohës, duke e zbukuruar me çdo shkëlqim pendë që ia shtynte rrugën. Asnjë sasi zjarri ose freskie nuk mund sfidoni atë që një njeri mund të ruajë në zemrën e tij fantazmë.

Ndërsa e shikoja, ai u rregullua pak, dukshëm. Dora e tij e mori mbaje të sajën, dhe ndërsa ajo tha diçka të ulët në veshin e tij ai u kthye drejt saj me një vrull emocionesh. Mendoj se ai zë e mbante më shumë, me ngrohtësinë e tij të luhatshme, të etur, sepse nuk mund të ishte e ëndërruar shumë - ai zë ishte një këngë pa vdekje.

Ata më kishin harruar, por Daisy hodhi një vështrim dhe zgjati dorën; Gatsby nuk më njihte fare tani. Unë pashë edhe një herë ata dhe ata më ktheu prapa, nga distanca, i pushtuar nga jeta intensive. Pastaj shkova jashtë dhomës dhe poshtë shkallëve të mermerit në shi, duke i lënë ata atje së bashku.

VI

Në këtë kohë arriti një reporter i ri ambicioz nga Nju Jorku në mëngjes në derën e Gatsby dhe e pyeti nëse kishte ndonjë gjë për të thënë.

“Diçka për të thënë për çfarë?” pyeti Gatsby me mirësjellje.

“Pse - çdo deklaratë për të dhënë.”

Ai u shfaq pas pesë minutash të hutuara që burri kishte dëgjuar Emri i Gatsby rreth zyrës së tij në një lidhje të cilën ai ose nuk do të zbulonte ose nuk e kuptoi plotësisht. Kjo ishte dita e tij e lirë dhe me iniciativë të lavdërueshme ai kishte nxituar “për të parë”.

Ishte një e shtënë e rastësishme, dhe megjithatë instikti i reporterit kishte të drejtë. Famëkeqësia e Gatsby, e përhapur nga qindra që e kishin pranuar të tij mikpritja dhe kështu u bënë autoritete mbi të kaluarën e tij, i kishte rritur të gjitha verën derisa i ra vetëm lajmi. Legjenda bashkëkohore të tilla si “tubacioni nëntokësor për në Kanada” të bashkangjitur atë, dhe kishte një histori të vazhdueshme që ai nuk jetonte në një shtëpi fare, por në një varkë që dukej si shtëpi dhe u zhvendos fshehurazi lart e poshtë bregut të Long Island. Vetëm pse këto shpikje ishin një burim kënaqësie për James Gatz nga Dakota e Veriut, nuk është e lehtë për tu bërë themi

James Gatz - ky ishte me të vërtetë, ose të paktën ligjërisht, emri i tij. Ai kishte e ndryshoi atë në moshën shtatëmbëdhjetë vjeç dhe në momentin specifik që dëshmoi fillimin e karrierës së tij - kur pa jahtin e Dan Cody hidhni spirancën mbi banesën më tinëzare në Liqenin Superior. Ishte James Gatz i cili kishte qenë duke lozur përgjatë plazhit atë pasdite në një triko jeshile e grisur dhe një palë pantallona kanavacë, por tashmë ishte Xhej Gatsby i cili huazoi një varkë me rreshta, u tërhoq

drejt Tuolomee dhe e informoi Cody se një erë mund ta kapte dhe ta prishte për gjysmë gjysmë orë

Supozoj se ai do ta kishte emrin gati për një kohë të gjatë, edhe atëherë. Të tijat prindërit ishin njerëz pa ndërrim dhe të pasuksesshëm në fermë - imagjinata e tij asnjëherë nuk i kishte pranuar me të vërtetë fare si prindër të tij. E vërteta ishte që Jay Gatsby i West Egg, Long Island, lindi nga Platoni i tij konceptimi i vetvetes. Ai ishte një bir i Zotit - një frazë e cila, nëse do të thotë çdo gjë, do të thotë vetëm kjo - dhe ai duhet të ketë të bëjë me biznesin e Atit të Tij, shërbimi i një bukurie të gjerë, vulgare dhe meretricious. Kështu që ai shpiku tamam lloji i Jay Gatsby që do të ishte një djalë shtatëmbëdhjetë vjeçar ka të ngjarë të shpikë, dhe këtij konceptimi ai ishte besnik deri në fund.

Për më shumë se një vit ai kishte rrahur rrugën e tij përgjatë bregut jugor të Liqeni Superior si një gërmues molusqesh dhe një peshkatar i salmonit ose në ndonjë tjetër kapacitet që i sillnin ushqim dhe shtrat. Trupi i tij kafe dhe forcues jetoi natyrshëm përmes punës gjysmë të ashpër, gjysmë dembele të mbajtëses ditë Ai i njihte gratë herët, dhe që kur i prishën, ai u bë përbuzës ndaj tyre, ndaj virgjëreshave të reja sepse ishin injorante, ndaj të tjerët sepse ishin hysterikë për gjërat që në të tijin vetë-thithjen dërrmuese ai e mori si të mirëqenë.

Por zemra e tij ishte në një trazirë të vazhdueshme, të trazuar. Më grotesku dhe mendimet fantastike e ndiqnin atë në shtratin e tij natën. Një univers i guximi i pashprehur u zhvesh në trurin e tij ndërsa ora shënoi në lavaman dhe hëna u lag me dritë të lagur të ngatërruar rroba mbi dyshe. Çdo natë ai shtonte modelin e tij fantazitë derisa përgjumja u mbyll në një skenë të gjallë me një përqafim i pavëmendshëm. Për një farë kohe këto zbulime siguruan një rrugëdalje për të imagjinata e tij; ato ishin një aluzion i kënaqshëm i jorealitetit të realiteti, një premtim që shkëmbi i botës u themelua në mënyrë të sigurt një krah zanash.

Një instikt drejt lavdisë së tij të ardhshme e kishte udhëhequr atë, disa muaj më parë, në kolegjin e vogël Lutheran të Shën Olaf në Minesotën jugore. Ai qëndroi atje dy javë, i tronditur nga indiferenca e tij e egër ndaj daullet e fatit të tij, te vetë fati, dhe përcmimi i rojtarit punë me të cilën ai duhej të paguante rrugën e tij. Pastaj ai u kthye përsëri Liqeni Superior, dhe ai ishte ende duke kërkuar diçka për të bërë në ditën që jati i Dan Cody lëshoi spirancën në cekëtitë përgjatë bregut.

Cody ishte pesëdhjetë vjeç atëherë, një produkt i fushave të argjendta të Nevada, të Yukon, të çdo nxitimi për metal që nga shtatëdhjetë e pesë. transaksione në bakër Montana që e bëri atë shumë herë milioner e gjeti atë fizikisht të fortë, por në prag të mendjes së butë, dhe, duke

dysshuar për këtë, një numër i pafund grash u përpoqën ta ndanin nga paratë e tij. Pasojat aspak të këndshme me të cilat Ella Kaye, gruaja e gazetës, luajti Madame de Maintenon për dobësinë e tij dhe e dërgoi atë në det me një jaht, ishin pronë e përbashkët e turgidit gazetari në 1902. Ai kishte qenë në bregdet shumë mikpritës brigjet për pesë vjet kur u kthye si fati i James Gatz në Gjiri i Vogëlushës.

Gatzit të ri, duke u mbështetur në rremat e tij dhe duke parë lart në kuvertën e binarëve, ai jaht përfaqësonte gjithë bukurinë dhe magjepsjen në botë. Une supozojmë se ai i buzëqeshi Cody - ai me siguri e kishte zbuluar që njerëzve u pëlqente atë kur buzëqeshi. Sidoqoftë Cody i bëri disa pyetje (njëra prej tyre) ata nxorën emrin e ri) dhe zbuluan se ai ishte i shpejtë dhe jashtëzakonisht ambicioz. Disa ditë më vonë e çoi në Duluth dhe i bleu një pallto blu, gjashtë palë pantallona të bardha rosash dhe një kapak jahtesh. Dhe kur Tuolomee u nis për në Inditë Perëndimore dhe Bregu i Barbarisë, Gatsby u largua gjithashtu.

Ai ishte i punësuar në një kapacitet të paqartë personal - ndërsa qëndroi me të Cody ai ishte nga ana tjetër administrator, shok, kapiten, sekretar, dhe madje burg, për Dan Cody i matur e dinte se çfarë veprimesh luksoze pinte Dan Cody së shpejti mund të jetë rreth, dhe ai siguroi për raste të tilla nga duke rivendosur gjithnjë e më shumë besim te Gatsby. Marrëveshja zgjati pesë vjet, gjatë të cilave varka shkoi tre herë rreth Kontinentit. Mund të ketë zgjatur pafundësisht përveç faktit që Ella Kaye erdhi në bord një natë në Boston dhe një javë më vonë Dan Cody pafajësisht vdiq.

Më kujtohet portreti i tij lart në dhomën e gjumit të Gatsby, një gri, me lule njeri me fytyrë të zbrazët dhe të zbrazët — shusha pioniere, e cila gjatë një faza e jetës amerikane solli përsëri në bregun lindor të egër dhuna e bordellos dhe sallonit të kufirit. Kjo ishte indirekt për shkak të Cody që Gatsby piu aq pak. Ndonjëherë në rrjedhën e homoseksualëve partitë që gratë i fërkonin shampanjë në flokët e tij; për veten e tij ai formoi zakonet e lënies së pijeve alkoolike vetëm.

Dhe ishte nga Cody që ai trashëgoi para - një trashëgimi prej njëzet e pesë mijë dollarë. Ai nuk e kuptoi. Ai kurrë nuk e kuptoi ligjin pajisje që u përdor kundër tij, por ajo që mbeti në miliona shkoi e paprekur te Ella Kaye. Ai u la me të vetmen e tij të përshtatshme arsimi; kontura e paqartë e Jay Gatsby ishte mbushur deri në thelbësia e një njeriu.

Ai më tha gjithë këtë shumë më vonë, por unë e kam vënë këtu me të ideja e shpërthimit të atyre thashethemeve të para të egra për paraard-

hësit e tij, të cilat nuk ishin edhe fare të vërteta. Për më tepër ai ma tha atë në një kohë e konfuzionit, kur kisha arritur në pikën e besimit të gjithçkaje dhe asgjë për të. Kështu që unë përfitoj nga kjo ndalesë e shkurtër, ndërsa Gatsby, si të thuash, mori frymë, për të pastruar këtë grup keqkuptime larg.

Ishte gjithashtu një ndalim, në shoqërinë time me punët e tij. Për disa javë nuk e pashë atë dhe as nuk e dëgjova zërin e tij në telefon - kryesisht isha brenda New York, duke ecur nëpër këmbë me Jordanin dhe duke u përpjekur të vlerësoj veten time me tezen e saj senile - por më në fund shkova në shtëpinë e tij një të diel pasdite Nuk kisha qenë atje dy minuta kur dikush e solli Tomin Buchanan për një pije. Unë u habita, natyrisht, por me të vërtetë gjë e habitshme ishte se nuk kishte ndodhur më parë.

Ata ishin një aheng prej tre vetash mbi kalë - Tom dhe një burrë me emrin Sloane dhe një grua e bukur me një zakon hipur në kafe, e cila kishte qenë atje më parë.

“Unë jam i kënaqur që të shoh ty”, tha Gatsby, duke qëndruar në verandën e tij. “Une jam i kënaqur që ranë brenda. ”

Sikur u interesuan!

“Uluni menjëherë. Keni një cigare ose një cigare ”. Ai eci rreth dhomë shpejt, duke rënë zile. “Unë do të pi diçka për ty brenda vetem nje minute.”

Ai u prek thellësisht nga fakti që Tom ishte atje. Por ai do të ishte e paqartë sidoqoftë derisa t'u jepte atyre diçka, duke kuptuar një mënyrë e paqartë për të cilën ishte e vetmja për të cilën ata erdhën. Z. Sloane donte asgjë Një limonadë? Jo faleminderit. Pak shampanjë? Asgjë fare, faleminderit... më fal—

“A keni pasur një udhëtim të bukur?”

“Rrugë shumë të mira këtu.”

“Unë mendoj se automobilat - ”

“Po”

I prekur nga një impuls i papërmbajtshëm, Gatsby iu kthye Tomit, i cili e kishte pranoi hyrjen si një i huaj.

“Besoj se jemi takuar diku më parë, z. Buchanan.”

“Oh, po,” tha Tom, i sjellshëm, por padyshim që nuk e mbante mend. “Kështu që bëmë. Më kujtohet shumë mirë. ”

“Rreth dy javë më parë.”

“Kjo është e drejtë. Ju ishit me Nick këtu “.

“Unë e njoh gruan tënde”, vazhdoi Gatsby, pothuajse në mënyrë agresive.

“Kështu?”

Tomi u kthye nga unë.

“Ju jetoni afër këtu, Nick?”

“Dera tjetër.”

“Kështu?”

Z. Sloane nuk hyri në bisedë, por u tërhoq përsëri me krenari në karrigen e tij; as grua ja nuk tha asgjë - deri papritur, pas dy topave të larta, ajo u bë e përzemërt.

“Ne të gjithë do të vijmë në partinë tuaj të ardhshme, Z. Gatsby,” sugjeroi ajo. “Çfarë thua?”

“Sigurisht; Unë do të isha i kënaqur që të kisha. ”

“Bëhu i mirë”, tha Z. Sloane, pa mirënjohje. “Epo - mendoni se duhet për të filluar shtëpinë. ”

“Të lutem mos u ngut”, i nxiti Gatsby. Ai kishte kontrollin e vetvetes tani, dhe ai donte të shihte më shumë Tomin. “Pse nuk bën - pse nuk bën rri për darke? Nuk do të çuditesha nëse disa njerëz të tjerë do të binin nga New York. ”

“Ju vini të darkoni me mua”, tha zonja me entuziazëm. “Të dy ti. ”

Kjo më përfshiu mua. Z. Sloane u ngrit në këmbë.

“Eja së bashku”, tha ai - por vetëm asaj.

“E kam fjalën”, këmbënguli ajo. “Do të doja të të kisha. Shumë hapësirë. ”

Gatsby më pa me pikëpyetje. Ai donte të shkonte dhe nuk e pa që Z. Sloane kishte vendosur që nuk duhej.

“Kam frikë se nuk do të jem në gjendje”, thashë.

“Epo, ti vjen”, kërkoi ajo, duke u përqendruar te Gatsby.

Z. Sloane murmuriti diçka afër veshit të saj.

“Nuk do të vonohemi nëse fillojmë tani”, këmbënguli ajo me zë të lartë.

“Nuk kam marrë një kal”, tha Gatsby. “Dikur kam hipur në ushtri, por Unë kurrë nuk kam blerë një kal. Unë do të duhet të të ndjek në makinën time. Falje mua për vetëm një minutë. ”

Ne të tjerët dolëm në hyrje, ku Sloane dhe zonja filloi një bisedë të pasionuar mënjanë.

“Zoti im, unë besoj se njeriu do të vijë”, tha Tom. “A nuk e njeh ai atë nuk e do atë? ”

“Ajo thotë se e dëshiron atë.”

“Ajo ka një darkë të madhe dhe ai nuk do të njohë një shpirt atje”. Ai vrenjtur “Pyes veten se ku në djall e takoi Daisy. Për Zotin, mund të jem e modës së vjetër në idetë e mia, por gratë vrapojnë shumë gjatë

këtyre ditëve më përshtaten Ata takojnë të gjitha llojet e peshqve të çmendur ”.

Papritmas Z. Sloane dhe zonja zbritën shkallët dhe u ngjitën kuajt e tyre.

“Eja,” i tha Z. Sloane Tomit, “ne jemi vonë. Ne duhet të shkojmë “. Dhe pastaj për mua: “Thuaji atij se mezi prisnim, apo jo?”

Tom dhe unë shtrënguam duart, të tjerët ne shkëmbyem një dremetje të ftohtë dhe ata trokiti shpejt poshtë makinës, duke u zhdukur nën gjethet e gushtit ashtu si Gatsby, me kapelë dhe pallto të lehta në dorë, doli dera e përparme.

Tomi ishte qartë i shqetësuar nga Daisy duke vrapuar vetëm, për më tej natën tjetër të së shtunës ai erdhi me të në Gatsby parti Ndoshta prania e tij i dha mbrëmjes cilësinë e saj të veçantë shtypja - ajo qëndron në kujtesën time nga partitë e tjera të Gatsby atë verë. Kishte të njëjtët njerëz, ose të paktën të njëjtin lloj njerëz, i njëjti bollëk shampanje, i njëjti shumëngjyrësh, zhurmë me shumë çelësa, por ndjeva një pakëndësi në ajër, a duke përhapur ashpërsi që nuk kishte qenë më parë. Apo ndoshta e kisha thjesht u mësua me të, u rrit për të pranuar West Egg si një botë të plotë në vetvete, me standardet e veta dhe figurat e veta të shkëlqyera, e dyta asgjë sepse nuk kishte ndërgjegje për të qenë i tillë, dhe tani isha duke e parë përsëri, përmes syve të Daisy. Invshtë pa pikë trishtimi të shikosh me sy të ri gjërat mbi të cilat ke shpenzuar fuqitë e veta të rregullimit.

Ata mbërritën në muzg dhe, ndërsa shëtisnim mes vezëve qindra, zëri i Daisy po luante hile murmuritje në fytin e saj.

“Këto gjëra më entuziazmojnë kështu”, pëshpëriti ajo. “Nëse dëshiron të më puthësh në çdo kohë gjatë mbrëmjes, Nick, më njoftoni dhe do të jem i lumtur për ta rregulluar atë për ju. Thjesht përmend emrin tim. Ose paraqitni një karton jeshil. Po jap jeshile - ”

“Shikoni përreth”, sugjeroi Gatsby.

“Po shoh përreth. Unë kam një mrekulli - ”

“Ju duhet të shihni fytyrat e shumë njerëzve për të cilët keni dëgjuar”. Sytë arrogantë të Tomit endeshin në turmë.

“Ne nuk shkojmë shumë rreth,” tha ai; “Në fakt, thjesht po mendoja Unë nuk njoh një shpirt këtu ”.

“Ndoshta ju e dini atë zonjë.” Gatsby tregoi një të mrekullueshëm, mezi orkide njerëzore e një gruaje që u ul në gjendje nën një pemë me kumbulla të bardha. Tom dhe Daisy vështroi, me atë ndjenjë të veçantë joreale që shoqëron njohja e një të famshmi deri më tani fantazmë të filmave.

“Ajo është e bukur”, tha Daisy.

“Burri që përkulet mbi të është drejtori i saj”.

Ai i merrte ata me ceremoni nga një grup në tjetrin:

“Zonja Buchanan... dhe Z. Buchanan— ”Pas një hezitimi të çastit ai shtoi: “lojtari i polo”.

“Oh jo”, kundërshtoi shpejt Tom, “jo unë”.

Por padyshim që tingulli i tij i pëlqente Gatsby-t për Tom-in që mbeti «i lojtar me mëngë ”për pjesën tjetër të mbrëmjes.

“Unë kurrë nuk kam takuar kaq shumë njerëz të famshëm”, bërtiti Daisy. “Më pëlqente kjo burrë - si e kishte emrin? - me një lloj hunde blu. ”

Gatsby e identifikoi atë, duke shtuar se ai ishte një prodhues i vogël.

“Epo, gjithsesi më pëlqente.”

“Unë do të preferoja pak të mos isha lojtari i polo,” tha Tom këndshëm, “Unë preferoj t’i shikoj të gjithë këta njerëz të famshëm - në harresë.”

Daisy dhe Gatsby vallëzuan. Mbaj mend që isha i befusuar nga hijeshia e tij, foksrot konservator - nuk e kisha parë kurrë më parë të vallëzonte. Më pas ata u zhyt në shtëpinë time dhe u ul në shkallët për gjysmë ore, ndërsa me kërkesën e saj unë qëndrova me vëzhgim në kopsht. “Në rast se ka një zjarr ose një përmytje, “shpjegoi ajo,” ose ndonjë akt të Zotit “.

Tomi u shfaq nga harresa e tij ndërsa ishim ulur për të darkuar së bashku. “A keni mend nëse ha me disa njerëz këtu?” ai tha “Një shok po zbret disa gjëra qesharake.”

“Vazhdoni,” u përgjigj Daisy me xheloz, “dhe nëse doni të hiqni ndonjë adreson këtu është lapsi im i vogël prej ari. ” ... Ajo pa përreth një moment dhe më tha se vajza ishte “e zakonshme, por e bukur”, dhe unë e dija atë përveç gjysmë ore që ajo do të ishte vetëm me Gatsby ajo nuk ishte duke pasur një kohë të mirë.

Ne ishim në një tryezë veçanërisht të hollë. Ky ishte faji im - kishte Gatsby jam thirrur në telefon, dhe unë do të kënaqesha me të njëjtët njerëz vetëm dy javë më parë. Por ajo që më kishte argëtuar atëherë u kthye septike në ajër tani

“Si ndiheni, zonja Baedeker?”

Vajza që iu drejtua po përpiquej, pa sukses, të dilte kundër times shpatulla Në këtë pyetje ajo u ul dhe hapi sytë.

“Wha”? ”

Një grua masive dhe letargjike, e cila e kishte nxitur Daisy të luante golf me të në klubin lokal nesër, foli në mbrojtje të Miss Baedeker:

“Oh, ajo është në rregull tani. Kur ajo ka pirë pesë ose gjashtë kokteje ajo gjithmonë fillon të bërtasë ashtu. Unë i them asaj se duhet

ta lërë atë vetëm ”.

“Unë e lë atë vetëm”, pohoi i akuzuari në mënyrë të zbrazët.

“Ne ju dëgjuam duke bërëtitur, kështu që unë i thashë Doc Civet këtu:” ‘shtë dikush kjo ka nevojë për ndihmën tuaj, Doc. ”

“Ajo është shumë e detyruar, jam i sigurt”, tha një tjetër mik, pa mirënjohje, “por ti e ke veshur të gjithë të lagur kur i ke futur kokën brenda Pishina.”

“Çdo gjë që urrej është të fus kokën në një pishinë,” murmuriti Mis Baedeker. “Ata pothuajse më mbytën një herë në New Jersey.”

“Atëherë ju duhet ta lini vetëm”, iu kundërpërgjigj Doktor Civet.

“Fol për vete!” - thirri zonjusha Baedeker me dhunë. “Dora jote dridhet. Nuk do të të lejoja të më operosh! ”

Ishte ashtu. Pothuajse gjëja e fundit që mbaj mend ishte qëndrimi me të Daisy dhe shikon regjisorin e figurave në lëvizje dhe Yllin e tij. Ata ishin ende nën pemën e kumbullës së bardhë dhe fytyrat e tyre ishin prekëse përveç për një rreze të zbehtë dhe të hollë të dritës së hënës midis. Më shkoj mendja se ai kishte qenë shumë ngadalë duke u përkulur drejt saj gjatë gjithë mbrëmjes për ta arritur këtë afërsia, dhe madje ndërsa e pashë e pashë të përkulej në një të fundit shkallë dhe puthje në faqe të saj.

“Më pëlqen ajo,” tha Daisy, “Unë mendoj se ajo është e bukur.”

Por pjesa tjetër e ofendoj atë - dhe pa diskutim sepse nuk ishte një gjest por një emocion. Ajo u tmerrua nga West Egg, kjo e pashembullt “Vendi” që Broadway kishte lindur gjatë një peshkimi në Long Island fshati - i tmerruar nga vrulli i tij i papërpunuar që zhyt nën të vjetrin eufemizmat dhe nga fati tepër ngacmues që bënë tufë banorët e saj përgjatë një shkurtoreje nga asgjëja në asgjë. Ajo pa diçka të tmerrshme në thjeshtësinë që ajo nuk arriti ta kuptonte.

Unë u ula në shkallët e përparme me ta ndërsa ata prisnin makinën e tyre. Ishte errësirë këtu përpara; vetëm dera e ndritshme dërgonte dhjetë metra katrorë e dritës që vullneton në mëngjesin e zi të butë. Ndonjëherë një hije lëvizur kundër një dhome zhveshje të verbër sipër, i dha vendin një hije tjetër, një procesion i papërcaktuar i hijeve, të cilët u hodh dhe pluhur në një gotë e padukshme.

“Kush është gjithsesi ky Gatsby?” pyeti Tom papritur. “Disa të mëdhenj bootlegger? ”

“Ku e keni dëgjuar atë?” Unë pyeta.

“Unë nuk e dëgjova atë. E imagjinova. Shumë nga këta njerëz të sapo pasur janë thjesht ndërlidhës të mëdhenj, e dini. ”

“Jo Gatsby”, thashë pak.

Ai heshti për një moment. Gurët e makinës u thërrmuan poshtë këmbët e tij.

“Epo, ai me siguri duhet ta ketë lodhur veten për të marrë këtë blegtori së bashku”.

Një erë trazoi mjegullën gri të jakës së leshit të Daisy.

“Të paktën ata janë më interesantë sesa njerëzit që njohim,” tha ajo me një përpjekje.

“Nuk dukesh kaq e interesuar”

“Epo, unë isha.”

Tomi qeshi dhe u kthye nga unë.

“A e vutë re fytyrën e Daisy kur ajo vajzë i kërkoi ta vinte nën një dush të ftohtë?”

Daisy filloi të këndonte me muzikë në një pëshpëritje të ashpër, ritmike, duke sjellë një kuptim në secilën fjalë që nuk e kishte pasur kurrë më parë dhe nuk do të kisha kurrë më. Kur melodja u ngrit zëri i saj u prish ëmbëlsisht, duke e ndjekur atë, në një farë mënyre zërat kontralto, dhe secila ndryshon nxori pak nga magjia e saj e ngrohtë njerëzore në ajër.

“Vijnë shumë njerëz që nuk janë ftuar”, tha ajo papritur. “Ajo vajzë nuk ishte ftuar. Ata thjesht e detyrojnë rrugën e tyre në dhe ai është shumë i sjellshëm për të kundërshtuar.”

“Do të doja të dija kush është dhe çfarë bën”, këmbënguli Tomi. “Edhe une mendoj se do ta vë një pikë për ta zbuluar.”

“Unë mund t’ju them tani,” u përgjigj ajo. “Ai kishte disa farmaci, a shumë barnatore. Ai i ndërtoi vetë”.

Limuzina dilatore erdhi duke u përplasur me makinë.

“Natën e mirë, Nick”, tha Daisy.

Shikimi i saj më la dhe kërkoi majën e ndriçuar të shkallëve, ku “Tre ora në mëngjes”, një vals i vogël i zoti, i trishtuar i atij viti, po largohej nga dera e hapur. Mbi të gjitha, në vetë rastësinë e Partia e Gatsby kishte shumë mundësi romantike nga të cilat mungojnë bota e saj. Çfarë ishte atje lart në këngë që dukej se po thërriste ajo përsëri brenda? Çfarë do të ndodhte tani në orët e zbehta dhe të pallogaritshme? Ndoshta do të vinte ndonjë mysafir i pabesueshëm, një person pafundësisht i rrallë dhe për tu mrekulluar me, një vajzë e re rrezatuese e cila me të vërtetë një shikim i freskët te Gatsby, një moment i takimit magjik, do shuaj ato pesë vjet përkushtim të palëkundur.

Qëndrova vonë atë natë. Gatsby më kërkoi të prisja derisa ai të ishte i lirë, dhe unë qëndrova në kopsht derisa të bëhej festa e pashmangshme e notit vrapo, i ftohtë dhe i lartësuar, nga plazhi i zi, deri në dritat u shuan në dhomat e dhomave të sipërme. Kur ai zbriti në hapa më në

fund lëkura e nxirë ishte tërhequr jashtëzakonisht e ngushtë në fytyrën e tij, dhe sytë e tij ishin të ndritshëm dhe të lodhur.

“Ajo nuk e pëlqente atë”, tha ai menjëherë.

“Sigurisht që ajo e bëri.”

“Ajo nuk e pëlqente atë,” këmbënguli ai. “Ajo nuk kaloi mirë”

Ai ishte i heshtur dhe unë mendova në depresionin e tij të pandreqshëm.

“Ndiheh larg saj,” tha ai. “Hardshtë e vështirë ta bësh atë kuptoj.”

“E keni fjalën për vallëzimin?”

“Kercimi?” Ai hodhi poshtë të gjitha vallëzimet që kishte dhënë gishtat e tij. “Sport i vjetër, vallëzimi është i parëndësishëm.”

Ai nuk donte asgjë më pak nga Daisy sesa që ajo të shkonte te Tomi dhe thaj: “Unë kurrë nuk të kam dashur”. Pasi ajo kishte shfarosur katër vjet me atë fjali ata mund të vendosnin për masat më praktike që do të ishin të marra Njëri prej tyre ishte se, pasi ajo ishte e lirë, ata do të ktheheshin me Louisville dhe të martoheshin nga shtëpia e saj - ashtu si të ishin pesë vite më parë.

“Dhe ajo nuk e kupton”, tha ai. “Ajo dikur ishte në gjendje kuptoj Ne do të uleshim me orë të tëra - ”

Ai u shkëput dhe filloi të ecë lart e poshtë një shtegu të shkretë frutash lëvore dhe favore të hedhura dhe lule të shtypura.

“Nuk do të kërkoja shumë prej saj”, - thashë. “Ju nuk mund ta përsërisni e kaluara. ”

“Nuk mund ta përsëris të kaluarën?” qau pabesisht. “Pse sigurisht ju mundet! ”

Ai e shikoi përreth tij egër, sikur e kaluara të ishte përgjuar këtu në hija e shtëpisë së tij, vetëm larg nga dora e tij.

“Unë do të rregulloj gjithçka ashtu siç ishte më parë”, tha ai, tund kokën me vendosmëri. “Ajo do të shohë”.

Ai foli shumë për të kaluarën dhe unë u mblodha që ai të dëshironte rimarrë diçka, ndonjë ide për veten e tij, ndoshta, që kishte hyrë duke dashur Daisy. Jeta e tij ishte e hutuar dhe e çrregulluar që nga ajo kohë, por nëse ai mund të kthehej një herë në një vend të caktuar fillestar dhe ta kalonte atë ngadalë, ai mund të zbulonte se çfarë ishte ajo gjë thing

... Një natë vjeshte, pesë vjet më parë, ata kishin ecur poshtë rrugë kur gjethet po binin, dhe ata erdhën në një vend ku nuk kishte pemë dhe trotuari ishte i bardhë nga drita e hënës. Ata ndaloi këtu dhe u kthye drejt njëri-tjetrit. Tani ishte një natë e freskët me atë eksitim misterioz në të, i cili vjen në dy ndryshime i vitit. Dritat e qeta në shtëpi po

gumëzhinin në errësirë dhe kishte një trazirë dhe zhurmë midis yjeve. Jashtë cepi i syrit të tij Gatsby pa që bllloqet e trotuareve me te vertete formoi një shkallë dhe u ngjit në një vend të fshehtë mbi pemët - ai mund të ngjitet në të, nëse ai ngjitet vetëm, dhe një herë atje ai mund të thithë në pap i jetës, gllënjka qumështin e pakrahasueshëm të mrekullisë.

Zemra e tij rrihte më shpejt ndërsa fytyra e bardhë e Daisy erdhi në fytyrën e tij. Ai e dinte se kur ai e puthi këtë vajzë, dhe u martua përgjithmonë e tij e patjetërsueshme vizione në frymën e saj të prishshme, mendja e tij nuk do të lëkundet më kurrë si mendja e Zotit. Kështu që ai priti, duke dëgjuar për një moment më shumë tuning-pirun që ishte goditur mbi një yll. Pastaj e puthi. Në prekja e buzëve të tij ajo lulëzoi për të si një lule dhe mishërimi ishte i plotë.

Nëpër të gjitha ai tha, madje edhe përmes sentimentalitetit të tij të tmerrshëm, unë isha kujtoi diçka - një ritëm të pakapshëm, një fragment fjalësh të humbura, që kisha dëgjuar diku shumë kohë më parë. Për një moment një frazë u përpoqa të merrte formë në gojën time dhe buzët e mia u ndanë si një njeri memece, sikur kishte më shumë luftë mbi ta sesa një tufë befasuese ajri Por ata nuk bënë asnjë tingull dhe ajo që pothuajse kisha mbajtur mend ishte i pakomunikueshëm përgjithmonë.

VII

Ishte kur kurioziteti për Gatsby ishte në kulmin e tij që dritat në shtëpinë e tij nuk arriti të shkonte një natë të shtune - dhe, aq erësirë sa kishte filluar, karriera e tij pasi Trimalchio kishte mbaruar. Vetëm gradualisht e bëra bëhen të vetëdijshëm se automobilat që u kthyen në pritje në të tijat makina qëndroi vetëm për një minutë dhe më pas u largua me mendjemadhësi. Po mendoni nëse do të ishte i sëmurë, unë shkova për të mësuar - një butler i panjohur me një fytyra e egër më shikoi me dyshim nga dera.

“A është i sëmurë zoti Gatsby?”

“Jo”. Pas një pauzë ai shtoi “zotëri” në një mënyrë dilatuese, mëri.

“Unë nuk e kisha parë atë përreth, dhe më tepër u shqetësova.

Thua ji z. Carraway erdhi. ”

“Kush?” ai kërkoi vrazhdësi.

“Carraway”.

“Rrathë. Në rregull, do t'i them “.

Papritmas ai përplasi derën.

Finlandezi im më informoi se Gatsby kishte pushuar çdo shërbëtor të tij shtëpia një javë më parë dhe i zëvendësoi me gjysmë duzinë të

tjerë, të cilët kurrë shkoi në fshatin West Egg për t'u korruptuar nga tregtarët, por u dha urdhër furnizime të moderuara përmes telefonit. Djali i ushqimeve raportoi se kuzhina dukej si një derr dhe mendimi i përgjithshëm në fshati ishte se njerëzit e rinj nuk ishin fare shërbëtorë.

Ditën tjetër Gatsby më thirri në telefon.

“Do të largoheni?” Unë pyeta.

“Jo, sport i vjetër”.

“Dëgjoj se keni pushuar nga puna të gjithë shërbëtorët tuaj.”

“Unë doja dikë që nuk do të thashethemet. Daisy vjen mjaft mirë shpesh — pasdite”.

Kështu që tërë karvanët kishin rënë si një shtëpi me letra në mosmiratimi në sytë e saj.

“Ata janë disa njerëz për të cilët Wolfshiem dëshironte të bënte diçka. Ata janë të gjithë vëllezër e motra. Ata dikur drejtonin një hotel të vogël.”

“I shoh.”

Ai po thërriste me kërkesën e Daisy - a do të vija të drekoja tek ajo shtëpi njeri? Mis Baker do të ishte atje. Gjysmë ore më vonë Daisy vetë telefonoi dhe u duk e lehtësuar kur zbuloi se isha duke ardhur Diçka ishte në rregull. E megjithatë nuk mund ta besoja se do ta besonin zgjidhni këtë rast për një skenë - veçanërisht për atë pikëlluese skenë që Gatsby kishte përshkruar në kopsht.

Ditën tjetër ishte broiling, pothuajse e fundit, sigurisht më e ngrohta, e verës Ndërsa treni im doli nga tuneli në dritën e diellit, vetëm bilbilat e nxehtë të Kompanisë Kombëtare të Biskotave thyen zierjen hesht në mesditë. Sediljet prej kashte të makinës vërtiteshin në skaj të djegje; gruaja pranë meje djersite me delikatesë për ca kohë këmishën e saj të bardhë, dhe më pas, ndërsa gazeta i binte nën të gishtat, lëshuan dëshpërimisht në nxehtësi të thellë me një britmë të shkretë. Ajo libri xhepi i përplasur në dyshe.

“Oh, moj!” ajo gulçoi.

E mora me një kthesë të lodhur dhe ia ktheva asaj, duke e mbajtur në gjatësinë e krahut dhe nga maja ekstreme e qosheve për të treguar atë Unë nuk kisha asnjë model mbi të - por të gjithë afër, përfshirë gruan, dyshuar për mua të njëjtën gjë.

“E nxehtë!” - tha dirigjenti në fytyrat e njohura. “Disa mot! ... Nxehtë! ... Nxehtë! ... Nxehtë! ... A është mjaft e nxehtë për ju? A është e nxehtë? Eshte ... ?”

Bileta ime e udhëtimit u kthye tek unë me një njollë të errët nga dora e tij. Se kushdo duhet të kujdeset për këtë nxehtësi, buzët e të cilit skuqen, koka e të cilit e bënte të lagur xhepin e pizhamit mbi zemrën

e tij!

... Nëpër korridorin e shtëpisë së Buchanans fryu një erë e dobët, duke mbartur tingulli i ziles së telefonit i doli Gatsby dhe mua ndërsa prisnim dera.

“Trupi i zotit?” gjëmoi butlerja në grykë. “Une jam më vjen keq, zonjë, por ne nuk mund ta japim atë - është shumë nxehtë për ta prekur këtë mesditë! ”

Ajo që ai në të vërtetë tha ishte: “Po... Po ... Unë do të shoh.”

Ai vendosi marrësin dhe erdhi drejt nesh, duke ndriçuar pak, për të merrni kapelet tona të ngurta prej kashte.

“Zonja ju pret në sallon!” ai bërtiti, duke treguar pa nevojë drejtimi. Në këtë nxehtësi çdo gjest shtesë ishte një fyerje ndaj dyqan i përbashkët i jetës.

Dhoma, e mbuluar me hije, ishte e errët dhe e freskët. Daisy dhe Jordan u shtri në një shtrat të madh, si idhuj argjendi që rëndonin fustanet e tyre të bardhë kundër fladit të kënduar të fansave.

“Ne nuk mund të lëvizim”, thanë ata së bashku.

Gishtat e Jordanit, të bardhë pluhur mbi cirkun e tyre, pushuan për një moment në timen.

“Dhe Z. Thomas Buchanan, atlet?” Unë pyeta.

Njëkohësisht dëgjova zërin e tij, të vrazhdë, të mbytur, të ashpër, në sallë telefonit.

Gatsby qëndroi në qendër të tapetit të kuqërremtë dhe vështroi rreth e rrotull sy të magjepsur. Daisy e shikoi atë dhe qeshi, e ëmbël, emocionuese qesh; një shpërthim i vogël pluhuri u ngrit nga gjiri i saj në ajër.

“Thashethemet janë”, pëshpëriti Jordan, “se ajo është vajza e Tomit telefonike ”.

Ne heshtim. Zëri në sallë u ngrit me bezdi: «Shumë mirë, atëherë, unë nuk do t’ju shes makinën fare ... Unë nuk kam asnjë detyrim për ju fare ... dhe sa për shqetësimin tuaj në lidhje me të në kohën e drekës, unë nuk do të qëndrojë aspak kjo! ”

“Mbajtur marrësin,” tha Daisy në mënyrë cinike.

“Jo, ai nuk është”, e sigurova atë. “Shtë një marrëveshje me mirëbesim. I ndodh di për të. ”

Tom hapi derën, bllokoi hapësirën e saj për një moment me të tijën trup i trashë, dhe nxitoi në dhomë.

“Zoti. Gatsby! ” Ai shtriu dorën e tij të gjerë dhe të rrafshët me të fshehur mirë nuk më pëlqen “Unë jam i lumtur që të shoh ty, zotëri... Nick...”

“Na bëj një pije të ftohtë”, bërtiti Daisy.

Ndërsa ai u largua nga dhoma përsëri, ajo u ngrit dhe shkoi te Gatsby dhe e tërhoqi fytyrën poshtë, duke e puthur në gojë.

“Ti e di që të dua”, murmuriti ajo.

“Ju harroni se është një zonjë e pranishme”, tha Jordan.

Daisy pa përreth me dyshim.

“Edhe ti e puth Nikun.”

“Çfarë vajze e ulët, vulgare!”

“Nuk më intereson!” - thirri Daisy dhe filloi të bllokohej në oxhakun me tulla. Pastaj asaj iu kujtua nxehtësia dhe u ul me faj në shtrat vetëm ndërsa një infermiere e sapo pastruar duke udhëhequr një vajzë të vogël hyri në dhomë.

“Bles-sed para-kureshtare”, ajo mashtroi, duke zgjatur krahët. “Ejani tek tuajat nëna e vet që të do. ”

Fëmija, i hequr dorë nga infermierja, nxitoi nëpër dhomë dhe rrënosur me ndrojtje në veshjen e nënës së saj.

“Bles-sed para-cious! A mori nëna pluhur në të verdhën tuaj të vjetër flokët? Çohu tani dhe thuaj — Si të bëjmë. ”

Gatsby dhe unë nga ana tjetër u përkulëm dhe morëm dorën e vogël ngurruese. Më pas ai vazhdoi ta shikonte fëmijën me habi. Nuk mendoj se ai kishte besuar ndonjëherë vërtet në ekzistencën e saj më parë.

“Jam veshur para drekës”, tha fëmija duke u kthyer me padurim Daisy

“Kjo sepse nëna juaj dëshironte t’ju tregonte.” Fytyra e saj u përkul në rrudhën e vetme të qafës së vogël të bardhë. “Ju ëndërroni, ju. Ti ëndërr e vogël absolute. ”

“Po”, pranoi fëmija me qetësi. “Teto Jordan ka veshur një fustan të bardhë gjithashtu ”

“Si i pëlqeni miqtë e nënës?” Daisy e ktheu atë në mënyrë që ajo u përball me Gatsby. “A mendoni se janë të bukur?”

“Ku është babi?”

“Ajo nuk duket si babai i saj,” shpjegoi Daisy. “Ajo duket si une Ajo ka flokët dhe formën e fytyrës time. ”

Daisy u ul përsëri në divan. Infermierja bëri një hap përpara dhe u mbajt nga dora e saj.

“Eja, Pammy.”

“Mirupafshim, zemër!”

Me një vështrim prapa të ngurruar, fëmija i mirë-disiplinuar u mbajt dora e infermierit të saj dhe u nxor nga dera, ashtu si Tom u kthye, paraprirë katër xhick rickeys që klikonin plot me akull.

Gatsby mori pije.

“Ata sigurisht duken bukur”, tha ai, me tension të dukshëm.

Kemi pirë në dallëndyshet e gjata dhe të pangopura.

“Kam lexuar diku që dielli nxehtet çdo vit”, tha Tom në mënyrë gjeniale. “Duket se shumë shpejt toka do të bjerë në të dielli - ose prisni një minutë - është krejt e kundërta - dielli po merr më ftohtë çdo vit.

“Ejani jashtë”, i sugjeroi ai Gatsby, “do të doja që ju të hidhni një sy në vend. ”

Unë shkova me ta në verandë. Në Tingullin e gjelbër, i ndenjur brenda nxehtësisë, një vela e vogël u zvarrit ngadalë drejt detit më të freskët. Sytë e Gatsby e ndoqën menjëherë; ai ngriti dorën dhe tregoi përtej gjirit.

“Unë jam përballë jush”.

“Kështu që ju jeni.”

Sytë tanë u ngritën mbi shtretërit e trëndafilave dhe lëndinën e nxehtë dhe barërat e këqija refuzoni ditët e qenve në bregdet. Ngadalë krahët e bardhë të varkës lëvizin kundër kufirit të ftohtë blu të qiellit. Përpara shtrihej fiston oqeani dhe ishujt e shumtë të bekuar.

“Ka sport për ty”, tha Tomi duke tundur me kokë. “Do të doja të isha atje me të për rreth një orë. ”

Kishim drekë në dhomën e ngrënies, u errësuam shumë nga nxehtësia dhe piu gëzimin nervor me ale të ftohtë.

“Çfarë do të bëjmë me veten këtë pasdite?” bërtiti Daisy, “dhe një ditë pas kësaj, dhe tridhjetë vitet e ardhshme? ”

“Mos u bëj i sëmurë”, tha Jordan. “Jeta fillon nga e para kur është bëhet i freskët në vjeshtë. ”

“Por është kaq e nxehtë”, këmbënguli Daisy, në prag të lotëve, “dhe gjithçka është kaq e hutuar. Le të shkojmë të gjithë në qytet! ”

Zëri i saj luftonte përmes nxehtësisë, duke e rrahur atë, duke u formuar pakuptimësia e saj në forma.

“Kam dëgjuar të bëj një garazh nga një stallë”, po i thoshte Tomi Gatsby, “por unë jam njeriu i parë që kam bërë një stallë nga një garazh”.

“Kush dëshiron të shkojë në qytet?” - kërkoi Daisy me këmbëngulje. Sytë e Gatsby notoi drejt saj. “Ah”, bërtiti ajo, “ti dukesh kaq bukur”.

Sytë e tyre u takuan dhe ata vështruan së bashku në njëri-tjetrin, vetëm brenda hapësirë. Me një përpjekje ajo vështroi poshtë në tryezë.

“Ju gjithmonë dukeni shumë bukur”, përsëriti ajo.

Ajo i kishte thënë se e donte dhe Tom Buchanan e pa. Ai ishte i habitur. Goja e tij u hap pak, dhe ai shikoi Gatsby, dhe pastaj përsëri te Daisy sikur ta kishte njohur atë si dikë që e njihte shumë kohë më parë.

“Ju ngjan me reklamën e burrit”, vazhdoi ajo pafajësisht. “Ju e dini reklamën e burrit -”

“Në rregull,” theu Tom shpejt, “Unë jam krejtësisht i gatshëm të shkoj qytet Eja — ne të gjithë do të shkojmë në qytet. ”

Ai u ngrit, me sytë ende të ndezur midis Gatsby dhe gruas së tij. Asnje lëvizur

“Eja!” Temperamenti i tij u plas pak. “Çfarë është çështja, sidoqoftë? Nëse do të shkojmë në qytet, le të fillojmë. ”

Dora e tij, duke u dridhur nga përpjekja e tij për vetëkontroll, i mërzi buzët e fundit e gotës së tij me ale. Zëri i Daisy na çoi në këmbë dhe doli në makinë flakëruese zhavorr.

“A do të shkojmë thjesht?” ajo kundërshtoi. “Si kjo? A nuk po shkojmë të lejosh dikë të pijë cigare më parë? ”

“Të gjithë pinë duhan gjatë drekës.”

“Oh, le të argëtohem”, iu lut ajo. “Tooshtë shumë e nxehtë për t’u shqetësuar”.

Ai nuk u përgjigj.

“Bëni në mënyrën tuaj”, tha ajo. “Eja, Jordan”.

Ata u ngjitën lart për t’u bërë gati ndërsa ne tre burrat qëndronim atje duke shkukur guralecët e nxehtë me këmbët tona. Një kurbë argjendi e hënës endej në qiellin perëndimor. Gatsby filloi të flasë, ndryshoi mendjen e tij, por jo para se Tom të rrotullohej dhe të përballej me të prishëm.

“A i keni stallat tuaja këtu?” - pyeti Gatsby me një përpjekje.

“Rreth një e katërta e miljes poshtë rrugës.”

“Oh”

Një pauzë.

“Unë nuk e shoh idenë për të shkuar në qytet”, shpërtheu Tom egërsisht. “Gratë i marrin këto nocione në kokën e tyre -”

“A do të marrim diçka për të pirë?” thirri Daisy nga një dritare e sipërme.

“Do të marr ca uiski”, u përgjigj Tomi. Ai hyri brenda.

Gatsby u kthye drejt meje me ngurtësi:

“Nuk mund të them asgjë në shtëpinë e tij, sport i vjetër”.

“Ajo ka një zë indirekte”, vërejta unë. “Fullshtë plot -” Unë hezitoi.

“Zëri i saj është plot me para”, tha ai papritmas.

Kjo ishte ajo. Unë kurrë nuk do ta kisha kuptuar më parë. Ishte plot para - kjo ishte hijeshia e pashtershme që ngrihej e binte në të, zhurma e ajo, kënga e cembaleve për të... Lartë në një pallat të bardhë të mbretit vajza, vajza e arte

Tom doli nga shtëpia duke mbështjellë një shishe kuarti në një peshqir, e ndoqi nga Daisy dhe Jordan të veshur me kapele të vogla të ngushta prej pëlhure metalike dhe mbanin pelerina të lehta mbi krahët e tyre.

“A do të shkojmë të gjithë me makinën time?” sugjeroi Gatsby. Ai ndjeu nxehtësinë, jeshilen lëkure e sediljes. “Duhet ta kisha lënë në hije.”

“A është ndërrim standard?” kërkoi Tomi.

“Po.”

“Epo, ju merrni kupën time dhe më lini të drejtoj makinën tuaj për në qytet.”

Sugjerimi ishte i papëlqyeshëm për Gatsby.

“Unë nuk mendoj se ka shumë gaz”, kundërshtoi ai.

“Shumë gaz”, tha Tomi me bujë. Ai vështroi matësin. “Dhe nëse mbaron mund të ndalem në një farmaci. Ju mund të blini gjithçka në një farmaci në ditët e sotme. ”

Një pauzë e ndoqi këtë vërejtje pa kuptim. Daisy shikoi Tomin vrenjtur, dhe një shprehje e papërcaktueshme, menjëherë padyshim e panjohur dhe paksa të njohur, sikur ta kisha dëgjuar vetëm atë të përshkruar në fjalët, kaluan mbi fytyrën e Gatsby.

“Eja, Daisy” tha Tomi, duke e shtypur me dorën e tij drejt Gatsby makina “Unë do të të marr në këtë kamion cirku”.

Ai hapi derën, por ajo u zhvendos nga rrethi i krahut të tij.

“Ju merrni Nick dhe Jordan. Ne do t’ju ndjekim në kupë. ”

Ajo eci afër Gatsby, duke prekur pallton e tij me dorë. Jordania dhe Tom dhe unë u futëm në sediljen e përparme të makinës së Gatsby, Tom shtyu ingranazhe të panjohura paraprakisht dhe ne qëlluan në shtypës nxehtësia, duke i lënë ata larg syve prapa.

“A e patë atë?” kërkoi Tomi.

“Shihni çfarë?”

Ai më shikoi fort, duke kuptuar që unë dhe Jordan duhet ta kemi njohur gjatë gjithë kohës.

“Ju mendoni se unë jam shumë memece, apo jo?” ai sugjeroi. “Ndoshta unë jam, por unë kam një - gati një pamje të dytë, ndonjëherë, që më tregon se çfarë të bëj bëj Ndoshta nuk e besoni këtë, por shkenca - ”

Ai bëri një pauzë. Kontingjenca e menjëhershme e kapërceu, e tërhoqi prapa nga buza e humnerës teorike.

“Unë kam bërë një hetim të vogël të këtij shoku”, vazhdoi ai. “Unë mund të kisha shkuar më thellë nëse do ta dija - ”

“A do të thuash që ke qenë në një medium?” pyeti Jordan me humor.

“Çfarë?” I hutuar, ai na shikoi ndërsa ne qeshnim. “Një medium?”

“Rreth Gatsby.”

“Rreth Gatsby! Jo, nuk e kam bërë. Unë thashë se do të bëja një të vogël hetimi i së kaluarës së tij. ”

“Dhe ti e gjete që ai ishte një njeri i Oksfordit”, tha Jordan me ndihmë.

“Një burrë nga Oksfordi!” Ai ishte i pabesueshëm. “Si drej ai është! Ai mban një rozë padi ”.

“Sidoqoftë ai është një njeri i Oksfordit.”

“Oksford, Nju Meksiko,” gërhi Tomi me përçmim, “ose diçka e ngjashme atë ”.

“Dëgjo, Tom. Nëse jeni kaq snob, pse e ftuat për drekë? ” kërkoi Jordan kryq.

“Daisy e ftoi atë; ajo e njihte atë para se të martoheshim - Zoti e di ku! ”

Ne të gjithë ishim të irrituar tani me alein që po venitej, dhe të vetëdijshëm për këtë ne voziti për pak kohë në heshtje. Pastaj ndërsa doktor T. J. Eckleburg u zbeh sytë erdhën në sy poshtë rrugës, unë kujtova kujdesin e Gatsby rreth benzinës.

“Ne kemi mjaft për të na çuar në qytet”, tha Tom.

“Por këtu është një garazh”, kundërshtoi Jordan. “Nuk dua ngecni në këtë nxehtësi pjekjeje. ”

Tom hodhi të dy frenat me padurim dhe ne rrëshqitëm në një pluhur të papritur ndaloni nën shenjën e Wilson. Pas një çasti pronari doli nga brendësia e institucionit të tij dhe vështroi me sy të zbrazët makinën.

“Le të kemi pak gaz!” - thirri Tom afërsisht. “Çfarë mendoni se ne ndaloj për të admiruar pamjen? ”

“Unë jam i sëmurë”, tha Wilson pa lëvizur. “Kam qenë i sëmurë gjithë ditën.”

“Per Cfarë bëhet fjalë?”

“Të gjithë jam rrëzuar”.

“Epo, a duhet ta ndihmoj veten?” Tom kërkoi. “Ju tingëlloni mjaft mirë telefoni.”

Me një përpjekje Wilson la hijen dhe mbështetjen e derës dhe, duke marrë frymë fort, hiqi kapakun e rezervuarit. Në dritën e diellit e tij fytyra ishte jeshile.

“Nuk kam dashur të ndërpres drekën tuaj”, tha ai. “Por më duhen para goxha keq, dhe po pyesja veten se çfarë do të bësh me të tutë makinë e vjetër.”

“Si ju pëlqen kjo?” pyeti Tomi. “Unë e bleva atë javën e kaluar.”

“Yellowshtë një e verdhë e bukur”, tha Wilson, ndërsa u tendos në dorezë.

“Ju pëlqen ta blini?”

“Shans i madh”, Wilson buzëqeshi dobët. “Jo, por mund të fitoj para ne tjetren.”

“Për çfarë doni para, papritmas?”

“Unë kam qenë këtu shumë gjatë. Dua të largohem. Unë dhe gruaja ime duam të shkojmë Perëndimi ”.

“Gruaja juaj e bën”, bërtiti Tomi, i befasuar.

“Ajo ka folur për këtë për dhjetë vjet”. Ai pushoi për një moment kundër pompës, duke i errësuar sytë. “Dhe tani ajo do të shkojë nëse ajo dëshiron apo jo. Unë do ta largoj atë. ”

Kupa ndezi prej nesh me një stuhi pluhuri dhe një flakë të a duke tundur dorën.

“Çfarë të kam borxh?” kërkoi ashpër Tomi.

“Sapo u zgjova me diçka qesharake dy ditë e fundit,” vërejti Wilson. “Kjo është arsyeja pse unë dua të largohem. Prandaj jam shqetësuar ju për makinën. ”

“Çfarë të kam borxh?”

“Njëzet dollar”.

Nxehtësia e pamëshirshme e rrahjes po fillonte të më hutonte dhe unë kisha një moment i keq atje para se të kuptoja se deri më tani dyshimet e tij nuk kishin ndezur në Tom. Ai kishte zbuluar që Myrtle kishte një lloj jete përveç tij në një botë tjetër, dhe tronditja e kishte bërë atë fizikisht i semure Vështrova atë dhe pastaj Tomin, i cili kishte bërë një paralele zbulim më pak se një orë më parë - dhe më shkoi mendja se atje nuk kishte asnjë ndryshim midis burrave, në inteligjencë ose racë, aq të thellë sa ndryshimi midis të sëmurit dhe pusit. Wilson ishte aq i sëmure sa që ai dukej fajtor, fajtor i pafalshëm - sikur sapo ishte varfëruar vajzë me fëmijë.

“Unë do të të lejoj të kesh atë makinë”, tha Tom. “Do ta dërgoj nesër pasdite. ”

Ai lokalitet ishte gjithnjë i paqartë, madje edhe në një dritë të fortë të pasdites, dhe tani ktheva kokën sikur të isha paralajmëruar diçka prapa. Mbi grumbujt e hirit sytë gjigantë të Doktor T. J. Eckleburg mbajti vigjilencën e tyre, por unë e kuptova, pas një çasti, se sytë e tjerë kishin të bënë me ne me intensitet të veçantë nga më pak se njëzet metra larg.

Në njërin nga dritaret mbi garazh perdet ishin zhvendosur mënjanë pak, dhe Myrtle Wilson po vështronte poshtë në makinë. Kështu që

e entuziazmuar ishte ajo se nuk kishte ndërgjegje për t'u vëzhguar, dhe një emocion pas tjetrit i futet në fytyrë si objektet në një ngadalë zhvillohet fotografia. Shprehja e saj ishte kurioze e njohur - ajo ishte një shprehje që e kisha parë shpesh në fytyrat e grave, por në Myrtle Fytyra e Wilsonit më dukej e paqëllimtë dhe e pashpjegueshme derisa e kuptova se sytë e saj, të gjerë nga terrori xheloz, nuk ishin të fiksuar në Tom, por në Jordan Baker, të cilin ajo e mori për grua.

Nuk ka konfuzion si konfuzioni i një mendjeje të thjeshtë, dhe ashtu si ne e largoi Tomin duke ndjerë fshikullimet e nxehta të panikut. Gruaja e tij dhe e tij zonja, deri para një ore e sigurt dhe e paprekshme, po rrëshqiste me shpejtësi nga kontrolli i tij. Instinkti e bëri atë të shkelte në përshpejtues me qëllim të dyfishtë të parakalimit të Daisy dhe largimit Wilson prapa, dhe ne u nisëm me shpejtësi drejt Astoria në pesëdhjetë milje larg orë, derisa, midis brezave merimangë të të ngriturve, kemi hyrë pamja e kupës së lehtë blu.

“Ata filma të mëdhenj përreth Fiftieth Street janë interesantë,” sugjeroi Jordania “Unë e dua Nju Jorkun pasditeve të verës kur të gjithë janë larg. Ka diçka shumë sensuale në të - e pjekur, sikur të gjitha llojet frutat qesharake do të binin në duart tuaja. ”

Fjala “sensuale” pati efektin e shqetësimit të mëtejshëm të Tomit, por përpara se ai të shpikte një protestë, kupëza u ndal dhe Daisy na sinjalizoi që të hartonim krahës.

“Ku po shkojme?” ajo qau.

“Po në lidhje me filmat?”

“Sostë shumë nxehtë”, u ankua ajo. “Shko ti. Ne do të hipim përreth dhe do t’ju takojmë pas. ” Me një përpjekje zgjuarsia e saj u ngrit dobët. “Ne do t’ju takojmë në disa qoshe Unë do të jem njeriu që pi dy cigare ”.

“Ne nuk mund të debatojmë për këtë këtu”, tha Tomi me padurim, ndërsa një kamion dha nga një bilbil mallkimi pas nesh. “Ju më ndiqni në anën jugore të Parku Qendror, përpara Plazës. ”

Disa herë ai ktheu kokën dhe ktheu shikimin për makinën e tyre, dhe nëse trafiku i vonoi ata ai ngadalësoi derisa ata dolën në sy. Une mendoj se kishte frikë se mos shigjetonin në një rrugë anësore dhe jashtë tij jetë përgjithmonë.

Por ata nuk e bënë. Dhe të gjithë morëm hapin më pak të shpjegueshëm për t'u angazhuar salloni i një suite në Hotel Plaza.

Argumenti i zgjatur dhe i trazuar që përfundoi duke na futur ajo dhomë më shpëton, megjithëse kam një kujtesë të mprehtë fizike që, në gjatë kësaj, të brendshmet e mia vazhdonin të ngjiteshin si një gjarpër i lagur përreth këmbët e mia dhe rruazat me ndërprerje të djersës më kaluan të ftohta. Nocioni filloi me sugjerimin e Daisy që të punësojmë pesë banjo dhe të marrë banjot e ftohta, dhe pastaj mori formë më të prekshme si “Një vend për të pasur një tyl me mentë.” Secili prej nesh e tha pa pushim se ajo ishte një “ide e çmendur” - të gjithë biseduam menjëherë me një nëpunës të hutuar dhe menduar, ose pretenduar të mendojnë, se ne ishim shumë qesharak

Dhoma ishte e madhe dhe mbyttëse, dhe, megjithëse tashmë ishte katër ora, hapja e dritareve pranoi vetëm një furtunë të nxehtë nga Parku. Daisy shkoi te pasqyra dhe qëndroi me shpinë te ne, rregullimin e flokëve të saj.

“Shtë një suitë e fryrë”, pëshpëriti Jordan me respekt dhe të gjithë qeshi

“Hap një dritare tjetër”, urdhëroi Daisy, pa u kthyer.

“Nuk ka më shumë”

“Epo, do të kishim më mirë telefon për një sëpatë -”

“Gjëja për të bërë është të harrosh nxehtësinë”, tha Tom me padurim.

“Ju e bëni atë dhjetë herë më keq duke e mashtuar atë”.

Ai hapi shishen me uiski nga peshqiri dhe e vuri në tryezë

“Pse të mos e lini atë vetëm, sport i vjetër?” - vërejti Gatsby. “Ti je i vetmi që donte të vinte në qytet. ”

Ishte një moment heshtje. Libri telefonik rrëshqiti nga i vetmi gozhdë dhe u spërkat në dysHEME, me ç’rast Jordan pëshpëriti: “Falje mua ”- por kësaj here askush nuk qeshi.

“Unë do ta marr”, ofrova.

“Unë kam marrë atë.” Gatsby shqyrtoi vargun e ndarë, murmuriti “Hum!” në një mënyrë e interesuar dhe e hodhi librin në një karrige.

“Kjo është një shprehje e juaja e shkëlqyer, apo jo?” - tha Tomi prerë.

“Cfare eshte?”

“E gjithë kjo biznes sport i vjetër ? Ku e keni marrë atë? ”

“Tani shiko këtu, Tom,” tha Daisy, duke u kthyer nga pasqyra, “nëse ju do të bëni vërejtje personale Unë nuk do të qëndroj asnjë minutë këtu. Thirrni dhe porositni pak akull për julepin e mentës. ”

Ndërsa Tom mori marrësin, nxehtësia e kompresuar shpërtheu në tingull dhe ne po dëgjonim akordet e rëndësishme të Mendelssohn Marsi i Dasmës nga salla më poshtë.

“Imagjinoni të martoheni me dikë në këtë nxehtësi!” - thirri Jordan në mënyrë të padrejtë.

“Ende - unë isha martuar në mes të qershorit,” kujtoi Daisy. “Louisville në qershor! Dikush i ra të fikët. Kujt i ra të fikët, Tom? ”

“Biloxi”, u përgjigj ai menjëherë.

“Një burrë me emrin Biloxi. ‘Bllokon’ Biloxi, dhe ai bëri kuti — kjo është një fakt - dhe ai ishte nga Biloxi, Tenesi. ”

“Ata e bartën atë në shtëpinë time,” shtoi Jordan, “sepse ne jetonim vetëm dy dyer nga kisha. Dhe ai qëndroi tre javë, derisa babi i tha se duhej të dilte jashtë. Një ditë pasi ai u largua, babi vdiq. ” Pas një moment shtoi ajo. “Nuk kishte asnjë lidhje”.

“Dikur e njihja një Bill Biloxi nga Memfisi,” vërejta.

“Ky ishte kushëriri i tij. Unë e dija gjithë historinë e tij familjare para tij u largua Ai më dha një shtresë alumini që e përdor sot ”.

Muzika kishte vdekur ndërsa filloi ceremonia dhe tani ishte një gëzim i gjatë fluturoi në në dritare, e ndjekur nga thirrje të përherëshme të “Po-ea-ea!” dhe më në fund nga një shpërthim xhazi ndërsa vallëzimi filloi.

“Ne jemi duke u plakur,” tha Daisy. “Po të ishim të rinj do të ngriheshim dhe vallëzimi. ”

“Mos harroni Biloxi,” e paralajmëroi Jordan. “Ku do ta njihje, Tom?”

“Biloxi?” Ai u përqendrua me një përpjekje. “Unë nuk e njihja atë. Ai ishte një mik i Daisy’s. ”

“Ai nuk ishte,” mohoi ajo. “Nuk e kisha parë kurrë më parë. Ai zbriti brenda makinën private ”.

“Epo, ai tha se ju njihje. Ai tha se ishte rritur në Louisville. Si nje Zogu e solli përreth në minutën e fundit dhe e pyeti nëse kishim vend për atë.”

Jordan buzëqeshi.

“Ai ndoshta po përplaste rrugën për në shtëpi. Ai më tha se ishte president i klasa juaj në Yale. ”

Unë dhe Tom shikuam njëri-tjetrin bosh.

“Biloxi?”

“Vendi i parë, ne nuk kishim ndonjë president -”

Këmba e Gatsby mundi një tatuazh të shkurtër dhe të shqetësuar dhe Tom e shikoi atë papritmas.

“Nga rruga, Z. Gatsby, unë e kuptoj që ju jeni një njeri i Oksfordit.”

“Jo tamam.”

“Oh, po, e kuptoj që shkove në Oksford.”

“Po - shkova atje.”

Një pauzë. Pastaj zëri i Tomit, i pabesueshëm dhe fytes:

“Ju duhet të keni shkuar atje për kohën kur Biloxi shkoi në New Haven.”

Një pauzë tjetër. Një kamerier trokiti dhe hyri brenda me nenexhik të grimcuar dhe akull por heshtja ishte e prishur nga “faleminderit” i tij dhe mbyllja e butë të derës. Ky detaj i jashtëzakonshëm do të sqarohej më në fund.

“Unë ju thashë se shkova atje”, tha Gatsby.

“Të kam dëgjuar, por do të doja të dija kur.”

“Ishte nëntëmbëdhjetë e nëntëmbëdhjetë, unë qëndrova vetëm pesë muaj. Kjo është arsyeja pse unë nuk mund ta quaj veten me të vërtetë një njeri i Oksfordit. ”

Tom hodhi një vështrim rreth e rrotull për të parë nëse e pasqyruam mosbesimin e tij. Por ne ishim të gjithë duke parë Gatsby.

“Ishte një mundësi që ata u dhanë disa oficerëve pas armëpushim, ” vazhdoi ai. “Ne mund të shkonim në ndonjë nga universitetet në Anglia apo Franca. ”

Doja të ngrihesha dhe ta godisja në shpinë. Unë kisha një nga ato ripërtëritjet e besimit të plotë tek ai që i kisha provuar më parë.

Daisy u ngrit, duke buzëqeshur dobët, dhe shkoi te tavolina.

“Hapni uiski, Tom,” urdhëroi ajo, “dhe unë do të të bëj një tyl me mentë. Atëherë nuk do të dukeni aq budalla për veten tuaj ... Shikoni nenexhikun! ”

“Prisni një minutë,” këputi Tom, “Unë dua të pyes edhe një z. Gatsby pyetje. ”

“Vazhdoni”, tha Gatsby me edukatë.

“Çfarë lloj rreshti po përpiqesh të bësh gjithsesi në shtëpinë time?”

Më në fund ata ishin në shesh dhe Gatsby ishte i kënaqur.

“Ai nuk po shkakton një grindje”, Daisy dukej e dëshpëruar nga njëra te tjetra të tjera “Ju po shkaktoni një grindje. Ju lutemi kini pak vetëkontroll ”.

“Vetëkontroll!” - përsëriti Tomi me mosbesim. “Supozoj se më të fundit gjëja është të rri duarkryq dhe ta lëmë z. Askush nga Askund të mos bëjë dashuri me ty gruaja Epo, nëse kjo është ideja, ju mund të më vlerësoni out Në ditët e sotme njerëz filloni duke sharë jetën familjare dhe institucionet familjare dhe tjetra ata do të hedhin gjithçka në bord dhe do të bëjnë martesë mes tyre e zeze dhe e bardhe.”

I skuqur nga grykësia e tij e pasionuar, ai e pa veten duke qëndruar vetëm në barrierën e fundit të civilizimit.

“Ne jemi të gjithë të bardhë këtu”, murmuriti Jordan.

“E di që nuk jam shumë e njohur. Nuk jap festa të mëdha. supozoj ju keni për ta bërë shtëpinë tuaj në një derr në mënyrë që të keni ndonjë miq - në botën moderne. ”

I zemëruar sa isha, siç ishim të gjithë, u tundova të qesh sa herë që ai hapi gojën. Kalimi nga liria në prig ishte i tillë i plotë

“Kam diçka për të të thënë, sport i vjetër -” filloi Gatsby. Por Daisy me mend në qëllimin e tij.

“Ju lutem mos!” ajo e ndërpreu pafuqishëm. “Të lutem le të shkojmë të gjithë shtëpia Pse nuk shkojmë të gjithë në shtëpi? ”

“Kjo është një ide e mirë”, u ngrita. “Eja, Tom. Askush nuk dëshiron të pijë. ”

“Unë dua të di se çfarë ka për të më thënë Z. Gatsby.”

“Gruaja juaj nuk ju do”, tha Gatsby. “Ajo nuk të ka dashur kurrë. Ajo me do.”

“Ju duhet të jeni të çmendur!” - thirri Tom automatikisht.

Gatsby u ngrit në këmbë, i gjallë nga eksitimi.

“Ajo nuk të ka dashur kurrë, a po dëgjon?” qau ai. “Ajo vetëm u martua me ty sepse unë isha i varfër dhe ajo ishte lodhur duke më pritur. Ishte një Gabim i tmerrshëm, por në zemrën e saj ajo kurrë nuk donte askënd përveç meje! ”

Në këtë pikë, Jordan dhe unë u përpoqëm të shkonim, por Tom dhe Gatsby këmbëngulën me qëndrueshmëri konkurruese që ne të qëndrojmë - sikur të mos e kishin asnjëri prej tyre çdo gjë për të fshehur dhe do të ishte një privilegj për të marrë pjesë me zë të ulët të emocioneve të tyre.

“Ulu, Daisy”, zëri i Tomit u përplas pa sukses për atë atëror shënim. “Çfarë po ndodh? Unë dua të dëgjoj gjithçka për të. ”

“Unë të thashë se çfarë po ndodh”, tha Gatsby. “Vazhdimi për pesë vite — dhe nuk e dinit. ”

Tomi u kthye nga Daisy prerë.

“Ju e keni parë këtë shok për pesë vjet?”

“Nuk po shoh”, tha Gatsby. “Jo, nuk mund të takoheshim. Por ne të dy donim njëri-tjetrin gjatë gjithë asaj kohe, sport i vjetër, dhe ju nuk e dinit. E kam zakon qesh ndonjëherë ”- por nuk kishte asnjë të qeshur në sytë e tij -“ për të menduar se nuk e dinit. ”

“Oh - kaq.” Tom goditi gishtat e tij të trashë së bashku si një klerik dhe u mbështet përsëri në karrigen e tij.

“Ju jeni i çmendur!” ai shpërtheu. “Nuk mund të flas për atë që ndodhi pesë vite më parë, sepse atëherë nuk e njihja Daisy - dhe do të dënohem nëse shikoni se si keni arritur brenda një milje larg saj nëse nuk keni sjellë ushqime te dera e pasme. Por e gjithë pjesa tjetër e

kësaj është një gënjeshtër e mallkuar nga Zoti. Daisy më donte kur ajo u martua me mua dhe ajo më do tani. ”

“Jo”, tha Gatsby, duke tundur kokën.

“Megjithatë, ajo e bën. Problemi është se ndonjëherë ajo bëhet budalla ide në kokën e saj dhe nuk e di se çfarë po bën. ” Ai pohoi me kokë me mençuri “Dhe për më tepër, edhe unë e dua Daisy. Një herë në një kohë unë shkoj jashtë në një zbavitje dhe bëj një budalla, por unë gjithmonë kthehem, dhe brenda zemra ime e dua atë gjatë gjithë kohës. ”

“Ju jeni duke u revoltuar”, tha Daisy. Ajo u kthye nga unë, dhe zëri i saj, duke rënë një oktavë më poshtë, e mbushi dhomën me përbuzje drithëruese: «Bëni e dini pse u larguam nga Çikago? Jam i befasuar që nuk ju kanë trajtuar për historinë e asaj zbavitjeje të vogël. ”

Gatsby kaloi dhe qëndroi pranë saj.

“Daisy, gjithçka ka mbaruar tani”, tha ai me zell. “Nuk ka rëndësi më shumë Thjesht thuaji atij të vërtetën - që nuk e ke dashur kurrë - dhe është të gjithë u zhdukën përgjithmonë “.

Ajo e shikoi atë verbërisht. “Pse - si mund ta dua atë - ndoshta?”

“Ju kurrë nuk e keni dashur atë.”

Ajo hezitoi. Sytë e saj ranë në Jordan dhe mua me një lloj apeli, sikur ta kuptonte më në fund se çfarë po bënte - dhe sikur ajo kurrë, gjatë gjithë kohës, nuk kishte ndërmend të bënte asgjë fare. Por u bë tani Ishte tepër vonë.

“Unë kurrë nuk e kam dashur atë,” tha ajo, me ngurrim të dukshëm.

“Jo në Kapiolani?” pyeti Tom papritur.

“Jo”

Nga salla e topit poshtë, akordet e mbytura dhe mbytëse ishin shkon lart në valët e nxehta të ajrit.

“Jo atë ditë unë ju solla poshtë nga Punch Bowl për të mbajtur tuajin këpucët e thata? ” Kishte një butësi të ashpër në tonin e tij ... “Daisy?”

“Ju lutem mos bëni.” Zëri i saj ishte i ftohtë, por tërbimi ishte zhdukur prej tij. Ajo shikoi Gatsby. “Atje, Xhej”, tha ajo - por dora e saj ndërsa përpiquej të ndezte një cigare po dridhej. Papritmas ajo hodhi cigaren dhe shkrepsën që digjet në qilim.

“Oh, ju doni shumë!” ajo i thirri Gatsby. “Unë të dua tani - nuk është kaq mjafton? Nuk mund të ndihmoj atë që ka kaluar. ” Ajo filloi të qajë pa ndihmë. “Unë e kam dashur atë një herë - por të kam dashur edhe ty.”

Sytë e Gatsby u hapën dhe u mbyllën.

“Edhe ti më doje mua?” - përsëriti ai.

“Edhe kjo është një gënjeshtër”, tha Tom me egërsi. “Ajo nuk e dinte që ishte i gjallë Pse — ka gjëra midis Daisy dhe mua që kurrë nuk do t’i dini, gjëra që asnjëri prej nesh nuk mund t’i harrojë kurrë “.

Fjalët dukej sikur kafshonin fizikisht Gatsby.

“Unë dua të flas me Daisy vetëm,” këmbënguli ai. “Ajo është e gjitha e ngazëllyer tani - ”

“Edhe vetëm nuk mund të them se nuk e kam dashur kurrë Tomin”, pranoi ajo në një mëshirë zëri “Nuk do të ishte e vërtetë”

“Sigurisht që nuk do të ndodhte”, u pajtua Tomi.

Ajo iu kthye burrit të saj.

“Sikur të kishte rëndësi”, tha ajo.

“Sigurisht që ka rëndësi. Unë do të kujdesem më mirë për ju tani në “.

“Ju nuk e kuptoni”, tha Gatsby, me një panik. “Ju jeni nuk do të kujdeset më për të ”.

“Une nuk jam?” Tomi hapi sytë gjerë dhe qeshi. Ai mund ta përballonte kontrolloni veten tani. “Pse kështu?”

“Daisy po të lë”.

“Marrëzi”.

“Megjithatë,” tha ajo me një përpjekje të dukshme.

“Ajo nuk po më lë!” Fjalët e Tomit u përkulën papritmas mbi Gatsby. “Sigurisht jo për një mashtrues të zakonshëm që do të duhej të vidhte unazën që ai kishte vë në gishtin e saj. ”

“Unë nuk do ta qëndroj këtë!” - thirri Daisy. “Oh, të lutem le të dalim.”

“Kush jeni, sidoqoftë?” shpërtheu Tom. “Ju jeni një nga ato grupe që qëndron rreth me Meyer Wolfshiem - kaq shumë që unë di të di. Unë kam bërë një hetim të vogël në punët e tua - dhe unë do ta kryej atë nesër më tej. ”

“Ju mund t’i përshtateni vetes për këtë, sportin e vjetër”, tha Gatsby në mënyrë të qëndrueshme.

“Unë zbulova se cilat ishin st farmacitë ’tuaja.” Ai u kthye nga ne dhe foli me shpejtësi. “Ai dhe ky Wolfshiem blenë shumë në rrugë farmaci këtu dhe në Çikago dhe shisnin alkool drithërash mbi banak. Ky është një nga marifet e tij të vegjël. Unë e zgjodha atë për një bootlegger herën e parë që e pashë dhe nuk gabova shumë. ”

“Po në lidhje me të?” - tha Gatsby me mirësjellje. “E marr me mend shokun tënd Walter Chase nuk ishte shumë krenar për të hyrë në të. ”

“Dhe ju e la atë në baltë, apo jo? Ju e lini të shkojë në burg për të një muaj në New Jersey. Zot! Ju duhet të dëgjoni Walter në subjekti

juaj “.

“Ai erdhi tek ne i vdekur. Ai ishte shumë i lumtur që mori ca para, të vjetra sport ”.

“A nuk më quani sport sport i vjetër ’!” - thirri Tomi. Tha Gatsby asgjë “Walter mund të të ndihmojë edhe në ligjet e basteve, por Wolfshiem e trembi atë që të mbyllte gojën. ”

Ajo vështrim i panjohur por ende i njohur u kthye përsëri në fytyrën e Gatsby.

“Ai biznes i farmacisë ishte thjesht një ndryshim i vogël”, vazhdoi Tom ngadalë, “Por ju keni diçka në të cilën Walter ka frikë të më tregojë rreth. ”

I hodha një vështrim Daisy-t, e cila po vështronte e tmerruar mes Gatsby dhe saj burri, dhe në Jordan, i cili kishte filluar të ekuilibronte një të padukshëm por thithjen e objektit në majë të mjekrës. Pastaj u ktheva te Gatsby - dhe u befasua nga shprehja e tij. Ai shikoi - dhe kjo është thënë me gjithë përçmimin për shpifjen e gojuar të kopshtit të tij - sikur ta kishte bërë “Vrau një njeri”. Për një moment grupi i fytyrës së tij mund të përshkruhet në vetëm atë mënyrë fantastike.

Kaloi dhe ai filloi të fliste i ngazëllyer me Daisy, duke mohuar gjithçka, duke mbrojtur emrin e tij kundër akuzave që nuk kishin qenë i bërë. Por me çdo fjalë ajo po tërhijeq gjithnjë e më shumë vetë, kështu që ai hoqi dorë nga kjo, dhe vetëm ëndrra e vdekur luftoi si pasdite u largua, duke u përpjekur të prekte atë që nuk ishte më e prekshme, duke luftuar në mënyrë të palumtur, të dëshpëruar, drejt atij zëri të humbur Dhoma.

Zëri u lut përsëri të shkonte.

“Të lutem, Tom! Nuk mund ta duroj më këtë ”.

Sytë e saj të frikësuar treguan se çfarëdo qëllimesh, çfarëdo guximi ajo kishte patur, ishin zhdukur patjetër.

“Ju të dy filloni në shtëpi, Daisy”, tha Tom. “Në makinën e Z. Gatsby”.

Ajo e shikoi Tomin, e alarmuar tani, por ai këmbënguli me zemërgjerësi përbuzje

“Vazhdo. Ai nuk do t’ju bezdisë. Unë mendoj se ai e kupton se mendjemadhësia e tij flirti i vogël ka mbaruar. ”

Ata ishin zhdukur, pa asnjë fjalë, u këputën, u bënë aksidentale, të izoluar, si fantazma, edhe nga mëshira jonë.

Pas një çasti Tom u ngrit dhe filloi të mbështjellë shishen e pahapur uiski në peshqir.

“Dëshironi ndonjë nga këto gjëra? Jordan? ... Nik? ”

Nuk u përgjigja.

“Nick?” Pyeti përsëri.

“Çfarë?”

“Dëshironi ndonjë?”

“Jo ... Sapo kujtova që sot është ditëlindja ime.”

Isha tridhjetë. Para meje shtrihej rruga e zhurmshme, kërcënuese e një dekada e re.

Ishte ora shtatë kur hymë në kupë me të dhe filluam për Long Island. Tom foli pandërprerë, duke u ngazëllyer dhe duke qeshur, por zëri i tij ishte aq i largët nga Jordania dhe mua sa zhurma e huaj trotuari ose rrëmuja e sipërme të ngritura. Simpatia njerëzore ka kufijtë e saj, dhe ne u kënaqëm të lejonim të gjitha argumentet e tyre tragjike zbehët me dritat e qytetit prapa. Tridhjetë - premtimi i një dekade të vetmia, një listë e holluar e burrave beqarë për të njohur, një hedh lëng çantë entuziazmi, flokë të rralluar. Por aty ishte Jordania unë, i cili, ndryshe nga Daisy, ishte shumë i mençur ndonjëherë për të mbajtur të harruar mirë ëndrrat nga mosha në moshë. Ndërsa kalonim mbi urën e errët fytyra e saj e dobët ra me dembelizëm kundër shpatullës së palltos sime dhe goditjes së frikshme të tridhjetë vdiq larg me presionin sigurues të dorës së saj.

Kështu që ne vazhduam drejt vdekjes përmes muzgut ftohës.

Greku i ri, Michaelis, i cili drejtoi bashkimin e kafesë pranë ash-heaps ishte dëshmitari kryesor në hetim. Ai kishte fjetur përmes nxehtësisë deri pas pesë, kur ai shëtiti për në garazh, dhe gjeti George Wilson të sëmurë në zyrën e tij - me të vërtetë i sëmurë, i zbehtë si flokët e tij të zbehtë dhe që dridhen gjithandej. Michaelis e këshilloi të shkonte në shtrat, por Wilson refuzoi, duke thënë se do të humbiste shumë biznes nëse ai e bëri. Ndërsa fqinji i tij po përpiqej ta bindte atë një të dhunshëm raketa shpërtheu lart.

“Unë e kam mbyllur gruan time atje lart”, shpjegoi Wilson me qetësi. “Ajo do të qëndrojë atje deri pasnesër, dhe pastaj ne do të jemi do të largohen “.

Michaelis ishte habitur; ata kishin qenë fqinjë për katër vjet, dhe Wilson nuk ishte dukur kurrë i zbehtë i aftë për një thënie të tillë. Përgjithësisht ai ishte një nga këta burra të lodhur: kur nuk po punonte, ai u ul në një karrige në prag të derës dhe vështroi njerëzit dhe makinat që kalonte përgjatë rrugës. Kur ndokush fliste me të ai pa ndryshim qeshi në një mënyrë të pëlqyeshme, pa ngjyrë. Ai ishte burri i gruas së tij dhe jo të tijat.

Kështu që natyrisht Michaelis u përpoq të zbulonte se çfarë kishte ndodhur, por Wilson nuk do të thoshte asnjë fjalë - përkundrazi ai filloi të hidhte kureshtar, i dyshimtë vështron vizitorin e tij dhe e pyet se çfarë do të kishte bërë me siguri herë në ditë të caktuara. Ashtu si kjo e fundit po shqetësohej, disa punëtorët kaluan derën e lidhur për në restorantin e tij dhe Michaelis shfrytëzoi rastin për t'u larguar, duke synuar të kthehej më vonë. Por ai nuk e bëri Ai supozoi se e harroi, kjo është e gjitha. Kur ai doli jashtë përsëri, pak pas shtatë, atij iu kujtua biseda sepse ai dëgjoi zërin e zonjës Wilson, me zë të lartë dhe duke qortuar, poshtë në garazhdi.

“Më rrahni!” ai e dëgjoi atë duke qarë. “Më hidhni poshtë dhe më rrahni, ju të pista frikacak i vogël! ”

Një moment më vonë ajo nxitoi jashtë në muzg, duke tundur duart dhe duke bërëtitur - para se të lëvizte nga dera e tij biznesi kishte mbaruar.

“Makina e vdekjes” siç e quanin gazetatat, nuk ndalet; doli e errësirës që mblidhte, lëkundej tragjikisht për një moment, dhe pastaj u zhduk rreth kthesës tjetër. Mavro Michaelis nuk ishte as i sigurt për të ngjyra e saj - ai i tha policit të parë se ishte jeshile e çelur. makina tjetër, ajo që shkonte drejt Nju Jorkut, erdhi të pushojë njëqind jardë përtej, dhe shoferi i saj nxitoi të kthehej atje ku Myrtle Wilson, jeta e saj u shua me dhunë, u gjuhëzua në rrugë dhe e përzieu atë me errësirën e dendur gjak me pluhur.

Michaelis dhe ky burrë arritën të parët e saj, por kur ata u hapën këmisha e saj, ende e lagur nga djersa, panë që ajo u largua gjiri po lëkundej si një përplasje dhe nuk kishte pse të dëgjonte për zemrën poshtë. Goja ishte hapur krejt dhe u shqye pak qoshet, sikur ajo të ishte mbytur pak duke hequr dorë nga një gjallëri të jashtëzakonshme që ajo e kishte ruajtur kaq gjatë.

Ne pamë tre ose katër automobila dhe turmën kur ishim akoma ca larg “Thyeji!” tha Tomi. “Kjo është e mire. Wilson do të ketë një biznes të vogël në e fundit. ”

Ai ngadalësoi, por përsëri pa ndonjë qëllim për të ndaluar, derisa, si ne u afruam më afër, fytyrat e paqarta dhe të qëllimshme të njerëzve në garazh dera e bëri që automatikisht të frenojë.

“Ne do të hedhim një vështrim”, tha ai me dyshim, “vetëm një vështrim”.

Unë u bëra i vetëdijshëm tani për një tingull të zbrazët, vajtues, i cili lëshohej pandërprerë nga garazhi, një tingull i cili ndërsa dilnim nga kupoja dhe ecnim drejt derës u kthye në fjalët “Oh, Perëndia im!” shqiptohet pa pushim në një murmuritje gulçuese.

“Këtu ka disa telashe të këqija”, tha Tom i ngazëllyer.

Ai ngriti lart në majë të gishtave dhe u hodh një vështrim mbi një rreth kokash në pjesën e poshtme garazh, i cili ndriçohej vetëm nga një dritë e verdhë në një metal që lëkundej shporta sipër. Pastaj ai lëshoi një tingull të ashpër në fyt, dhe me një lëvizja e dhunshme shtrënguese e krahëve të tij të fuqishëm e shtyu rrugën përmes

Rrethi u mbyll përsëri me një murmuritje të ekspozimit; ajo ishte një minutë para se të shihja asgjë. Pastaj ardhje të reja çrregulluan vijën, dhe Jordan dhe unë u futëm befas brenda.

Trupi i Myrtle Wilson, i mbështjellë me një batanije, dhe pastaj në një tjetër batanije, sikur të vuante nga një ftohje gjatë natës së nxehtë, u shtri një tryezë pune pranë murit, dhe Tomi, me shpinë te ne, po përkulej mbi të, i palëvizur. Pranë tij qëndronte një polic me motor poshtë emrave me shumë djersë dhe korrigjim në një libër të vogël. Në fillim unë nuk mund ta gjeta burimin e fjalëve të larta dhe rënkuese që jehonin me zhurmë nëpër garazhin e zhveshur - atëherë pashë Wilson që qëndronte në të ngriti pragun e zyrës së tij, duke u lëkundur para dhe mbrapa dhe duke u mbajtur shtyllat e dyerve me të dy duart. Një burrë po fliste me të në një të ulët zë dhe duke u përpjekur, kohë pas kohe, për të vënë një dorë mbi të tij supe, por Wilson as nuk degjoi e as pa. Sytë e tij do të binin ngadalë nga drita lëkundëse në tryezën e ngarkuar nga muri, dhe pastaj hov përsëri në dritë, dhe ai dha pandërprerë lartësinë e tij, thirrje e tmerrshme:

“Oh, Ga-od im! Oh, Ga-od im! Oh, Ga-od! Oh, Ga-od im! ”

Aktualisht Tom ngriti kokën me një hov dhe, pasi vështroi përreth garazhi me sy të shkëlqyeshëm, iu drejtua një vërejtje mohuese jokoherente polici.

“M-a-v—” po thoshte polici, “- o—”

“Jo, r -” korrigjoi burri, “M-a-v-r-o—”

“Me degjo!” mërmëriti Tom ashpër.

“R -” tha polici, “o -”

“G -”

“G—” Ai ngriti sytë ndërsa dora e gjerë e Tomit ra fort mbi supe. “Çfarë dëshiron, fella?”

“Çfarë ndodhi? - kjo është ajo që unë dua të di”.

“Auto e goditi atë. Vrarë në mënyrë të menjëhershme. ”

“Vritet menjëherë”, përsëriti Tomi duke vështuar.

“Ajo iku në rrugë. Djali i një kurve as nuk ndaloi makinën. ”

“Kishte dy makina”, tha Michaelis, “një vizitë, një goin ’, shiko?”

“Po shkon ku?” - pyeti me forcë polici.

“Një goin ’në çdo drejtim. Epo, ajo ”- dora e tij u ngrit drejt batanijave, por u ndal në gjysmë të rrugës dhe ra në anën e tij - “ajo vrapoi atje një ’një vijnë nga N’York trokasin drejt saj, fillojnë tridhjetë ose dyzet milje një ore.”

“Si quhet ky vend këtu?” - kërkoi oficeri.

“Nuk ka marrë asnjë emër”.

Një negro i zbehtë i veshur mirë u afrua.

“Ishte një makinë e verdhë,” tha ai, “makinë e madhe e verdhë. I ri.”

“E shihni aksidentin?” - pyeti polici.

“Jo, por makina më kaloi nëpër rrugë, duke ecur më shpejt ’dyzet. Duke shkuar pesëdhjetë, gjashtëdhjetë “.

“Eja këtu dhe le të kemi emrin tënd. Shikoni tani. Unë dua të marr të tijat emrin ”.

Disa fjalë të kësaj bisede duhet të kenë arritur në Vilson, duke u lëkundur dera e zyrës, sepse papritmas një temë e re gjeti zë në mesin e tij duke kapur thirrjet:

“Ju nuk keni pse të më tregoni se çfarë lloj makine ishte! Unë e di se çfarë lloj e makinës ishte! ”

Duke parë Tomin, pashë tufën e muskujve të shpatullës së tij të shtrënguar nën pallton e tij. Ai eci shpejt për në Wilson dhe, duke qëndruar brenda përpara tij, e kapi fort nga krahët e sipërm.

“Duhet të tërhiqesh së bashku”, tha ai me qetësues ashpërsi

Sytë e Wilsonit ranë te Tomi; ai filloi në majë të majave të tij dhe pastaj do të ishte shembur në gjunjë, po të mos e kishte mbajtur Tomin në këmbë.

“Dëgjo”, tha Tomi duke e tundur pak. “Sapo arrita këtu një minutë më parë, nga New York. Unë po të sillja atë kupë që kemi biseduar rreth. Ajo makinë e verdhë që po ngisja këtë pasdite nuk ishte e imja - po ju degjoj Nuk e kam parë gjithë pasditen ”.

Vetëm zezaku dhe unë ishim mjaft afër për të dëgjuar atë që tha ai, por polici kapi diçka në ton dhe shikoi me përpikmëri sytë

“Çfarë është e gjitha kjo?” ai kërkoi.

“Unë jam një mik i tij.” Tomi ktheu kokën por i mbajti duart fort Trupi i Wilson. “Ai thotë se e di makinën që e bëri did Ishte e verdhë makinën. ”

Një impuls i zbehtë e shtyu policin të shikonte me dyshim Tomin.

“Dhe çfarë ngjyre është makina juaj?”

“Shtë një makinë blu, një kupë”.

“Kemi ardhur drejtpërdrejt nga Nju Jorku”, thashë.

Dikush që kishte vozitur pak pas nesh e konfirmoi këtë, dhe polici u kthye mbrapa.

“Tani, nëse më lejoni ta kem atë emër përsëri të saktë -”

Duke marrë Wilson si një kukull, Tom e çoi atë në zyrë, i vendosur atë poshtë në një karrige, dhe u kthye.

“Nëse dikush do të vijë këtu dhe do të ulet me të,” këput ai me autoritet. Ai vështroi ndërsa dy burrat që qëndronin më afër hodhën një vështrim tek njëri-tjetri dhe hynë padashur në dhomë. Pastaj Tom mbylli dera mbi ta dhe zbriti në hapin e vetëm, me sytë e tij duke shmangur tryezë Ndërsa kaloi afër meje ai pëshpëriti: “Le të dalim”.

Vetë-ndërgjegjshëm, me krahët e tij autoritativë që i hapin rrugën, ne shtyu nëpër turmën akoma të mbledhur, duke kaluar një mjek të nxituar, rast në dorë, i cili ishte dërguar për shpresë të egër gjysmë ore më parë.

Tom ngiste ngadalë derisa ne ishim përtej kthesës - atëherë këmba e tij u ul e vështirë, dhe kupë u zhvillua gjatë gjithë natës. Pas pak unë dëgjoi një psherëtimë të ulët të thatë dhe pa që lotët po vërshonin fytyra e tij.

“Zoti e mallkoi frikacakun!” ai pëshpëriti. “Ai as nuk e ndaloj makinën e tij.”

Shtëpia e Buchanans lundroi papritmas drejt nesh përmes errësirës shushurimë pemësh. Tom u ndal pranë verandës dhe ngriti sytë në kati i dytë, ku dy dritare lulëzonin me dritë midis hardhive.

“Shtëpia e Daisy”, tha ai. Ndërsa zbritëm nga makina, ai më hodhi një vështrim dhe u vrenjt paksa.

“Duhet të të kisha rënë në West Egg, Nick. Nuk ka asgjë që mundemi bërë sonte”.

Një ndryshim kishte ardhur mbi të, dhe ai foli seriozisht, dhe me vendim. Ndërsa ecnim nëpër zhavorrin e dritës së hënës në hyrjen që ai dispononte situata në disa fraza të shpejta.

“Unë do të telefonoj për një taksì për t’ju marrë në shtëpi, dhe ndërsa jeni duke pritur ti dhe Jordan shkoni më mirë në kuzhinë dhe i lini t’ju marrin ca darkë - nëse doni ndonjë. ” Ai hapi derën. “Hyr brenda”

“Jo faleminderit. Por do të isha i lumtur nëse do të më urdhëronit taksi. Unë do te pres jashtë. ”

Jordan vuri dorën në krahun tim.

“A nuk do të hysh, Nick?”

“Jo faleminderit.”

Po ndjehesha pak e sëmure dhe doja të isha vetëm. Por Jordania vonoi për një moment më shumë.

“It’shtë vetëm nëntë e gjysmë”, tha ajo.

Do të isha i mallkuar nëse do të hyja brenda; Unë do të kisha mjaft nga të gjithë ata për një ditë, dhe papritmas kjo përfshiu edhe Jordaninë. Ajo duhet të ketë parë diçka nga kjo në shprehjen time, sepse ajo u kthye papritur larg dhe vrapoi drejt hyrje në hyrje të shtëpisë. U ula për disa minuta me kokën time në duart e mia, derisa dëgjova telefonin të marrë brenda dhe butlerin zëri duke thirrur një taksi. Pastaj eca ngadalë poshtë makinës larg nga shtëpia, duke synuar të presë nga porta.

Unë nuk kisha shkuar njëzet jardë kur dëgjova emrin tim dhe Gatsby shkeli nga mes dy shkurreve në shteg. Duhet të jem ndjerë goxha e çuditshme në atë kohë, sepse nuk mund të mendoja asgjë përveç shkëlqimit të kostumit të tij rozë nën hënë.

“Çfarë po bën?” Unë pyeta.

“Thjesht duke qëndruar këtu, sport i vjetër”.

Disi, kjo dukej një profesion i neveritshëm. Për të gjithë unë e dija se ai ishte duke shkuar për të grabitur shtëpinë në një moment; Nuk do të isha befasuar shihni fytyrat e liga, fytyrat e “njerëzve të Wolfshiem”, prapa tij në shkurre e errët.

“A keni parë ndonjë telashe në rrugë?” - pyeti ai pas një minute.

“Po.”

Ai hezitoi.

“A u vra ajo?”

“Po.”

“Mendova kështu; I thashë Daisy-t se mendoja kështu. Bettershtë më mirë që tronditja duhet të vijë në gjitha menjëherë. Ajo e qëndroi mjaft mirë. ”

Ai foli sikur reagimi i Daisy ishte e vetmja gjë që kishte rëndësi.

“Unë shkova në West Egg nga një rrugë anësore,” vazhdoi ai, “dhe e la makinën brenda garazhi im Nuk mendoj se na ka parë askush, por sigurisht që nuk mund të jem me siguri. ”

Unë nuk e pëlqoja aq shumë deri në këtë kohë sa nuk e pashë të nevojshme i thuj qe kishte gabuar.

“Kush ishte gruaja?” ai pyeti.

“Emri i saj ishte Wilson. Burri i saj zotëron garazhin. Si bëri djalli të ndodhë? ”

“Epo, u përpoqa të lëkund timonin -” Ai u ndërpre dhe papritmas unë me mend në të vërtetën.

“A po ngiste Daisy?”

“Po”, tha ai pas një çasti, “por sigurisht që unë do të them se isha. E shikon, kur u larguam nga Nju Jorku ajo ishte shumë nervoze dhe mendoj se do të ndodhte e qëndrueshme për të përzënë - dhe kjo grua nxitoi drejt nesh ashtu si ishim duke kaluar një makinë duke ardhur në anën tjetër. E gjitha ndodhi në një minutë, por më dukej se ajo donte të fliste me ne, mendoj se ishim dikë që ajo e njihte. Epo, së pari Daisy u kthye nga gruaja drejt makinën tjetër, dhe pastaj ajo humbi nervin dhe u kthye mbrapa. I dyti dora ime arriti në timon ndjeva tronditjen - duhet ta ketë vlarë atë Menjëherë.”

“Ajo e shqye atë të hapur -”

“Mos më thuaj, sport i vjetër”. Ai fitoi. “Sidoqoftë - Daisy e shkeli. Une u përpoq ta bënte të ndalet, por ajo nuk mundi, kështu që unë u tërhoqa nga urgjenca frenoj Pastaj ajo ra në prehrin tim dhe unë vazhdova.

“Ajo do të jetë mirë nesër”, tha ai aktualisht. “Thjesht po shkoj prisni këtu dhe shikoni nëse ai përpiket ta shqetësojë atë për atë pakëndësi këtë pasdite. Ajo është mbyllur në dhomën e saj, dhe nëse ai përpiket çdo brutalitet ajo do të ndezë dritën përsëri. ”

“Ai nuk do ta prekë”, thashë. “Ai nuk po mendon për të.”

“Nuk kam besim tek ai, sport i vjetër”.

“Sa kohë do të presësh?”

“Gjithë natën, nëse është e nevojshme. Sidoqoftë, derisa të shkojnë të gjithë në shtrat. ”

Më erdhi një pikëpamje e re. Supozoni se Tom zbuloi se Daisy kishte qenë duke vozitur. Ai mund të mendojë se ka parë një lidhje në të - mund të ndodhë mendoj gjithçka. Shikova shtëpinë; ishin dy ose tre të ndritshëm dritaret poshtë dhe shkëlqimi rozë nga dhoma e Daisy-t në tokë kati

“Ju prisni këtu”, thashë. “Unë do të shoh nëse ka ndonjë shenjë të një bujë ”.

Unë eca përsëri përgjatë kufirit të lëndinës, përshkova zhavorrin butë, dhe me majë shkallët e verandës. Perdet e dhomës së vizatimit ishin të hapura dhe pashë që dhoma ishte bosh. Kalimi i hajatit ku kishim darkuar atë natë qershori tre muaj më parë, erdha te një i vogël drejtkëndëshi i dritës që mendova se ishte dritarja e qilarit. Të verbrit u vizatua, por gjeta një çarje në prag.

Daisy dhe Tom ishin ulur përballë njëri-tjetrit në tryezën e kuzhinës, me një pjatë me pulë të skuqur të ftohtë mes tyre, dhe dy shishe me ale Ai po fliste me vëmendje përtej tryezës tek ajo dhe tek ai seriozisht dora e tij kishte rënë mbi dhe mbuluar e saj. Një herë në një ndërsa ajo e ngriti sytë tek ai dhe tundi kokën në marrëveshje.

Ata nuk ishin të lumtur dhe asnjëri prej tyre nuk e kishte prekur pulën ose ale - dhe megjithatë ata nuk ishin të pakënaqur. Kishte një ajër të pagabueshëm të intimitetit natyror në lidhje me fotografinë, dhe dikush do të kishte thënë se po komplotonin së bashku.

Ndërsa vija me majë nga hyrja, dëgjova taksinë time duke ndjerë rrugën e saj përgjatë rrugë e errët drejt shtëpisë. Gatsby po priste atje ku e kisha lënë brenda ngasja.

“A është e gjitha qetë atje lart?” - pyeti ai me ankth.

“Po, gjithçka është e qetë” Unë hezitova. “Më mirë të vish në shtëpi dhe të marrësh disa flenë. ”

Ai tundi kokën.

“Unë dua të pres këtu derisa Daisy të shkojë në shtrat. Natën e mirë, sport i vjetër. ”

Ai vuri duart në xhepat e palltos dhe u kthye me padurim te e tij kontrolli i shtëpisë, sikur prania ime dëmton shenjtërinë e vigjilja. Kështu që unë u largova dhe e lashë në këmbë atje drita e hënës - duke mos vëzhguar asgjë.

VIII

Nuk mund të flija gjithë natën; një foghorn po rënkonte pandërprerë mbi Tingull, dhe unë hodha gjysmë i sëmurë midis realitetit grotesk dhe egër, endrra te frikshme. Drejt agimit dëgjova një taksi të ngjitej me makinë të Gatsby, dhe menjëherë u hodha nga shtrati dhe fillova të vishesha - ndjeva se unë kishte diçka për t'i thënë, diçka për ta paralajmëruar dhe mëngjesin do te ishte shume vone.

Duke kaluar lëndinën e tij, pashë që dera e tij e përparme ishte akoma e hapur dhe ai ishte mbështetur në një tavolinë në sallë, e rëndë nga degjensionin ose gjumi.

“Asgjë nuk ka ndodhur,” tha ai me ngurrim. “Kam pritur, dhe rreth orës katër ajo erdhi tek dritarja dhe qëndroi atje për një minutë dhe pastaj u kthye jashtë dritës. ”

Shtëpia e tij nuk më ishte dukur kurrë aq e madhe sa ajo natë kur ne gjuanim nëpër dhomat e mëdha për cigare. Ne u larguam mënjanë perde që ishin si pavijone dhe ndjeheshin mbi këmbë të panumërta mur i errët për çelësa elektrik të dritës - sapo rashë me një lloj spërkatni

mbi çelësat e një pianoje fantazmë. Nuk ishte një e pashpjegueshme sasi pluhuri kudo, dhe dhomat ishin me myk, sikur të ishin ato nuk ishte transmetuar për shumë ditë. Kam gjetur humidorin në një të panjohur tavolinë, me dy cigare bajate dhe të thata brenda. Hedhja e hapur franceze dritaret e dhomës së vizatimeve, ne u ulëm duke pirë duhan në errësirë.

“Duhet të largohesh”, thashë. “Prettyshtë shumë e sigurt që ata do të gjurmojnë makinën tuaj. ”

“Largohu tani, sport i vjetër?”

“Shkoni në Atlantic City për një javë, ose deri në Montreal.”

Ai nuk do ta konsideronte. Ai nuk mund të linte Daisy derisa ai e dinte se çfarë do të bënte. Ai po shtrëngonte shpresën e fundit dhe Nuk mund të duroja ta shkunda të lirë.

Ishte kjo natë që ai më tregoi historinë e çuditshme të rinisë së tij me të Dan Cody - ma tha sepse “Jay Gatsby” ishte thyer si xhami kundër keqdashjes së vështirë të Tomit dhe u luajt ekstravaganca e fshehtë e gjatë jashtë Unë mendoj se ai do të kishte pranuar ndonjë gjë tani, pa rezervë, por ai donte të fliste për Daisy.

Ajo ishte vajza e parë “e këndshme” që ai kishte njohur ndonjëherë. Në të ndryshme të pazbuluara kapacitetet që ai kishte ardhur në kontakt me njerëz të tillë, por gjithmonë me tela me gjemba të padalueshme midis. Ai e gjeti atë emocionuese e dëshirueshme Ai shkoi në shtëpinë e saj, në fillim me oficerë të tjerë nga Camp Taylor, atëherë vetëm. E habiti - ai kurrë nuk kishte qenë në një gjendje të tillë shtëpi e bukur më parë. Por çfarë i dha asaj një ajër pa frymë intensiteti, ishte se Daisy jetonte atje - ishte një gjë e rastësishme për të ashtu siç ishte për të çadra e tij në kamp. Kishte një mister të pjekur në lidhje me të, një aluzion i dhomave të gjumit në katin e sipërm më të bukur dhe të freskët se të tjerët dhoma gjumi, të aktiviteteve homoseksuale dhe rrezatuese që zhvillohen përmes saj korridoreve dhe romancave që nuk ishin të lodhshme dhe të shtruara tashmë në livando, por i freskët dhe me frymë dhe i ngurtë i këtij viti vetura me shkëlqim dhe vallëzime, lulet e të cilave mezi ishin tharë. E entuziazmoi atë, gjithashtu, që shumë burra e kishin dashur tashmë Daisy — kjo ia rriti vlerën asaj në sytë e tij. Ai e ndjeu praninë e tyre të gjithë rreth shtëpisë, që përshkon ajrin me nuancat dhe jehonat e palëvizshme emocione të gjalla.

Por ai e dinte që ai ishte në shtëpinë e Daisy nga një kolos aksident Sado e lavdishme të jetë e ardhmja e tij si Jay Gatsby, ai ishte aktualisht një i ri pa para dhe pa asnjë të kaluar, dhe në çdo moment manteli i padukshëm i uniformës së tij mund të rrëshqasë nga shpatullat. Kështu që ai e shfrytëzoi në maksimum kohën e tij. Ai mori atë që mund të

merrte, me grabitje dhe në mënyrë të paskrupullt - përfundimisht ai e mori Daisy-n një natë tetori akoma, u mor atë sepse ai nuk kishte të drejtë të vërtetë ta prekte dorën e saj.

Ai mund ta kishte përcmuar veten e tij, sepse me siguri e kishte marrë atë nën pretendime të rreme. Nuk dua të them se ai kishte tregtuar në fantazmë miliona, por ai qëllimisht i kishte dhënë Daisy-it një ndjenjë sigurie; ai le të besojë se ai ishte një person nga të njëjtën shtresë si veten - se ai ishte plotësisht në gjendje të kujdesej për të. Si çështje e në fakt, ai nuk kishte ambiente të tilla - ai nuk kishte familje të qetë në këmbë pas tij, dhe ai ishte përgjegjës me kapriçot e një qeverie pa person të fryhet kudo në botë.

Por ai nuk e përcmoi veten dhe nuk doli siç kishte imagjinuar. Ai kishte ndërmend, ndoshta, të merrte atë që mundte dhe të shkonte - por tani ai zbuloi se ishte angazhuar për ndjekjen e a grail Ai e dinte që Daisy ishte e jashtëzakonshme, por nuk e kuptoi sa e jashtëzakonshme mund të jetë një vajzë “e mirë”. Ajo u zhduk në të shtëpi e pasur, në jetën e saj të pasur, të plotë, duke lënë Gatsby - asgjë. Ai ndjeu e martuar me të, kjo ishte e gjitha.

Kur u takuan përsëri, dy ditë më vonë, ishte Gatsby ai që mori frymë, i cili, disi, u tradhtua. Portiku i saj ishte i ndritshëm me ato të blera luks i shkëlqimit të yjeve; thurrina e të caktuarit cikërronte në mënyrë të modës si ajo u kthye drejt tij dhe ai e puthi gojën e saj kurioze dhe të bukur. Ajo kishte kapur një të ftohtë, dhe kjo e bëri zërin e saj më të butë dhe më simpatik se kurrë, dhe Gatsby ishte jashtëzakonisht i vetëdijshëm për të rinjtë dhe mister që pasuria burgos dhe ruan, nga freskia e shumë vetave rroba, dhe të Daisy, shkëlqen si argjend, i sigurt dhe krenar mbi betejat e nxehta të të varfërve.

“Nuk mund t’ju përshkruaj se sa i befasuar isha kur zbulova se e dashuroja atë, Sport i vjetër. Unë madje shpresova për një kohë që ajo do të më hidhte, por ajo jo, sepse edhe ajo ishte e dashuruar me mua. Ajo mendoi se dija shumë sepse dija gjëra të ndryshme nga ajo... Epo, atje isha, larg ambiciet e mia, duke u thelluar në dashuri çdo minutë, dhe krejt papritur Nuk më interesonte. Cila ishte dobia e të bërit gjëra të mëdha nëse mund të kisha një kohë më e mirë duke i thënë asaj se çfarë do të bëja?”

Pasditen e fundit para se të shkonte jashtë vendit, ai u ul me Daisy në të krahët për një kohë të gjatë, të heshtur. Ishte një ditë e ftohtë

vjeshte, me zjarr në dhoma dhe faqet iu skuqen. Herë pas here ajo lëvizi dhe ai ndryshoi të tijin krahun pak, dhe një herë ai e puthi flokët e saj të errëta të ndritshme. Pasdite i kishte bërë të qetë për një farë kohe, sikur për t'u dhënë atyre një kujtim të thellë për ndarjen e gjatë të nesërmen e premtuar. Ata kurrë nuk kishin qenë më afër në muajin e tyre të dashurisë, as nuk komunikuan më thellë me një një tjetër, sesa kur ajo pastronte buzët e heshtura mbi shpatullën e palltos së tij ose kur ai preku fundin e gishtave të saj, butësisht, sikur të ishte në gjumë

Ai bëri jashtëzakonisht mirë në luftë. Ai ishte kapiten para tij shkoi në front dhe duke ndjekur betejat në Argonne ai mori të tijat shumica dhe komanda e mitralozëve të divizionit. Pas armëpushim ai u përpoq furishëm të shkonte në shtëpi, por disa ndërlikime ose keqkuptimi e dërgoi atë në Oksford në vend. Ai ishte i shqetësuar tani - atje ishte një cilësi e dëshpërimit nervor në letrat e Daisy. Ajo nuk e pa pse nuk mund të vinte. Ajo po ndjente presionin e botës jashtë, dhe ajo donte ta shihte atë dhe të ndjente praninë e tij pranë saj dhe sigurohu që ajo ishte duke bërë gjënë e duhur në fund të fundit.

Për Daisy ishte e re dhe bota e saj artificiale ishte e lodhshme nga orkidet dhe snobizëm dhe orkestra të këndshme, të gëzueshme që vendosin ritmin e viti, duke përmbledhur trishtimin dhe sugjestivitetin e jetës në të re meloditë Gjithë natën saksofonët thirrën komentin e pashpresë të "Beale Street Blues" ndërsa njëqind palë ari dhe argjendi pantofla shuffled pluhurin e ndritshëm. Në orën e çajit gri kishte gjithmonë dhoma që pulisnin pandërprerë me këtë ethe të ulët, të ëmbël, ndërsa fytyrat e freskëta zhvendoseshin andej-këndeje si petale trëndafili të fryra nga brirë të trishtuar rreth dyshemesë.

Përmes këtij universi muzg Daisy filloi të lëvizë përsëri me sezoni; papritmas ajo po mbante përsëri gjysmë duzinë takimesh në ditë gjysmë duzinë burrash, dhe duke u përgjumur në gjumë në agim me rruaza dhe byrinxhyk i një fustani mbrëmje të ngatërruar midis orkideve që vdisnin në dysheme pranë shtratit të saj. Dhe gjatë gjithë kohës diçka brenda saj po qante për një vendimi. Ajo donte që jeta e saj të formësohej tani, menjëherë - dhe vendimi duhet të bëhet nga një forcë - e dashurisë, e parave, e padiskutueshme praktike - që ishte afër.

Ajo forcë mori formë në mes të pranverës me ardhjen e Tomit Buchanan. Kishte një mashtrim të shëndetshëm për personin e tij dhe të tijin pozicionin, dhe Daisy u lajkatura. Pa dyshim që ishte një i

caktuar luftë dhe një lehtësim të caktuar. Letra arriti te Gatsby ndërsa ai ishte akoma në Oksford.

Tani ishte agim në Long Island dhe ne vazhduam hapjen e pjesës tjetër dritaret poshtë, duke mbushur shtëpinë me kthesë gri, dritë kthyes ari. Hija e një peme ra papritmas përtej vesës dhe zogjtë fantazmë filluan të këndonin midis gjetheve blu. Ishte një lëvizje e ngadaltë, e këndshme në ajër, mezi një erë, duke premtuar një ftohje, dite e bukur.

“Unë nuk mendoj se ajo e donte kurrë atë.” Gatsby u kthye nga një dritare dhe më shikoi në mënyrë sfiduese. “Ju duhet ta mbani mend, sporti i vjetër, ajo ishte shumë i emocionuar këtë pasdite. Ai i tha ato gjëra në një mënyrë që e trembi atë - kjo e bëri të dukej sikur isha një lloj i lirë më i mprehtë Dhe rezultati ishte se ajo vështirë se e dinte se çfarë po thoshte. ”

Ai u ul me zymtësi.

“Sigurisht që ajo mund ta ketë dashur atë vetëm për një minutë, kur ata ishin së pari u martua - dhe më donte më shumë edhe atëherë, e shihni? ”

Papritmas ai doli me një vërejtje kurioze.

“Në çdo rast,” tha ai, “ishte thjesht personale”.

Çfarë mund të bëni nga kjo, përveç të dyshoni për ndonjë intensitet në të konceptimi i çështjes që nuk mund të matet?

Ai u kthye nga Franca kur Tom dhe Daisy ishin akoma në vendin e tyre udhëtim martese, dhe bëri një udhëtim të mjerë, por të parezistueshëm për në Louisville në pagën e fundit të ushtrisë së tij. Ai qëndroi atje një javë, duke ecur rrugëve ku hapat e tyre kishin klikuar së bashku natën e nëntorit dhe rishikimin e vendeve jashtë rrugës për në të cilat ata kishin hipur në makinën e saj të bardhë. Ashtu si shtëpia e Daisy kishte gjithmonë i dukej më misterioz dhe homoseksual se shtëpitë e tjera, kështu që ideja e tij e vetë qytetit, edhe pse ajo ishte zhdukur prej tij, ishte e përhapur me një bukuri melankolike.

Ai u largua duke ndjerë se po të kishte kërkuar më shumë, mund ta kishte gjetur asaj - se ai po e linte pas. Traineri ditor - ai ishte pa para tani - ishte nxehtë. Ai doli në holl të hapur dhe u ul në një karrige e palosshme, dhe stacioni rrëshqiti larg dhe shpinat e panjohura ndërtesat e zhvendosura nga. Pastaj jashtë në fushat e pranverës, ku një të verdhë karrocë i garoi ata për një minutë me njerëz në të që mund të kishin dikur pa magjinë e zbehtë të fytyrës së saj përgjatë rrugës së rastësishme.

Pista u lakua dhe tani po largohet nga dielli, i cili, ashtu si u fundos më poshtë, dukej sikur u përhap në bekim mbi zhdukjen qytet ku ajo kishte tërhequr frymën. Ai zgjati dorën dëshpërimisht sikur të rrëmbente vetëm një copëz ajri, për të ruajtur një fragment të pika që ajo e kishte bërë të bukur për të. Por gjithçka po shkonte gjithashtu shpejt tani për sytë e tij të paqartë dhe ai e dinte se ai e kishte humbur atë pjesë prej tij, më i freskëti dhe më i miri, përgjithmonë.

Ishte ora nëntë kur mbaruam mëngjesin dhe dolëm në hajat Nata kishte bërë një ndryshim të mprehtë në mot dhe atje ishte një aromë vjeshte në ajër. Kopshtari, i fundit nga Ish-shërbëtorët e Gatsby, erdhën në këmbët e shkallëve.

“Unë do të kulloj pishinën sot, Z. Gatsby. Gjethet do të fillojnë duke rënë shumë shpejt, dhe pastaj gjithmonë ka probleme me tubat.”

“Mos e bëj sot”, u përgjigj Gatsby. Ai u kthye drejt meje me falje. “E dini, sport i vjetër, unë kurrë nuk e kam përdorur atë pishinë gjatë gjithë verës?”

Shikova orën time dhe u ngrita në këmbë.

“Dymbëdhjetë minuta deri në trenin tim.”

Nuk doja të shkoja në qytet. Nuk ia vleja një goditje të denjë punë, por ishte më shumë se kaq - nuk doja të largohesha nga Gatsby. Une e humba atë tren, dhe pastaj një tjetër, përpara se të largohesha.

“Do të të thërras”, thashë më në fund.

“Bëni, sport i vjetër”.

“Do të të telefonoj rreth mesditës”.

Ecëm ngadalë nëpër shkallët.

“Supozoj se Daisy do të telefonojë gjithashtu.” Ai më shikoi me ankth, sikur ai shpresoja se do ta vërtetoja këtë.

“Unë mendoj kështu.”

“Epo, lamtumirë.”

Ne shtrënguam duart dhe unë u largova. Pak para se të arrija mbrojtjen I kujtoi diçka dhe u kthye.

“Ata janë një turmë e kalbur”, bërtita nëpër lëndinë. “Ju jeni me vlerë të një tufë e mallkuar e vendosur së bashku.”

Gjithmonë kam qenë i lumtur që e thashë këtë. Ishte komplimenti i vetëm që kam bërë ndonjëherë i dhashë, sepse unë nuk e aprovova atë nga fillimi në fund. Së pari ai tundi kokën me mirësjellje dhe pastaj fytyra e tij u thye në atë shkëlqim dhe duke kuptuar buzëqeshjen, sikur të kishim qenë në ekstazë në lidhje me këtë fakt gjatë gjithë kohës. Rroba e tij e mrekullueshme rozë me një kostum bëri një pikë të ndritshme ngjyra kundër hapave të bardhë, dhe mendova për natën

kur unë së pari erdhi në shtëpinë e tij stërgjyshore, tre muaj më parë. Lëndinë dhe makina ishte mbushur me fytyrat e atyre që menduan në të korrupsioni - dhe ai kishte qëndruar në ato shkallë, duke fshehur të tijin ëndërr e pakorruptueshme, ndërsa u përshëndeste.

E falënderova për mikpritjen e tij. Ne gjithmonë e falënderonim për të që — Unë dhe të tjerët.

“Mirupafshim”, thirra unë. “Më pëlqente mëngjesi, Gatsby.”

Lart në qytet, u përpoqa për pak kohë të rendis citimet në një një sasi e pafund e aksioneve, atëherë më zuri gjumi në karrigen time. Pak para mesdite telefoni më zgjoi dhe fillova me djersë duke më shpërthyer në ballë. Ishte Jordan Baker; ajo shpesh më thirri mua deri në këtë orë sepse pasiguria e lëvizjeve të saj midis hotelet dhe klubet dhe shtëpitë private e bënë atë të vështirë për tu gjetur në ndonjë tjetër mënyrë Zakonisht zëri i saj vinte përmes telit si diçka e freskët dhe e freskët, sikur një divot nga një lidhje e gjelbër golfi të kishte ardhur me vela në dritarja e zyrës, por këtë mëngjes u duk e ashpër dhe e thatë.

“Unë kam lënë shtëpinë e Daisy”, tha ajo. “Unë jam në Hempstead dhe do të shkoj poshtë në Southampton këtë pasdite.”

Ndoshta kishte qenë me takt të largohej nga shtëpia e Daisy, por akti më bezdisi dhe vërejtja e saj e radhës më bëri të ngurtë.

“Nuk ishe aq i mirë me mua natën e kaluar.”

“Si mund të kishte rëndësi atëherë?”

Heshtja për një moment. Pastaj:

“Sidoqoftë - dua të të shoh”.

“Edhe unë dua të të shoh”.

“Supozoni se unë nuk shkoj në Southampton, dhe do të vij në qytet këtë pasdite?”

“Jo - nuk mendoj këtë pasdite.”

“Shume mire.”

“Impossibleshtë e pamundur këtë pasdite. Të ndryshme— ”

Ne kemi biseduar kështu për një kohë, dhe pastaj papritmas nuk po flisnim jo me gjate. Nuk e di se kush prej nesh e mbylli telefonin me një klikim të mprehtë, por unë e di që nuk më interesonte. Nuk mund të kisha biseduar me të përtej një tavoline çaji atë ditë nëse nuk do të flisja kurrë më me të në këtë botë.

Unë telefonova në shtëpinë e Gatsby disa minuta më vonë, por linja ishte e zënë. Une provuar katër herë; më në fund një qendër e egërsuar

më tha se tela ishte duke u mbajtur e hapur për distancë të gjatë nga Detroit. Duke nxjerrë timen me orar, vizatova një rreth të vogël rreth trenit pesë e pesë. Pastaj unë u mbështet përsëri në karrigen time dhe u përpoqa të mendoja. Ishte thjesht mesditë.

Kur kalova grumbujt e hirit në tren atë mëngjes kisha kaluar qëllimisht në anën tjetër të makinës. Unë supozoja se do të ishte një një turmë kurioze rreth e përçark gjithë ditës me djem të vegjël që kërkonin errësirë njolla në pluhur, dhe një njeri i mrekullueshëm që tregon vazhdimisht çfarë kishte ndodhur, derisa u bë gjithnjë e më pak e vërtetë edhe për të dhe për të nuk mund ta tregonte më, dhe arritja tragjike e Myrtle Wilson ishte harruar Tani dua të kthehem pak dhe të tregoj se çfarë ka ndodhur garazhi pasi u larguam atje një natë më parë.

Ata kishin vështirësi në gjetjen e motrës, Katerinës. Ajo duhet të ketë theu rregullin e saj kundër pirjes atë natë, sepse kur mbërriti ajo ishte budalla me pije alkoolike dhe i paaftë për të kuptuar se kishte ambulanca tashmë i shkuar në Flushing. Kur e bindën për këtë, ajo menjëherë i ra të fikët, sikur kjo të ishte pjesa e patolerueshme e çështje. Dikush, i mirë apo kurioz, e mori me makinën e tij dhe e futi brenda zgjimi i trupit të motrës së saj.

Deri shumë kohë pas mesnatës, një turmë që ndryshonte u përplas përpara të garazhit, ndërsa George Wilson lëkundej vetvetiu andej-ktej divani brenda. Për një kohë dera e zyrës ishte e hapur, dhe të gjithë ata që hynë në garazh hodhën një vështrim të papërmbajtshëm përmes tij. Më në fund dikush tha se ishte turp dhe mbylli derën. Michaelis dhe disa burra të tjerë ishin me të; së pari, katër ose pesë burra, më vonë dy ose tre burra. Akoma më vonë Michaelis iu desh të pyeste të huajin e fundit për të pritur atje pesëmbëdhjetë minuta më gjatë, ndërsa ai u kthye te e tij vend dhe bëri një tenxhere kafeje. Pas kësaj, ai qëndroi atje vetëm me Wilson deri në agim.

Rreth orës tre cilësia e mërmërimave jokohërente të Wilson ndryshoi — ai u qetësua dhe filloi të fliste për makinën e verdhë. Ai njoftoi se ai kishte një mënyrë për të gjetur se kush ishte makina e verdhë i përkiste, dhe pastaj ai shpërtheu se disa muaj më parë e tij gruaja kishte ardhur nga qyteti me fytyrën të mavijosur dhe hundën i fryrë

Por kur dëgjoi veten duke thënë këtë, ai u përplas dhe filloi të qante “Oh, o Zot!” përsëri në zërin e tij të rënkuar. Michaelis bëri një përpjekje të ngathët për ta shpërqendruar.

“Sa kohë keni që jeni martuar, George? Eja atje, provo dhe ule akoma një minutë, dhe përgjigju pyetjes time. Sa kohë keni qenë martuar? ”

“Dymbëdhjetë vjet”

“Keni pasur ndonjëherë fëmijë? Eja, Xhorxh, ulu qetësisht - të pyeta a pyetje Keni pasur ndonjëherë fëmijë? ”

Beetles kafe të fortë mbajnë zhurmë kundër dritës së shurdhër, dhe sa herë që Michaelis dëgjonte një makinë që shkonte duke shqyer rrugën jashtë saj i dukej si makina që nuk ishte ndalur disa orë më parë. Ai nuk i pëlqente të hynte në garazh, sepse stola e punës ishte i njollësuar atje ku trupi ishte shtrirë, kështu që ai lëvizi në mënyrë të pakëndshme rreth zyrës - ai i njihte çdo objekt në të para mëngjesit - dhe nga herë pas here ulesh pranë Wilson-it duke u përpjekur ta mbante më të qetë.

“A keni ndonjë kishë ku shkoni ndonjëherë, Xhorxh? Ndoshta edhe nëse ju nuk kam qenë atje për një kohë të gjatë? Ndoshta mund të thërras kisha dhe bëj që një prift të vijë dhe ai mund të flasë me ty, shih? ”

“Mos i përkas askujt”.

“Duhet të kesh një kishë, George, për kohëra të tilla. Ti duhet kanë shkuar në kishë një herë. A nuk u martuat në një kishë? Degjo, George, më dëgjo. A nuk u martuat në një kishë? ”

“Kjo ishte shumë kohë më parë.”

Përpjekja për t’iu përgjigjur theu ritmin e lëkundjes së tij - për një moment ai heshti. Pastaj erdhi i njëjti vështirim gjysmë i ditur, gjysmë i hutuar përsëri në sytë e tij të venitur.

“Shikoni në sirtar atje”, tha ai, duke treguar tavolinën.

“Cila sirtar?”

“Ajo sirtar - ai një”.

Michaelis hapi sirtarin më të afërt të dorës. Nuk kishte asgjë në të por një zinxhir i vogël qeni, i shtrenjtë, i bërë prej lëkure dhe i endur argjend Ishte me sa duket e re.

“Kjo?” - pyeti ai duke e mbajtur lart.

Wilson vështroi dhe tundi kokën.

“E gjeta dje pasdite. Ajo u përpoq të më tregonte për këtë, por unë e dinte se ishte diçka qesharake. ”

“Do të thuash që gruaja jote e bleu atë?”

“Ajo e kishte mbështjellë me letër indi në zyrën e saj.”

Michaelis nuk pa asgjë të çuditshme në këtë, dhe ai i dha Wilson një duzinë arsyet pse gruaja e tij mund ta ketë blerë zinxhirin e qenve. Por me mend Wilson kishte dëgjuar disa nga këto shpjegime të njëjta

më parë, nga Myrtle, sepse ai filloi të thoshte “Oh, Zoti im!” përsëri me pëshpëritje - ngushëlluesi i tij la disa shpjegime në ajër.

“Pastaj ai e vrau atë,” tha Wilson. Goja i ra hapur papritur.

“Kush e beri?”

“Unë kam një mënyrë për ta zbuluar.”

“Ju jeni morbid, George”, tha shoku i tij. “Ky ka qenë një përpjekje për të ti dhe ti nuk e di se çfarë po thua. Më mirë të provoni dhe të uleni i qetë deri në mëngjes. ”

“Ai e vrau atë.”

“Ishte një aksident, Xhorxh.”

Wilson tundi kokën. Sytë e tij u ngushtuan dhe goja e tij u zgjerua pak me fantazmën e një “Hm!” superiore

“E di”, tha ai patjetër. “Unë jam një nga këto fela të besueshëm dhe unë mos mendo se i bën dëm askujt, por kur njoh një gjë që di ajo Ishte njeriu në atë makinë. Ajo vrapoi për të folur me të dhe ai nuk do të ndalet ”.

Michaelis e kishte parë edhe këtë, por nuk i kishte shkuar në mendje se atje ishte ndonjë rëndësi e veçantë në të. Ai besonte se zonja Wilson kishte ka ikur nga burri i saj, në vend se të përpiquej të ndalonte ndonjë makinë e veçantë.

“Si mund të ishte ajo e tillë?”

“Ajo është një e thellë”, tha Wilson, sikur kjo t’i përgjigjej pyetjes. “Ah-h-h—”

Ai filloi të lëkundet përsëri, dhe Michaelis qëndroi duke përdredhur zinxhir në të dorë

“Ndoshta ke një mik që mund të telefonoja, George?”

Kjo ishte një shpresë e harruar - ai ishte pothuajse i sigurt se Wilson nuk kishte asnjë mik: nuk kishte aq sa për gruan e tij. Ai u gëzua pak më vonë kur vuri re një ndryshim në dhomë, një ngjyrim blu pranë dritares, dhe e kuptoi që agimi nuk ishte larg. Rreth orës pesë ishte blu sa duhet jashtë për të kapur dritën.

Sytë me shkëlqim të Wilsonit u kthyen në grumbujt e hirit, ku gri e vogël retë morën forma fantastike dhe zhurmeshin aty-këtu në erë e zbehtë e agimit.

“Unë fola me të,” mërmëriti ai, pas një heshtje të gjatë. “Unë i thashë asaj mund të më mashtrojë por ajo nuk mund ta mashtrojë Zotin. Unë e çova atë në dritare “- me një përpjekje ai u ngrit dhe eci në dritaren e pasme dhe mbështetej me fytyrën e tij të shtrënguar - “dhe unë thashë ‘ Zoti e di se çfarë ju keni qenë duke bërë, gjithçka që keni bërë. Ju mund të më mashtroni, por nuk mund ta mashtrosh Zotin! ’”

Duke qëndruar pas tij, Michaelis pa me një tronditje që po shikonte sytë e Doktor T. J. Eckleburg, i cili sapo kishte dalë, i zbehtë dhe e madhe, nga nata e tretjes.

“Zoti sheh gjithçka”, përsëriti Wilson.

“Kjo është një reklamë”, e siguroi Michaelis. Diçka e bëri atë largohu nga dritarja dhe kthehu në dhomë. Por Wilson qëndroi atje për një kohë të gjatë, fytyra e tij afër xhamit të dritares, duke tundur me kokë në muzg.

Deri në orën gjashtë Michaelis ishte lodhur, dhe mirënjohës për tingullin e një makina që ndalet jashtë. Ishte një nga vëzhguesit e një nate më parë i cili kishte premtuar të kthehej, kështu që ai gatoi mëngjesin për tre, gjë që ai dhe burri tjetër hëngrën së bashku. Wilson ishte më i qetë tani, dhe Michaelis shkoi në shtëpi për të fjetur; kur u zgjua katër orë më vonë dhe u kthye me shpejtësi në garazh, Wilson ishte zhdukur.

Lëvizjet e tij - ai ishte në këmbë gjatë gjithë kohës - u gjurmuan më pas Port Roosevelt dhe më pas në Gad's Hill, ku bleu një sanduiç që ai nuk hëngri, dhe një filxhan kafe. Ai duhet të ketë qenë i lodhur dhe duke ecur ngadalë, sepse ai nuk arriti në Kodrën e Gadit deri në mesditë. Deri tani nuk kishte vështirësi në llogaritjen e kohës së tij - kishte djem që kishte parë një burrë që “vepronte si i çmendur” dhe shoferë në të cilët ai ngulte sytë çuditërisht nga ana e rrugës. Pastaj për tre orë ai u zhduk nga pamja. Policia, në fuqinë e asaj që ai i tha Michaelis, se ai “kishte një mënyrë për ta zbuluar”, duke menduar se ai e kaloi atë kohë duke shkuar nga garazhi në garazh për aty, duke kërkuar një makinë të verdhë. Në nga ana tjetër, asnjë garazh që e kishte parë nuk doli përpara, dhe mbase ai kishte një mënyrë më të lehtë, më të sigurt për të zbuluar se çfarë dëshironte e di Nga dy e gjysmë ai ishte në West Egg, ku pyeti dikë rruga për në shtëpinë e Gatsby. Pra, në atë kohë ai e dinte emrin e Gatsby.

Në orën dy Gatsby veshi rrobat e tij të larjes dhe i la fjalën me shërbëtor që nëse dikush i telefononte fjalës do t'i sillte në atë pishinë Ai ndaloi në garazh për një dyshek pneumatik që kishte argëtoi mysafirët e tij gjatë verës dhe shoferi e ndihmoi atë pompojeni atë lart. Pastaj ai dha

udhëzime që makina e hapur të mos ishte nxirret në asnjë rrethanë - dhe kjo ishte e çuditshme, sepse mbrojtësja e përparme e djathtë ka nevojë për riparim.

Gatsby mbajti sup dyshekun dhe u nis për në pishinë. Pasi ai ndaloi dhe e zhvendosi pak, dhe shoferi e pyeti nëse ai kishte nevojë për ndihmë, por ai tundi kokën dhe në një moment u zhduk midis pemët e zverdhura.

Asnjë mesazh telefonik nuk arriti, por shërbëtori shkoi pa gjumë dhe e priti atë deri në orën katër - derisa shumë kohë kishte dikush për t'ia dhënë nëse do të vinte. Kam një ide që vetë Gatsby nuk e bëri besoj se do të vinte, dhe mbase nuk i interesonte më. Nëse kjo do të ishte e vërtetë ai duhet të ketë ndjerë se ai kishte humbur botën e vjetër të ngrohtë, pagoi një çmim i lartë për të jetuar shumë gjatë me një ëndërr të vetme. Ai duhet të ketë ngriti sytë në një qiell të panjohur përmes gjethëve të frikshme dhe u drodh ndërsa zbuloi se çfarë gjë groteske është një trëndafil dhe sa e papërpunuar rrezet e diellit ishte mbi barin e krijuar rrallë. Një botë e re, material pa duke qenë e vërtetë, ku fantazmat e dobëta, duke marrë frymë ëndrra si ajri, lëviznin për fat të mirë ... si ajo hi, figura fantastike që rrëshqas drejt atë përmes pemëve amorfe.

Shoferi - ai ishte një nga të mbrojturit e Wolfshiem - dëgjoi të shtëna - më pas ai vetëm mund të thoshte se nuk kishte menduar asgjë shumë rreth tyre. Unë shkova nga stacioni drejtpërdrejt në shtëpinë e Gatsby dhe nxitimi im me ankth lart në shkallët e përparme ishte gjëja e parë që alarmoi këdo. Por ata e dinin atëherë, unë besoj fort. Me zor një fjala u tha, katër prej nesh, shoferi, shuplaka, kopshtari dhe unë nxitova poshtë në pishinë.

Kishte një lëvizje të zbehtë, mezi të dukshme të ujit si rrjedha e freskët nga një skaj nxitu rrugën drejt kullimit në tjetrën. Me dallgëzime të vogla që zor se ishin hijet e valëve, të ngarkuara dysheku lëvizi në mënyrë të parregullt poshtë pishinës. Një erë e vogël e erës sipërfaqja e valëzuar mezi ishte e mjaftueshme për të shqetësuar atë aksidentale kurs me barrën e tij aksidentale. Prekja e një tufë gjethesh e rrotulloi atë ngadalë, duke gjurmuar, si këmba e tranzitit, një të kuqe të hollë rretho në ujë.

Ishte pasi ne filluam me Gatsby drejt shtëpisë që kopshtari pa trupin e Wilson pak larg në bar, dhe holokaust ishte i plotë

IX

Pas dy vitesh mbaj mend pjesën tjetër të asaj dite, dhe atë natë dhe

ditën tjetër, vetëm si një stërvitje e pafund e policisë dhe fotografëve dhe burra gazetash brenda dhe jashtë derës së përparme të Gatsby. Një litar u shtri përtej portës kryesore dhe një polic pranë saj i mbahti kuriozët, por djemtë e vegjël shpejt zbuluan se mund të hynin përmes oborrit tim, dhe gjithmonë kishte disa prej tyre me gojë të hapur për pishinë Dikush me një mënyrë pozitive, ndoshta një detektiv, e përdori atë shprehja “i çmendur” ndërsa u përkul mbi trupin e Wilson atë pasdite, dhe autoriteti aventuresk i zërit të tij vendosi çelësin për gazetën raporton mëngjesin tjetër.

Shumica e atyre raporteve ishin një makth - grotesk, rrethanor, i etur, dhe i pavërtetë. Kur solli dëshmia e Michaelis në hetim për të ndezur dyshimet e Wilson për gruan e tij mendova të gjithë përrallën së shpejti do të shërbehej në paskuinadë të egër - por Katerina, e cila mund kanë thënë ndonjë gjë, nuk kam thënë asnjë fjalë. Ajo tregoi një shumë të habitshme e karakterit edhe për këtë - vështroi mjekun mjek me sy të vendosur nën atë vetullën e saj të korrigjuar dhe u betua se motra e saj kurrë nuk kishte parë Gatsby, që motra e saj ishte plotësisht e lumtur me burrin e saj, se motra e saj nuk kishte qenë në asnjë ligësi. Ajo u bind vetë për të, dhe thirri në shami, sikur të ishte shumë sugjerimi ishte më shumë sesa ajo mund të duronte. Kështu që Wilson u reduktua në një njeri “i çmendur nga pikëllimi” në mënyrë që çështja të mbetet në të vetën forma më e thjeshtë. Dhe pushoi atje.

Por e gjithë kjo pjesë e saj dukej e largët dhe jo domosdoshme. E gjeta veten në anën e Gatsby, dhe vetëm. Nga momenti kur unë telefonova lajmet për katastrofë në fshatin West Egg, çdo supozim për të dhe çdo gjë pyetje praktike, u referua për mua. Në fillim u habita dhe i hutuar; atëherë, ndërsa ai qëndronte në shtëpinë e tij dhe nuk lëvizte ose merrte frymë ose flas, orë pas ore, mbi mua u rrit se isha përgjegjës, sepse askush tjetër nuk ishte i interesuar - dua të them, me atë intensiv interes personal për të cilin të gjithë kanë disa të drejta të paqarta në fund.

Unë e thirra Daisy gjysmë ore pasi e gjetëm, e thirra atë instiktivisht dhe pa hezitim. Por ajo dhe Tomi ishin larguar herët atë pasdite, dhe mori bagazhet me vete.

“Nuk ka lënë adresë?”

“Jo”

“Thuaj kur do të kthehen?”

“Jo”

“Ndonjë ide se ku janë? Si mund t'i arrija? ”

“Une nuk e di. Nuk mund të them “.

Doja të gjeja dikë për të. Doja të hyja në dhomën ku ai e shtriu

dhe e siguroi: “Unë do të gjej dikë për ty, Gatsby. Mos merak Thjesht më beso dhe do të gjej dikë për ty— ”

Emri i Meyer Wolfshiem nuk ishte në librin e telefonit. Butler më dha adresën e tij të zyrës në Broadway, dhe unë thirra Informacionin, por nga koha kur kisha numrin ishte shumë pas pesë, dhe askush nuk u përgjigj telefon

“Do të biesh përsëri?”

“Unë kam rënë tre herë”.

“Vërshtë shumë e rëndësishme”

“Na vjen keq. Kam frikë se askush nuk është atje. ”

Unë u ktheva në dhomën e vizatimeve dhe mendova për një çast se ata ishin vizitorë të rastit, të gjithë këta njerëz zyrtarë që papritmas u mbushën ajo Por, megjithëse ata tërhoqën fletën dhe e shikuan Gatsby me sytë e tronditur, protesta e tij vazhdoi në trurin tim:

“Shikoni këtu, sport i vjetër, duhet të merrni dikë për mua. Ju keni marrë të përpiqemi shumë. Unë nuk mund ta kaloj këtë vetëm ”.

Dikush filloi të më bënte pyetje, por unë u shkëputa dhe shkova në katin e sipërm shikonte me ngut nëpër pjesët e zhbllokuara të tryezës së tij - do të kishte thënë ai asnjëherë nuk më tha patjetër që prindërit e tij kishin vdekur. Por nuk ishte asgjë - vetëm fotografia e Dan Cody, një shenjë e dhunës së harruar, duke ngulur sytë nga muri.

Mëngjesin tjetër e dërgova shërbëtorin në New York me një letër Wolfshiem, i cili kërkoi informacion dhe e nxiti atë të dilte në ditën tjetër tren Kjo kërkesë m'u duk e tepërt kur e shkrova. Isha i sigurt ai do të fillonte kur të shihte gazetatat, ashtu siç isha i sigurt se do të kishte një tela nga Daisy para mesditës - por as një tel dhe as Z. Wolfshiem arriti; askush nuk arriti përveç më shumë policisë dhe fotografëve dhe burra gazetash. Kur batlerja ktheu përgjigjen e Wolfshiem unë fillova të kesh një ndjenjë sfidimi, solidariteti përbuzës midis Gatsby dhe une kunder te gjithëve.

I dashur Z. Carraway. Kjo ka qenë një nga tronditjet më të tmerrshme të jeta ime për mua vështirë se mund ta besoj se është aspak e vërtetë. Një e tillë veprimi i çmendur siç bëri ai njeri duhet të na bëjë të gjithëve të mendojmë. Unë nuk mund të zbres tani pasi jam lidhur në ndonjë biznes shumë të rëndësishëm dhe nuk mund ta marr përzier në këtë gjë tani. Nëse ka ndonjë gjë mund të bëj pak më vonë më tregoni në një letër nga Edgar. Unë vështirë se e di se ku jam kur Kam dëgjuar për një gjë të tillë dhe jam rrëzuar plotësisht jashtë

Meyer Wolfshiem

dhe pastaj shtojcë e nxituar poshtë:

Më tregoni për varrimin, etj. Nuk e njoh fare familjen e tij.

Kur telefoni ra atë pasdite dhe Largësia tha se Çikago ishte duke thirrur mendova se kjo do të ishte Daisy më në fund. Por lidhja erdhi përmes si zëri i një burri, shumë i hollë dhe larg.

“Kjo është duke folur Slagle ...”

“Po?” Emri ishte i panjohur.

“Ferr i një shënimi, apo jo? Merr telin tim? ”

“Nuk ka pasur tela”.

“Young Parke është në telashe”, tha ai me shpejtësi. “Ata e morën atë kur ai i dorëzoi bonot mbi banak. Ata morën një qarkore nga New York duke i dhënë numrat vetëm pesë minuta më parë. Çfarë d’e dini për atë, hej? Ju kurrë nuk mund ta dalloni në këto qytete të hidhura - ”

“Përhëndetjel!” E ndërpreva pa frymë. “Shikoni këtu - ky nuk është z. Gatsby. Z. Gatsby ka vdekur. ”

Në anën tjetër të telit ishte një heshtje e gjatë, e ndjekur nga një pasthirmë ... atëherë një zhurmë e shpejtë ndërsa lidhja ishte ndërprerë.

Unë mendoj se ishte në ditën e tretë që një telegram nënshkroi Henry C. Gatz mbërriti nga një qytet në Minesota. Thoshte vetëm se dërguesi ishte duke u larguar menjëherë dhe të shtyhet funerali derisa të vinte.

Ishte babai i Gatsby, një plak solemn, shumë i pafuqishëm dhe i tronditur, grumbulluar në një ulcer të gjatë të lirë kundër ditës së ngrohtë të shtatorit. Të tijat sytë rrjedhnin vazhdimisht nga eksitimi, dhe kur mora çantën dhe ombrellën nga duart e tij ai filloi të tërhiqej aq pareshtur nga rrallimi i tij mjekër gri që pata vështirësi të zbres nga palltoja e tij. Ai ishte në pika e shembjes, prandaj e mora në dhomën e muzikës dhe e bëra ulu ndërsa dërgoja diçka për të ngrënë. Por ai nuk do të hante, dhe gota e qumështit u derdh nga dora e tij që dridhej.

“Unë e pashë atë në gazetën e Çikagos”, tha ai. “Ishte e gjitha në Gazeta e Çikagos. Unë fillova menjëherë. ”

“Unë nuk dija si të arrija ty.”

Sytë e tij, duke mos parë asgjë, lëviznin pa pushim nëpër dhomë.

“Ishte një i çmendur”, tha ai. “Ai duhet të ketë qenë i çmendur.”

“Nuk do të dëshironit kafe?” E nxita.

“Unë nuk dua asgjë. Tani jam mirë, z. - ”

“Carraway”.

“Epo, tani jam mirë. Ku e kanë ata Xhimin? ”

E mora në dhomën e vizatimeve, ku ishte shtrirë djali i tij dhe e lashë atje Disa djem të vegjël ishin ngjitur në shkallë dhe po shikonin Salla; kur u thashë se kush kishte ardhur, ata shkuan pa dëshirë larg

Pas pak z. Gatz hapi derën dhe doli, me gojën e tij i hapur, fytyra e tij u skuq pak, sytë i dilnin të izoluar dhe lotë jo të përpiktë. Ai kishte arritur një moshë ku vdekja nuk ka më cilësia e befasisë së kobshme, dhe kur ai shikoi rreth tij tani për të herën e parë dhe pushë lartësinë dhe shkëlqimin e sallës dhe të madh dhomat që hapeshin prej saj në dhoma të tjera, hidhërimi i tij filloi të ishte e perzier me një krenari të tmerrshme. Unë e ndihmova atë në një dhomë gjumi sipër; ndërsa ai hoqa pallton dhe jelekun i thashë që të gjitha aranzhimet kishin qenë shtyhet derisa të vinte.

“Unë nuk e dija se çfarë do të doje, Z. Gatsby -”

“Gatz është emri im.”

“-Zoti. Gatz Mendova se ju mund të dëshironi të merrni trupin në Perëndim. ”

Ai tundi kokën.

“Jimmy gjithmonë e pëlqente atë më mirë në Lindje. Ai u ngrit në pozicionin e tij në lindja. A ishit një mik i djalit tim, z. -? ”

“Ne ishim miq të ngushtë”.

“Ai kishte një të ardhme të madhe para tij, e dini. Ai ishte vetëm një djalë i ri, por ai kishte shumë fuqi të trurit këtu ”.

Ai preku kokën në mënyrë mbresëlënëse dhe unë tunda me kokë.

“Nëse ai do të kishte jetuar, ai do të kishte qenë një njeri i madh. Një njeri si James J. Kodër Ai do të ndihmonte në ndërtimin e vendit.”

“Kjo është e vërtetë”, thashë, në mënyrë të pakëndshme.

Ai u përplas me mbulesën e qëndisur, duke u përpjekur ta merrte atë nga shtrat dhe u shtri fort - ishte menjëherë në gjumë.

Atë natë u thirr një person i qartë i frikësuar dhe kërkoi e di kush isha para se ai të jepte emrin e tij.

“Ky është z. Carraway”, thashë.

“Oh!” Ai dukej i lehtësuar. “Ky është Klipspringer.”

Edhe unë u lehtësova, sepse kjo dukej se premtonte një mik tjetër Varri i Gatsby. Nuk doja që ajo të ishte në letra dhe të vizatoja një një turmë për ndonjë gjë interesante, kështu që unë do të kisha thirrur vetë disa njerëz. Ata ishin të vështira për t'u gjetur.

“Varrimi është nesër”, thashë. “Ora tre, këtu në shtëpi. Do të doja t’i tregoja kujt do që do të interesohej. ”

“Oh, unë do të”, shpërtheu ai me ngut. “Sigurisht që nuk ka të ngjarë të shoh dikush, por nëse e bëj. ”

Toni i tij më bëri të dyshoja.

“Sigurisht që do të jesh vetë atje”.

“Epo, unë me siguri do të përpiqem. Ajo për të cilën unë thirra është - ”

“Prit një minutë,” e ndërpreva unë. “Po sikur të thuash që do të vish?”

“Epo, fakti është - e vërteta e çështjes është që unë po qëndroj me të disa njerëz këtu në Greenwich, dhe ata më tepër presin që unë të jem me të ata nesër. Në fakt, ka një lloj pikniku apo diçka tjetër. E natyrisht do të bëj çmos që të largohem “.

Unë ejakulova një “Huh!” Të shfrenuar dhe ai duhet të më ketë dëgjuar mua, sepse ai vazhdoi me nervozizëm:

“Ajo për të cilën thirra ishin një palë këpucë që lashë atje. po mendoja nese do të ishte shumë telashe që t’i dërgonte butlerin. E shikon, ato janë këpucë tenisi dhe unë jam disi i pafuqishëm pa to. E imja adresa është kujdes i B. F.— ”

Nuk e dëgjova pjesën tjetër të emrit, sepse e vura marrësin.

Pas kësaj ndjeva një farë turpi për Gatsby - një zotëri për të cilin unë në telefon nënkuptonte se ai kishte marrë atë që meritonte. Sidoqoftë, kjo ishte faji im, sepse ai ishte një nga ata që talleshin me më shumë hidhërim Gatsby mbi guximin e pijeve alkoolike të Gatsby dhe unë duhet ta kisha ditur më mirë sesa ta thërrasësh.

Mëngjesin e varrimit unë u ngjita në Nju Jork për të parë Meyer Wolfshiem; Unë nuk mund të dukej për të arritur atë në ndonjë mënyrë tjetër. Dera që unë i shtyrë, me këshillën e një djali të ashensorit, ishte shënuar “The Swastika Holding Company ”dhe në fillim nuk dukej askush brenda Por kur unë do të bërtisja “përshëndetje” disa herë më kot, një argumenti shpërtheu pas një ndarjeje, dhe aktualisht një Jehudie bukuroshe u shfaq në një derë të brendshme dhe më shqyrtoi me armiqësi të zezë sytë

“Askush nuk është brenda”, tha ajo. “Zoti. Wolfshiem ka shkuar në Çikago. ”

Pjesa e parë e kësaj ishte padyshim e pavërtetë, sepse dikush kishte filluar ta bënte bilbil “Rruzarja”, pa zë, brenda.

“Ju lutemi thoni se Z. Carraway dëshiron ta shohë atë.”

“Nuk mund ta kthej nga Çikago, apo jo?”

Në këtë moment një zë, i pagabueshëm i Wolfshiem, i quajtur “Stella!” nga ana tjetër e derës.

“Lëreni emrin tuaj në tavolinë”, tha ajo shpejt. “Unë do t’ia jap kur të kthehet ”.

“Por unë e di se ai është atje.”

Ajo bëri një hap drejt meje dhe filloi të rrëshqiste duart e saj të indinjara lart dhe poshtë ijëve të saj.

“Ju të rinj mendoni se mund të futeni me forcë këtu në çdo kohë,” ajo qortohet. “Ne po sëmuremi për të. Kur them se është në Çikago, ai është në Çikago. ”

Unë përmenda Gatsby.

“Oh-h!” Ajo më shikoi përsëri. «A do të jesh thjesht - Cila ishte e jotja emrin? ”

Ajo u zhduk. Në një moment Meyer Wolfshiem qëndroi solemnisht në porta, duke zgjatur të dy duart. Ai më tërhoqi në zyrën e tij, duke vërejtur me një zë të nderuar se ishte një kohë e trishtuar për të gjithë ne, dhe ofroi me një puro.

“Kujtimi im kthehet kur e takova për herë të parë,” tha ai. “Një major i ri sapo doli nga ushtria dhe u mbulua me medalje ai mori në luftë. Ai ishte aq i vështirë sa që duhej të mbante veshur uniformën e tij sepse ai nuk mund të blija disa rroba të rregullta. Hera e parë që e pashë ishte kur ai hyri në dhomën e pishinës së Winebrenner në Rugën e Dyzet e tretë dhe kërkoi një punë Ai nuk kishte ngrënë asgjë për dy ditë. ‘Eja pak drekë me mua, - thashë. Ai hëngri më shumë se katër dollarë ushqim për gjysmë ore ”.

“A e keni filluar atë në biznes?” Unë pyeta.

“Fillojeni! Unë e bëra atë. ”

“Oh”

“Unë e ngrita atë nga asgjëja, menjëherë nga ulluku. Pashë mirë larg ai ishte një i ri me pamje të mirë, zotëri, dhe kur i tha mua ai ishte në Oggsford e dija se mund ta përdorja mirë. E bëra të bashkohej Legjioni Amerikan dhe ai qëndronte atje lart. Menjëherë ai e bëri disa punojnë për një klient timin deri në Albani. Ne ishim kaq të trashë si që në gjithçka “- ai mbajti dy gishta bulbozë -” gjithmonë së bashku “.

Pyesja veten nëse ky partneritet kishte përfshirë Seritë e Botës transaksion në vitin 1919.

“Tani ai ka vdekur”, thashë pas një çasti. “Ju ishit shoku i tij më i ngushtë, kështu që unë e di që do të dëshironi të vini në funeralin e tij këtë pasdite. ”

“Do të doja të vija”.

“Epo, eja atëherë.”

Flokët në vrimat e hundës i dridheshin pak dhe ndërsa tundi kokën sytë iu mbushën me lot.

“Unë nuk mund ta bëj atë - nuk mund të përzihem në të,” tha ai.

“Nuk ka asgjë për tu përzier. Tani gjithçka ka mbaruar.”

“Kur një burrë vritet, unë kurrë nuk dua të përzihem në të mënyrë Unë mbaj jashtë Kur isha i ri ishte ndryshe - nëse ishte një mik i imi vdiq, sido që të jetë, unë qëndrova me ta deri në fund. Ti mund mendoj se kjo është sentimentale, por dua ta them - deri në fund të hidhur. ”

Unë pashë që për ndonjë arsye të tij ai ishte i vendosur të mos vinte, kështu që unë u ngrita në këmbë.

“A je njeri koleg?” ai pyeti papritur.

Për një moment mendova se ai do të sugjeronte një “gonnegtion”, por ai vetëm pohoi me kokë dhe më dha dorën.

“Le të mësojmë të tregojmë miqësinë tonë për një njeri kur ai është gjallë dhe jo pasi të ketë vdekur, ”sugjeroi ai. “Pas kësaj rregulli im është të lejoj gjithçka vetëm. ”

Kur u largova nga zyra e tij qielli ishte errësuar dhe u ktheva në Perëndim Vezë në shi. Pasi ndërrova rrobat, shkova në vendin fqinj dhe gjeta Z. Gatz duke ecur lart e poshtë i ngazëllyer në sallë. Krenaria e tij në të tijin djali dhe në zotërimet e djalit të tij po rritej vazhdimisht dhe tani ai kishte diçka për të treguar mua.

“Xhimi më dërgoi këtë foto.” Nxori portofolin e tij duke u dridhur gishtat. “Shiko atje.”

Ishte një fotografi e shtëpisë, e çarë në cepa dhe e ndotur me shumë duar. Ai më vuri në dukje çdo detaj me padurim. “Shikoni atje! ” dhe pastaj kërkova admirim nga sytë e mi. Ai e kishte treguar ashtu shpesh që unë mendoj se ishte më reale për të tani sesa vetë shtëpia.

“Xhimi ma dërgoi. Unë mendoj se është një pamje shumë e bukur. Ajo shfaqet mirë. ”

“Shume mire. E kishit parë kohët e fundit? ”

“Ai doli të më shihte dy vjet më parë dhe më bleu shtëpinë në të cilën jetoj tani Sigurisht që ne u ndamë kur ai iku nga shtëpia, por unë e shoh tani kishte një arsye për të. Ai e dinte se kishte një të ardhme të madhe përpara atij. Dhe që kur ai bëri një sukses ai ishte shumë bujar me mua. ”

Ai dukej i gatshëm ta hiqte fotografinë, e mbajti atë për një tjetër minutë, ngadalë, para syve të mi. Pastaj ai ktheu portofolin dhe nxori nga xhepi një kopje të vjetër të rreckosur të një libri të quajtur Hopalong Cassidy

“Shikoni këtu, ky është një libër që ai e kishte kur ishte djalë. Thjesht tregon ti. ”

Ai e hapi atë në kapakun e pasmë dhe ma ktheu për ta parë. Në fletëpalosja e fundit ishte shtypur orari i fjalës, dhe data shtator 12, 1906. Dhe nën:

“Ngrihuni nga shtrati 6:00 e mëngjesit Ushtrimi Dumbell dhe shkallëzimi i murit 6: 15-6: 30” “Studioni energjinë elektrike, etj. 7: 15-8: 15” “Punoni 8: 30-4: 30 pasdite. Bejsboll dhe sportet 4: 30-5: 00 “” Praktikoni elokimin, gatishmërinë dhe mënyrën e arritjes së tij 5: 00-6: 00 “” Studimi i shpikjeve të nevojshme 7: 00-9: 00 ”

Gjenerali zgjidh

- Pa humbur kohë në Shafters ose [një emër, i padeshifrueshëm]
- Nuk ka më pirje të duhanit ose përtypjes.
- Dush çdo ditë tjetër
- Lexoni një libër ose revistë në javë
- Kurseni 5,00 dollarë [të kryqëzuar] 3,00 dollarë në javë
- Jini më të mirë ndaj prindërve

“Unë e hasa këtë libër rastësisht,” tha plaku. “Thjesht ju tregon, apo jo? ”

“Thjesht ju tregon.”

“Jimmy ishte i detyruar të dilte përpara. Ai gjithmonë kishte disa zgjidhje si kjo ose diçka. A e vëreni se çfarë ka për të përmirësuar mendjen e tij? Ai ishte gjithmonë e mrekullueshme për këtë. Ai më tha që unë e pëlqeja një derr një herë, dhe unë rraha atë për këtë “.

Ai hezitonte ta mbyllte librin, duke lexuar çdo send me zë të lartë dhe më pas duke me shikuar me padurim. Unë mendoj se ai më tepër priste që unë të kopjoja lista për përdorimin tim.

Pak para tre ministri Lutheran arriti nga Flushing, dhe Fillova të kërkoj pa dashje nga dritaret për makinat e tjera. Kështu veproi Babai i Gatsby. Dhe ndërsa koha kaloi dhe shërbëtorët hynë dhe qëndroi duke prituri në korridor, sytë filluan të ndriçonin të shqetësuar dhe ai foli për shiun në një mënyrë të shqetësuar dhe të pasigurt. Ministri hodhi një vështrim disa herë në orën e tij, kështu që e mora mënjane dhe i kërkoja të presë Për gjysëm ore. Por nuk ishte ndonjë dobi. Askush nuk erdhi.

Rreth orës pesë, procesioni ynë me tre veta arriti në varreza dhe ndaloi në një shi të trashë pranë portës - së pari një autoveturë, tmerrësisht e zezë dhe e lagur, atëherë Z. Gatz dhe ministri dhe unë në limuzinë, dhe pak më vonë katër ose pesë shërbëtorë dhe postieri nga West Egg, në kamioncinë e Gatsby, të gjithë të lagur deri në lëkurë. Si ne fillova përmes portës në varreza dëgjova një makinë të ndalonte dhe pastaj tingulli i dikujt që spërkat pas nesh mbi tokën e lagur. Une shikova përreth. Ishte njeriu me syze me buf të cilin unë e kisha gjetur duke u mrekulluar mbi librat e Gatsby në bibliotekë një natë tre muaj para.

Nuk e kisha parë kurrë që nga ajo kohë. Unë nuk e di se si ai e dinte për funerali, apo edhe emri i tij. Shiu i derdhi gotat e tij të trasha, dhe ai i hoqi dhe i fshiu për të parë kanavacën mbrojtëse të zhveshur nga varri i Gatsby.

U përpoqa të mendoja për Gatsby atëherë për një moment, por ai tashmë ishte shumë larg, dhe unë vetëm mund të kujtoj, pa inat, se Daisy nuk kishte dërguar një mesazh apo një lule. I zyrtë dëgjova dikë duke murmuritur “Lum të vdekurit që bien mbi shi”, dhe pastaj buf-sy njeriu tha “Amen për këtë”, me një zë të guximshëm.

Ne u zhytëm shpejt nëpër shi deri tek makinat. - folën sytë e bufit tek unë te porta.

“Nuk mund të shkoja në shtëpi”, vërejti ai.

“As askush tjetër nuk mundi.”

“Vazhdo!” Ai filloi. “Pse, Zoti im! ata shkonin atje nga qindra ”.

Ai hoqi syzet dhe i fshiu përsëri, jashtë dhe brenda.

“Djali i kurvës së varfër”, tha ai.

Një nga kujtimet e mia më të gjalla është kthimi në Perëndim nga shkolla parashkollore dhe më vonë nga kolegji në kohën e Krishtlindjes. Ata që shkuan më larg se Çikago do të mblidhej në Stacionin e vjetër të zbehtë të Unionit në orën gjashtë të një Nëntë mbremje dhjetori, me disa miq të Çikagos, tashmë të kapur pas gëzimit e tyre të pushimeve, për t'u dhënë atyre një lamtumirë të nxituar. Më kujtohet palltot e leshit të vajzave që kthehen nga Miss Kjo-ose-Kjo dhe muhabet i frymës së ngrirë dhe duart që tundeshin sipër kur kapëm pamja e të njohurve të vjetër dhe ndeshjet e ftesave: “A jeni ju duke shkuar në Ordways ’? Herseys ’? e Schultzes? ” dhe e gjatë biletat jeshile të shtërnguara fort në duart tona. Dhe e fundit e errët makina të verdha të hekurudhës Chicago, Milwaukee dhe St. Paul që kërkojnë i gëzuar si vetë Krishtlindja në shinat pranë portës.

Kur u tërhoqëm në natën e dimrit dhe borën e vërtetë, bora jonë, filluan të shtriheshin pranë nesh dhe të vezullonin pranë dritareve, dhe dritat e zbehta të stacioneve të vogla Wisconsin u zhvendosën, një e egër e mprehtë mbajtëse erdhi papritmas në ajër. Ne e vizatuam atë me frymëmarrje të thella u kthye nga darka nëpër hollët e ftohtë, i vetëdijshëm në mënyrë të padobishme të identitetit tonë me këtë vend për një orë të çuditshme, para nesh u shkrinë në mënyrë të padallueshme përsëri.

Kjo është Perëndimi im i Mesëm - jo gruri ose preri ose suedezi i humbur qytete, por trenat tërheqës kthyes të rinisë sime dhe rruga llambat dhe kambanat e sajë në errësirën e ftohtë dhe hijet e shenjta kurora të hedhura nga dritaret e ndezura në dëborë. Unë jam pjesë e kësaj, a pak solemne me ndjesinë e atyre dimrave të gjata, paksa e vetëkënaqur nga rritja në shtëpinë Carraway në një qytet ku janë banesat ende e thirrur me dekada me emrin e një familjeje. E shoh tani që kjo ka qenë një histori e Perëndimit, në fund të fundit - Tom dhe Gatsby, Daisy dhe Jordan dhe unë, ishim të gjithë perëndimorë, dhe mbase kemi disa mungesa e përbashkët e cila na bëri subtly të përshtatshëm për jetën lindore.

Edhe kur Lindja më entuziazmoi më shumë, edhe kur isha shumë i vetëdijshëm e epërsisë së saj ndaj qyteteve të mërzitura, të shtrira, të fryrë përtej Ohio, me inkuizicionet e tyre të pafund të cilat kursyen vetëm fëmijët dhe shumë të moshuar - edhe atëherë ajo kishte gjithmonë për mua një cilësi të deformimi. Veza e Veçanit, veçanërisht, ende figurat në më fantastike timen ëndrrat. Unë e shoh atë si një skenë nate nga El Greco: njëqind shtëpi, në dikur konvencionale dhe groteske, duke u përkulur nën një vrull, të tejkaluar qielli dhe një hënë pa epsh. Në plan të parë katër burra solemni me veshje kostumet po ecin përgjatë trotuarit me një barelë mbi të cilën shtrihet a grua e dehur me një fustan të bardhë mbrëmjeje. Dora e saj, e cila varet ana, shkëlqen ftohtë me xhevahire. Varrosur burrat kthehen në një shtëpi-shtëpi e gabuar. Por askush nuk e di emrin e gruas dhe askush kujdeset

Pas vdekjes së Gatsby Lindja u përhumbe për mua ashtu, e shtrembëruar përtej fuqisë së korrigjimit të syve të mi. Pra, kur tymi blu i brishtë gjethet ishin në ajër dhe era fryu rrobat e lagura të ngurta në vija vendosa të kthehem në shtëpi.

Kishte një gjë për të bërë para se të largohesha, një gjë e vështirë, e pakëndshme gjë që mbase më mirë të ishte lënë vetëm. Por doja ta bëja lëri gjërat në rregull dhe jo vetëm t'i besosh asaj detyruese dhe indiferente det për të fshirë plehrat e mia larg. Unë pashë Jordan Baker dhe bisedova dhe rreth asaj që na kishte ndodhur së bashku dhe asaj

që kishte ndodhur më pas tek unë, dhe ajo qëndroi plotësisht e qetë, duke dëgjuar, në një të madhe karrike

Ajo ishte veshur për të luajtur golf, dhe më kujtohet duke menduar se dukej një ilustrim i mirë, mjekra i ishte ngritur pak e hollë, flokët e saj ngjyra e një gjethe vjeshte, fytyra e saj ka të njëjtën ngjyrë kafe si doreza pa gisht ne gju. Kur mbarova ajo më tha pa komentoni se ajo ishte fejuar me një burrë tjetër. Unë dyshoja se, sidoqoftë kishte disa që mund të martohej me një tundje të kokës, por unë bëri sikur u befasua. Për vetëm një minutë pyeta nëse nuk isha duke bërë një gabim, atëherë mendova gjithçka përsëri shpejt dhe u ngrita për të thënë lamtumirë.

“Sidoqoftë, ti më hidhe përmbys”, tha papritur Jordan. “Ju hodhët mua mbi në telefon. Unë nuk jap një dreq për ju tani, por ajo ishte një përvojë e re për mua dhe u ndjeva pak i trullosur për ca kohë. ”

Ne shtrënguam duart.

“Oh, dhe a ju kujtohet” - shtoi ajo - “një bisedë që kishim dikur drejtimi i një makine? ”

“Pse - jo saktësisht.”

“Ju thatë që një shofer i keq ishte i sigurt vetëm derisa takoi një shofer tjetër të keq? Epo, takova një shofer tjetër të keq, apo jo? Dua të them se ishte e pakujdesshme ndaj meje për të bërë një hamendje kaq të gabuar. Mendova se ishe më tepër një i singertë, person i drejtpërdrejtë. Mendova se ishte krenaria jote e fshehtë. ”

“Unë jam tridhjetë”, thashë. “Unë jam pesë vjeç shumë i madh për të gënjer veten dhe quaje nder ”.

Ajo nuk u përgjigj. E zemëruar, dhe gjysma e dashuruar me të, dhe jashtëzakonisht me falni, u ktheva mbrapsht.

Një pasdite vonë në tetor pashë Tom Buchanan. Ai po ecte përpara nga unë përgjatë Avenue e Pestë në mënyrën e tij vigjilente, agresive, duart e tij a pak nga trupi i tij si për të luftuar ndërhyrjet, koka e tij lëvizte ashpër andej-këtej, duke iu përshtatur syve të tij të shqetësuar. Ashtu si Unë ngadalësova hapin për të shmangur tejkalinimin e tij ai u ndal dhe filloi të ngriset fytyrën vitrinat e një dyqani argjendarie. Papritmas ai më pa dhe u kthye, duke zgjatur dorën.

“Çfarë është çështja, Nick? A e kundërshtoni të shtrëngoni duart me mua? ”

“Po. Ti e di se çfarë mendoj për ty. ”

“Je çmendur, Nick”, tha ai shpejt. “E çmendur si dreq. Une nuk e di çfarë është çështja me ju. ”

“Tom,” pyeta unë, “çfarë i thatë Wilson atë pasdite?”

Ai më shikoi pa asnjë fjalë, dhe unë e dija se kisha menduar mirë ato orë që mungojnë. Fillova të largohem, por ai bëri një hap pas mua dhe kapi krahun tim.

“Unë i thashë të vërtetën”, tha ai. “Ai erdhi te dera ndërsa ne ishim duke u bërë gati të largohesha dhe kur dërgova fjalë që nuk ishim brenda ai u përpoq të zbriste me forcë lart. Ai ishte aq i çmendur sa të më vriste nëse Nuk i kisha thënë se kush e kishte makinën. Dora e tij ishte në një revolver në të xhepi çdo minutë që ishte në shtëpi - ”Ai u shkëput me sfidë. “Po sikur t’i tregoja? Ai shoku e kishte atë duke ardhur tek ai. Ai hodhi pluhur në sytë tuaj ashtu si bëri në Daisy, por ai ishte një i fortë një Ai vrapoi mbi Myrtle sikur të kishe vrapuar mbi një qen dhe kurrë madje ndaloi makinën e tij. ”

Nuk kishte asgjë që mund të thosha, përveç një fakti të pandërprerë se nuk ishte e vërtetë.

“Dhe nëse mendoni se nuk kisha pjesën time të vuajtjeve - shikoni këtu, kur Shkova të heq dorë nga ajo banesë dhe pashë atë kuti të mallkuar me biskota qeni ulur atje ne bufe, u ula dhe qava si foshnje. Nga Zoti ishte e tmerrshme - ”

Nuk mund ta falja ose ta pëlqente, por pashë se ajo që ai kishte bërë ishte, për të, plotësisht e justifikuar. Ishte e gjitha shumë e pakujdesshme dhe i hutuar Ata ishin njerëz të pakujdesshëm, Tom dhe Daisy - ata u shkatërruan gjërat dhe krijesat dhe më pas u tërhoqën përsëri në paratë e tyre ose të tyre pakujdesi të madhe, ose çfarëdo qoftë ajo që i mbajti së bashku, dhe le njerëzit e tjerë pastrojnë rrëmujën që kishin bërë

Shtrëngova duart me të; m’u duk pa kuptim, sepse u ndjeva papritur si megjithëse po flisja me një fëmijë. Pastaj ai hyri në stoli dyqan për të blerë një gjerdan perlash - ose ndoshta vetëm një palë mansheta butonat - shpëtoj përherë shkuljet e mia krahinore.

Shtëpia e Gatsby ishte ende bosh kur unë u largova - bari në lëndinën e tij kishte rritur aq sa imja. Një nga taksistët në fshat asnjëherë mori një tarifë përpara portës së hyrjes pa u ndalur për asnjë minutë dhe duke treguar brenda; mbase ishte ai që i drejtoi Daisy dhe Gatsby East Egg natën e aksidentit, dhe mbase ai kishte bërë një histori për të gjitha të tijat. Nuk doja ta dëgjoja dhe e shmanga kur Unë zbrita nga treni.

Unë i kalova netët e së shtunës në Nju Jork sepse ata shkëlqenin, partitë e tij verbuese ishin me mua aq gjallërisht saqë munda akoma

dëgjoni muzikën dhe të qeshurat, të zbehta dhe të pandërprera, nga kopshti i tij, dhe makinat që ngjiten e zbresin drejtimin e tij. Një natë dëgjova një makinë materiale atje, dhe pa dritat e saj të ndaluar në hapat e tij përpara. Por une nuk hetoi. Ndoshta ishte ndonjë mysafir i fundit që kishte qenë larg në skajet e tokës dhe nuk e dinte që festa kishte mbaruar.

Natën e fundit, me bagazhin tim të mbushur dhe makinën time shitur në shitësin ushqimor, Kalova dhe pashë atë dështim të madh jokoherent të një shtëpie dikur më shumë Në shkallët e bardha një fjalë e pahijshme, e shkrirë nga një djalë me një një copë tullë, u dallua qartë në dritën e hënës dhe unë e fshiva atë, duke tërhequr këpucën time rrëmbyeshëm përgjatë gurit. Pastaj unë u enda poshtë në plazhi dhe u shtri në rërë.

Shumica e vendeve të mëdha në breg u mbyllën tani dhe nuk kishte pothuajse asnjë dritat përveç shkëlqimit të hijes, lëvizës të një tragei nëpër Tingull Dhe ndërsa hëna ngrihej më lart, shtëpitë e pashembullta filluan të shkrihen derisa gradualisht u bëra i vetëdijshëm për ishullin e vjetër këtu që lulëzoi një herë për sytë e marinarëve Hollandezë - një gjoks i freskët, i gjelbër i të riut botë. Pemët e saj të zhdukura, pemët që kishin hapur rrugën për Gatsby shtëpia, kishte shkelur një herë në pëshpëritje tek e fundit dhe më e madhja nga të gjitha ëndrrat njerëzore; për një moment kalimtar të magjepsur njeriu duhet të ketë mbajtur të tijat frymë në prani të këtij kontinenti, të detyruar në një estetikë soditje ai as nuk e kuptonte dhe as e dëshironte, ballë për ballë për herën e fundit në histori me diçka në përpjesëtim me aftësinë e tij për të çuditim

Dhe ndërsa isha ulur atje duke brohoritur botën e vjetër, të panjohur, mendova Çudia e Gatsby kur ai për herë të parë zgjodhi dritën jeshile në fund të Doku i Daisy. Ai kishte bërë një rrugë të gjatë deri në këtë lëndinë blu dhe ëndrrën e tij duhet të jetë dukur aq afër sa vështirë se mund të mos e kuptojë atë. Ai nuk e dinte që ajo ishte tashmë pas tij, diku prapa në atë errësirë - e madhe përtej qytetit, ku fushat e errëta të republikës mbështjellë nën natën.

Gatsby besoi në dritën jeshile, të ardhmen orgastike atë vit nga viti tërhiqet para nesh. Na shpëtoi atëherë, por kjo nuk është çështje - nesër do të vrapojmë më shpejt, do të shtrijmë krahët tutje... Dhe një mëngjes të bukur -

Kështu që ne rrahim, anije kundër rrymës, duke u kthyer përsëri në pandërprerë e shkuara.